

Легендарний місячний скульптор

Том 1

Нам Хісон

Переклад: Silver Raven

Опис

Людина, покинута світом, людина, що поклоняється грошам, людина, відома як легендарний Бог Війни у дуже популярній MMORPG «Континент Магії». З досягненням повноліття він вирішує попрощатися з грою, але спроба заробити щось за вкладений час і зусилля має такий наслідок, якого ніхто не міг уявити.

Завдяки ряду випадковостей його легендарний персонаж продається за 3 мільярди вон, приносячи йому велику радість, що змінилась глибоким відчаєм, бо він змушений віддати майже все жадібним лихварям. Відкривши можливість заробляти гроші завдяки іграм, головний герой піднімається з прірви з новим наміром і йде прямо до нової епохи під керівництвом першої в історії MMORPG у віртуальній реальності «Королівська Дорога».

Це легенда про Лі Хьона, про шлях до вершини, з серцем, що любить тільки рідних, з безмежним прагненням до грошей, про його винятковий розум, треноване тіло і вмінням наполегливої праці, що завжди підтримувало головного героя на плаву.

Переклад з англійської. Тобто переклад з перекладу, деякі сенси й особливості будуть втрачені.

Розділ 1. Народження темного гравця. (Народження темного геймера)

Тільки уявіть собі шляхетне, елегантне і мальовниче життя у злиднях, яке ви побачите тільки в мильній опері. Якими б бідними ви не були, це не заважає проявляти беззастережну любов до незнайомих, а наявним шматком хліба ділитися з теплою усмішкою.

Якби знайшлася така людина, що говорила, буцімто така ілюзія існує насправді, Лі Хьон сильно віддухопелив би її, такі балачки доводили його до точки кипіння.

Життя надто жорстоке до бідних. Закон про працю та соціальний захист, переглянутий Парламентом, зробив робочі місяці недоступними для неповнолітніх. Хоча це було незаконно, Лі Хьон працював майже в усіх сферах.

З чотирнадцяти років він займався шиттям на фабриці. Мізерні кошти, які йому платили, можна було тільки назвати зарплатою, але хоча б харчування було безплатним. Проте у підвалі, де він працював, було тільки два вентилятори, тому його здоров'я швидко погіршилось. Через шкоду легеням, Лі Хьон отримав великі медичні рахунки.

Далі він влаштувався на заправку. І навіть ходив з ручним візком, збираючи та продаючи предмети придатні для переробки. Та скільки б він не працював, сума, що залишалась у його кишенях, була мізерною. Оскільки Лі Хьон був неповнолітнім, то був змушений працювати нелегально. Чим користувались його роботодавці, нещадно використовуючи його.

Він прожив життя повне експлуатації до 20 років. Завдяки цьому досвіду Лі Хьон знав справжню цінність грошей. Проте тепер все інакше. Нарешті, повноліття, а разом із ним і посвідчення особи, що дозволить працювати легально. Поклавши його в гаманець, Лі Хьон промимрив:

– Я збираюсь працювати, допоки моє тіло не зламається. Мабуть, я зможу впоратися з трьома роботами на день.

Коли він був дитиною, його батьки померли, зараз його сім'я складалась лише з бабусі та молодшої сестри.

– Гарзд. Відтепер ми станемо багатими. – Пообіцяв Лі Хьон і повернувся додому.

– Ти щойно прийшов? – бабуся лежала під ковдрою. Після того, як вона впала зі сходів кілька днів тому, вона отримала вивих стегна, тому більше не могла ходити на роботу.

Хоча вона приймала ліки, сім'ї, що долали труднощі, не могли поїхати до лікарні для належного догляду, тому жінка змушена перебувати вдома. Незалежно від болісних стогонів, що вони чули вночі, бабуся відмовлялася їхати на лікування.

Коли Лі Хьон повернувся додому, то відчув як робиться важко на серці. Цей будинок здавався чужим без молодшої сестри і з хворою бабусяю. Він підозрював, що це одна з причин, чому йому стає важко повертатись додому.

– А Хейон?

– Не знаю. Вона вийшла і не повернулась. Сподіваюсь, вона більше не зависає з тими поганцями.

Лі Хейон – його молодша сестра. Він майже не бачив її обличчя цими днями.

– Я впевнений, що з нею все добре. Що може статися?

– Ти її єдиний брат. Старший брат має захищати свою молодшу сестру.

– Так, бабусю.

Лі Хьон іронічно посміхнувся та пішов до своєї кімнати. Незалежно від того займався він фізичною працею чи водив таксі, він мріяв відправити молодшу сестру до університету. Хоча вона здається холодною і трохи відстороненою, та, на відміну від Лі Хьона, була розумною та яскравою.

Якби вона вступила до університету, то могла зустріти хорошого чоловіка і прожити краще життя. Він у це вірив. Також Лі Хьон хотів одплатити старій і хворій бабусі за все, чим вона пожертвувала, щоб виховати їх з сестрою.

– Точно, шукатиму роботу завтра. Мабуть, проведуть тест...

Лі Хьон увімкнув комп'ютер, буркочучи собі під ніс. Старий комп'ютер з гудінням ожив. Коли він підключився до Інтернету, то за звичкою зайшов у гру під назвою «Континент Магії». Класична гра, випущена близько 20 років тому. Онлайн гра, що колись пробуджувала шаленство гравців у Кореї. Навіть три роки тому вона залишалась однією з найпопулярніших ігор.

Континент Магії – єдина гра, яку тягнув його старенький комп'ютер, зібраний з найрізноманітніших частин, що він міг знайти. Це була перша гра, в яку Лі Хьон коли-небудь грав, однак лише під час гри він отримував задоволення.

У нього був досить унікальний стиль гри. Він не контактував з іншими гравцями, а натомість винищував монстрів увесь день. Убивши чудовиськ на одному місці та піднявши рівень, Лі Хьон прямував до могутніших. Він жодного разу не брав участі в облогах або гільдійських війнах.

Грав задля задоволення, поступово вдосконалюючи здібності персонажа та покращуючи спорядження. Одного разу він грав протягом 200 годин поспіль без відпочинку. Для нього було звичним витратити місяць на отримання нового рівня або спіймати унікального монстра.

Хтось міг запитати, яку розвагу він у цьому знаходив, але для нього було неабиякою розвагою бачити, як стає сильнішим його персонаж, і отримувати насолоду від перемоги над чудовиськами, яких раніше не міг побороти.

За короткий проміжок часу Лі Хьон досяг найвищого рівня і далі не мав куди рости. За десятиліття Континенту Магії це перший і останній грандіозний рекорд, що увійшов до історії гри. Скільки б Лі Хьон не шукав, він так і не надібав нікого, хто міг би протистояти його персонажу. У місцях, де інші гравці збивались у команди, щоб протистояти монстрам, він міг винищити всіх чудовиськ самотужки. Досягнувши максимального рівня, Лі Хьон один полював на наймогутніших монстрів, включаючи драконів.

Проте він більше не відчував радості. З нещодавнім бурхливим розвитком технологій – ігри перейшли на новий рівень завдяки системі віртуальної реальності. Серед них особливо вражала гра «Королівська Дорога». Вона чудово втілювала світ у віртуальній реальності, де

мільйони гравців і купа рас могли бути одночасно. Тисячі класів і мільйони навичок. Гра дозволяла насолоджуватися відкритим світом без будь-яких обмежень. Можна навіть попрямувати на морську риболовлю з друзями, за умови, що ви не втрапите в халепу.

Хоча свобода та масштабність гри вражали, але найкращим серед усього була дивовижна ігрова система. Така, що Королівська Дорога здобула репутацію найкращої розваги, якою люди могли насолоджуватись.

– Ну, для мене це все, як журавель у небі.

Що Лі Хьон може очікувати від комп'ютера, що сповільнюється навіть од вебсторінки? Хоч як це не було популярно, система віртуальної реальності коштувала понад 10 мільйонів вон. Якби у нього були такі гроші, він би витратив їх на оплату медичних рахунків бабусі або на навчання молодшої сестри.

Настав час видалити гру і почати старанно заробляти гроші.

Ви впевненні, що хочете видалити свій обліковий запис?

Так / Ні

Лі Хьон навів курсор миші на «Так». Вистачить лише одного руху, щоб персонаж, якого він створив із любов'ю та пристрастю, зникне назавжди. Коли Лі Хьон зібрався натиснути, у його голові пробігла думка. «Хіба люди не заробляють гроші, продаючи своїх персонажів? Гадаю, це щось на зразок ринку, на якому продають облікові записи».

Він туманно пригадував щось таке, здається, це була газетна стаття чи щось подібне, де говорилося, що люди заробляли гроші на купівлі-продажу персонажів. Оскільки Лі Хьон збирався видалити персонажа, то це не погана ідея – продати його комусь.

Лі Хьон почав шукати в Інтернеті сайт для торгівлі персонажами. Всього один запит показав кілька десятків варіантів, він обрав той, що здався найбільшим сайтом-аукціоном.

– Отже, мені просто треба розмістити тут свого персонажа за певну ціну – і готово? – Лі Хьон завантажив кілька зображень зі своїм персонажем та додав опис. Найвищий рівень у грі «Континент Магії» з найкращим спорядженням, що випадає з драконів, з ігровою валютою сумою 30 трильйонів марок.

Він вирішив розпочати аукціон з початкової ціни у 50 000 вон. Лі Хьон боявся, що ніхто не зробить ставку, якщо він поставить високу ціну. Аукціон триватиме один день. Він не думав, що отримає більше, якщо чекатиме довше, та й щоб влаштуватися на роботу йому потрібен пристойний одяг, тому Лі Хьон квапився отримати гроші якнайшвидше.

Зазвичай існувала встановлена ринкова ціна персонажа чи предмета. Але доступ до опису інших товарів був доступний тільки платним підписникам аукціону, тому Лі Хьон не міг отримати до них доступу і встановити відповідну ціну.

Він закінчив з розміщенням пропозиції і пішов спати. Наступного дня Лі Хьон планував прокинутися раніше і попрямувати до найближчого центру занятості.

Не минуло навіть години, як Лі Хьон опублікував лот на сайті-аукціоні, а Інтернет простір уже спалахнув.

Спочатку ніхто не повірив у цю пропозицію. З останнім оновленням Континент Магії отримав новий максимальний рівень. Нині найвища межа це 200 рівень. На всіх серверах знали, що ще жодна людина не досягла такої цифри. Але в описі до лоту зазначено, що продавець продає персонажа, що досягнув максимального рівня.

«Якийсь хлопець розігрує нас».

«Що за дурень розмістив таку нудну річ?»

«Це траплялось так часто, що вже навіть не смішно».

Кілька людей прокоментували таким чином. Дехто писав, що нікого не обманути таким очевидним чином, інші дякували за те, що їх розсмішили. З початку 21 століття фішинг-записи стали трендом, і оскільки людей так часто обманювали, вони думали, що це знову один із таких випадків.

«Ні, ніколи...»

«Не може бути».

Користувачі мережі всіма силами намагалися ігнорувати аукціонний пост. Але вони не змогли подолати свою цікавість, і тому заходили ще раз, щоб подивитись. Публікація на сайті-аукціоні безумовно потребувала кількох знятків (скріншотів) персонажа. Кожне зображення уважно вивчали. Інформація про персонажа була вельми вражаючою. Кожна характеристика піднята до максимуму, а спорядження реально фантастичне.

«Де він у біса взяв цю зброю?»

«Повний комплект броні Червоного Дракона разом із щитом, виготовленим із хребта цього ж дракона? Ого...»

«Меч наданий самим богом?»

Люди не могли не захоплюватись цим. Це вже не здавалося звичайним фішинг-постом. Щоб підробити такі деталізовані зображення, знадобиться багато зусиль.

«Він витратив багацько часу на це».

«Інтерфейс з Континенту Магії, але з якої гри він прифотошопив спорядження?»

Серед коментаторів були графічні дизайнери, вони спробували знайти найменші похибки в опублікованих зображеннях.

«Неважливо, як гарно відредагована картинка, мікроскопічні сліди залишаються. Хоча зображення може виглядати досконало для неозброєного ока, та за допомогою новітніх технологій можна виявити непомітні на перший погляд деталі».

Дизайнери збільшували зображення в кілька разів, щоб вивчити кожен піксель, і навіть сканували їх у 3D, щоб знайти будь-які ознаки підробки. Та всі їх зусилля були марними. Зрештою, вони могли тільки визнати, що зображення справжні.

«Усі ці зображення справжні».

«Я головний дизайнер LK Co., я підтверджую, що жодне з цих зображень немає ознак підробки».

Всупереч очікуванням користувачів, графічні дизайнери підтвердили достовірність зображень. Серед коментаторів з'явилися люди, що грали у Континент Магії. Коли вони побачили знятки, то відразу ж здивовано закричали. Вони не мали жодних сумнівів у справжності публікації.

«Це правда. Персонажа звать Від¹. Цей гравець дуже відомий».

«Це його спорядження. Та я не знав, що він досягнув максимального рівня... це справді вражає».

Лі Хьон завжди грав соло, навмисно уникаючи місць з монстрами, де багато інших гравців. Він не брав участі в облогах, а дрібні суперечки, як правило, ігнорував і проходив повз них. Але чутки про нього ніколи не припинялися.

Він убивав Драконів і Кракенів, яких, здавалося, не можна перемогти самотужки, і сам-один вирізував почвар найвищого рівня у місцях, куди інші гравці ходити тільки групами. Уникати спілкування з іншими людьми, не означає, що вони його не впізнавали. Для гравців Континенту Магії він уже став легендою. Єдиний, хто не знав цього, був сам Лі Хьон.

«Тобто спорядження справжнє?»

«Тоді це можна назвати тільки джекпотом!..»

Стартова ціна аукціону становила всього 50 000 вон. І це за персонажа максимального рівня, зі спорядженням високого рівня і величезною сумою ігрової валюти. Надто низька ціна для такого лота!

Люди поспіхом почали пропонувати свої ставки. Ціна блискавично зросла до 300 000 вон, а потім і до 700 000. Не пройшло і години, як ставка досягла 1 000 000. Оскільки продаж чогось зі спорядження цього персонажа з легкістю покрило би поточну ставку, то не потрібно вагатися щодо витрат на таку хорошу пропозицію.

Ставка продовжувала стрімко зростати.

На цей момент багато людей припинили піднімати ставки, бо уявляли собі ціну закриття аукціону. А деякі просто стежили, поки що не вступаючи в боротьбу. Хоча кількість гравців Континенту Магії з часом зменшувалась, після чого кількість серверів також зменшилась, а грала стала безплатною, користувачів залишалось немало. Тож спочатку ставку підняли гравці Континенту Магії, а далі приєдналися представники багатих компаній. Свого часу Континент Магії був основною причиною безсонних ночей у Кореї.

Придбати персонажа максимального рівня такої відомої гри було схожим на купівлю антикваріату, який хотілося показати іншим. Деякі кмітливі офісні робітники швидко зателефонували своїм начальникам.

– Пане директору, це ви?

– Чого ти телефонуєш серед ночі? Хочеш звільнитися?

– Е? Це, ну... Пане директору, ви раніше грали у Континент Магії?

– Так, і що?

1 Що в корейському, що в англійському варіанті ім'я персонажа перекладається як «Бур'ян». У корейському варіанті слово звучить як «Віди», але не так чітко.

– На аукціоні виставили персонажа максимального рівня з гри «Континент Магії». Я подумав, що ви, можливо, буде зацікавлені...

– Що?! Ти маєш на увазі Ві-Віда?

– Так. Тож пан директор знає його. Рівень персонажа – 200, усі характеристики підняті до максимуму, а спорядження найкраще.

– Негайно. Підійми ставку до 30 000 000 вон зі власного облікового запису. Я зараз же повертаюся додому, щоб перевірити це, тож подай заявку негайно!

Деякі люди, що нині займали ключові посади в компаніях, належали до покоління, що в розквіт своєї юності грало в онлайн-ігри. Вони вивели ставки на новий рівень.

Найпопулярніша новина на ігрових сайтах і основних вебпорталах стосувалася продажу персонажа максимального рівня з Континенту Магії. Пошукові запити щодо цього зайняли перші місця – з цього моменту розпочався справжній аукціон.

Тим часом Лі Хьон міцно спав, не підозрюючи про це. «Фізична праця... 50 000 вон на день. Миття посуду в ресторанах... 30 000 вон. Доставка газет... доставка молока... Чокбал² на вечерю...» Він був зайнятий плануванням уві сні, що робитиме наступного дня.

Аукціон привернув увагу багатьох людей – і ставка зросла ще більше. До цього часу ніхто не знав про персонажа максимального рівня у Континенті Магії, та він викликав бажання володіти і демонструвати такого унікального аватара, колись найбільш популярної гри.

Ставка, нарешті, перевищила 100 000 000 вон. Це перевищило ринкову вартість спорядження персонажа й ігрової валюти, якою він володів. Деякі люди скаржились на брак грошей і припиняли участь в аукціоні.

«Гадаю, що людина, яка продає цього персонажа, дуже дивна».

«Як він міг обмежити продаж такого безцінного персонажа лише одним днем?»

«Він був абсолютно упевненим, що отримає за нього максимально можливу суму?»

Так люди коментували аукціонний лот, щоб заспокоїти своє горе. За короткий час кількість коментарів перевищила 9000. Аукціон автоматично продовжувався з кожною новою заявкою на підвищення ціни, і коли сума досягла 300 мільйонів вон до нього долучились кілька великих компаній.

Цей аукціон не закінчиться на заявках людей, що брали в ньому участь. Якщо ставка буде на колосальну суму, багато людей би говорили про це, а реклама б отримала грандіозний розмах. Розпочати рекламну кампанію недешево, і незважаючи на те, що в рекламу вливались гроші, вона не гарантувала привернення уваги населення.

Проте, як щодо ігрового персонажа максимального рівня, якого продали на аукціоні за пристойну суму? Це привернуло б увагу та зацікавило людей. З огляду на це, в аукціоні взяли участь кілька відділів зв'язків із громадськістю. Цифрові медіа пов'язані з іграми посилили конкуренцію, бажаючи придбати персонажа максимального рівня. Ціна не була проблемою.

Важливішою була можливість створити кілька спеціальних серій про знамениту в минулому гру, з використанням такого персонажа, це підвищило б зацікавленість і довіру до них.

Гаряча конкуренція задерла ціну до небес, а відвідуваність сайту-аукціону значно виросла.

Нарешті аукціон закрився. За персонажа боролось п'ять компаній, але найуспішнішу ставку зробила CTS Media, вона і отримала персонажа. Ця компанія відома своїм швидким розвитком та рейтингом. Завдяки втручанню секретаря президента їхня ставка стала переможною.

– Алло. – Лі Хьон різко прокинувся, щоб відповісти на дзвінок. Робота на будівельному майданчику виснажила його, тож він упав на ліжко, як тільки прийшов додому. Він заробив тільки 30 тисяч вон, оскільки бригадир скаржився на якість його роботи.

– Вітаю. – Зі слухавки лунав чарівний жіночий голос.

– Ох... схоже, ви помилились номером. – Лі Хьон, упевнений, що ніхто в здоровому глузді не зателефонував би йому, збирався покласти телефон, коли...

– Перепрощую, це ж ви хотіли продати свого ігрового персонажа через Інтернет-аукціон?

– Так.

– Це дзвінок з компанії CTS Media. Я – Юн Нахі, секретарка президента. Ми внесли суму поточної ставки на ваш рахунок через аукціон, ви можете перевірити це і повідомити нам?

– За-зачейкате хвилинку. Це був успішний аукціон?

– Так, успішний. Чи можу я спитати, ви ще не бачили?

– Ні, я був зайнятий...

Юн Нахі з CTS Media не була звичайною жінкою, вона була дуже обізнаною, щоб працювати секретаркою президента. Крім того, вона розмовляла вісьмома мовами і багато людей намагались улестити її. Та цей грубіян, що навіть не перевіряв результати аукціону, приголомшив Юн Нахі.

– То якого розміру успішна ставка? – Лі Хьон затремтів усередині. Він сподівався, що отримає хоча б 200 тисяч вон, аби принаймні оплатити медичні рахунки бабусі, але почуте шокувало його.

– 3 090 000 000 вон.

Поточна ринкова ціна персонажа Лі Хьона – Віда – становила 150 мільйонів вон. Якби гра була на піку популярності, лише спорядження коштувало би більше 100 мільйонів вон, але якщо гра стара – ринкова ціна була значно нижчою. Проте через різні фактори, такі як обмежений термін аукціону, рідкісний персонаж та суспільний інтерес – ціна перевищила 3 мільярди вон.

Сам аукціон був гідним головних новин і це саме те, чого прагнула CTS Media. Однак Лі Хьон грубо сказав:

– Ви жартуєте?

– Що?

– Я не можу повірити, що ви зателефонували мені о цій годині, щоби сказати подібну дурницю. Я кладу слухавку.

Поклавши слухавку, Лі Хьон гірко засміявся.

– Звідки вона дізналась, що я виставив щось на аукціон? І як дістала мій номер для розіграшу?

Лі Хьон не повірив у те, що вона сказала, звучало надто абсурдно. Проте як тільки він зайшов на сайт, то побачив свій пост на головній сторінці аукціону. Тисячі людей публікували коментарі в режимі реального часу, і, як вона сказала, сума успішної заявки аукціону становила 3 090 000 000 вон!

Лі Хьон зумів не зомліти тільки через свою впертість. «Якщо це сон, я сподіваюсь, що ніколи не прокинусь».

Наступного дня він перевірів чи справді на його рахунок надійшло 3 мільярди вон. Лі Хьон щипав себе аж до крові – жодних сумнівів, це реальність! Він побіг назад, до бабусі, щоб показати їй банківську розрахункову книгу, парубок був настільки приголомшений, що на деякий час втратив можливість говорити.

– Бабусю, я заробив грошенят.

– Ох, так. – Слабко відповіла літня жінка. Пройшло тільки три дні, як він отримав посвідчення особи, онук не міг багато заробити. – Гарна робота, Хьоне.

– Це не гарна робота, бабусю, це дещо набагато краще. – Лі Хьон дав їй банківську розрахункову книгу.

– Що це?

– Просто глянь. Це гроші, що я заробив.

Їого бабуся потерла свої тьмяні очі, дивлячись на банківську книгу. В суму, вказану на рахунку, важко повірити.

– Т-ти вкрав? Ні, ні, таку суму не можна вкрати...

– Пам'ятаєш, я грав у гру? Я продав обліковий запис.

– Обліковий запис?

– Це складно пояснити... У будь-якому випадку, я отримав ці гроші легально.

– Тоді, це справді... – Їого бабуся, переповнена емоціями, тихо плакала. – Хьоне, як інші, ми тепер можемо жити, не переймаючись про оплату води та електроенергії?

– Авжеж. Ми можемо навіть купити будинок.

– Ти можеш повернутись до навчання... а Хейон може вступити до університету, і нам не доведеться жити, заздрячи іншим.

Їого бабуся була зворушена до сліз. Лі Хьон почувався так само, пригадуючи труднощі та незлічені страждання.

– Тепер ми можемо жити щасливо, бабусю.

– Так, ми можемо.

Подолавши стільки труднощів, вони відчували неймовірний захват. Кілька днів вони шукали новий будинок, а бабуся вирішила пройти лікування. Окрім стегна, у неї виявилось ще багато інших хвороб, тому її поклали до лікарні. Його молодша сестра Хейон також розділила радість від несподіваного багатства. Проте їхнє щастя тривало недовго.

Чоловіки одягнені в чорні костюми. Ті, кого вони не хотіли бачити найбільше, прийшли до лікарні. Чоловіки у чорних костюмах нахабно увійшли до лікарняної палати, не завдаючи собі жодних клопотів потурбуватися про інших людей. Їх було всього п'ятеро, але через їхню могутню статуру, здалося, що палата переповнена.

Інші пацієнти, злякавшись, тихо покинули кімнату за допомогою своїх доглядачів. Залишилися тільки Лі Хьон, його бабуся та чоловіки у чорних костюмах. Чудово, що молодша сестра пішла перед тим, як з'явилися ці люди. Від цих чоловіків не можна очікувати нічого доброго. Він був упевнений, що цього разу нічого не зміниться.

– Лі Хьоне, я чув про несподівану радість для твоєї родини... – Заговорив чоловік зі світлим волоссям.

– І? – різко відповів Лі Хьон.

– У минулому твій батько взяв позику, ми прийшли стягнути борг.

– Борг?

– Так. І зараз, коли у тебе є гроші, гадаю, ти готовий його повернути.

Лі Хьон нервово ковтнув слину. Коли його батьків не стало, він успадкував борг на суму 100 мільйонів вон. Було б добре, якби Лі Хьон відмовився від спадщини, але тоді він був надто юним і нічого не знав про закон. Крім того його бабуся вбита горем через втрату сина, не подала заяву про відмову від спадщини протягом трьох місяців. Тому Лі Хьон успадкував борг у 100 мільйонів вон, взятих як позика у лихварів.

Він знав якими жорстокими вони можуть бути, але зараз у нього вдосталь грошей. Тому нема жодних причин для страху.

– Я погашу борг. Скільки?

– Погасиш? Ти доволі самовпевнений. Ну, це добре. Ми цінуємо наших дорогоцінних клієнтів. Ти маєш сплатити 3 мільярди вон.

У скронях Лі Хьона запульсувала лють від слів чоловік.

– Дурня... Я точно знаю, що мій батько позичив 100 мільйонів вон.

– Гей, минуло вісім років. Із часом відсотки накопичуються.

– Це нісенітниця... Я повідомлю про вас поліцію.

– Повідомиш? Попустись. Думаєш, поліція стане на твій бік?

– Поліція – це людський кий.

– Ха-ха-ха-ха-ха.

Лихварі засміялись на слова Лі Хьона. Особливо блондин, який, здавалося, не міг стримати реготу, ляскаючи себе рукою. Чоловік, що спокійно стояв позаду, заговорив. Схоже, він був головним.

– Поясни хлопцю як слід. Не завдавай клопотів.

– Так, старший брате. Я прошу вибачення. Слухай уважно, пацан, я не повторюватиму. Те, що ми робимо, не порушує жодних законів. У нас законні відсотки. Для початку – це 50 відсотків на рік. Хочеш, щоб я підрахував? За перший рік сума з відсотками зі 100 мільйонів зростає до 150 мільйонів. Другий рік – це приблизно 220 мільйонів. Третій рік – 330 мільйонів вон. Четвертий рік – майже 500 мільйонів вон.

Лі Хьон підрахував суму сам і впав у відчай. Борг збільшився у п'ять разів тільки за чотири роки. Минуло вісім років, отже, борг становив 2,5 мільярди вон, але пройшло більше, ніж вісім років, тому число у 3 мільярди не помилкове. Лі Хьона час від часу турбували ці бандити, але він ніколи не усвідомлював, що його борг став таким великим. Без його відома він виріс аж до 3 мільярдів.

Це повний крах!

Будь-яка інша людина з боргом у 3 мільярди вон зробила б усе можливе, щоб оголосити про банкрутство. Ні, вона оголосила б себе банкрутом навіть при боргу в 10 мільйонів вон. Справа не в тому, що Лі Хьон не розглядав питання про банкрутство. Щоб лише подати заявку на банкрутство – потрібні гроші. Йому довелося б платити за суд і нотаріусів, він мав дотримуватись належної процедури, щоб просто стати банкрутом.

Лі Хьон навіть не міг дозволити собі подати заяву про банкрутство. Та навіть якби він це зробив, ці безжалюїні лихварі завадили б процесу.

– Ми хочемо 3 мільярди.

– Ні, я відмовляюсь.

– Ні? Що ж, роби як хочеш. Ми просто повернемося завтра, з трохи більшим відсотком, ніж зараз.

Чоловіки вбрані у чорні костюми були розслаблені та впевнені у собі. Таку впевненість у собі несуть ті, хто має владу. Лі Хьон чітко знав, що станеться, якщо він не виплатить борг. По-перше, інших варіантів нема, вони прийшли, знаючи, що у нього є гроші. Чоловіки самовдоволено посміхались.

– Бідна бабуся постраждала та госпіталізована, але вона почувається тут доволі комфортно. Здається, я бачив твою сестру в коридорі. Така вродлива молодша сестричка, впевнений, ми могли б дещо заробити, якщо б продали її...

– Навіть не думайте торкнутись Хейон хоч пальцем!

– Розслабся, поки що нічого не сталося. Зараз ми просто говоримо, малий. Але просто уяви, якщо всі члени сім'ї потраплять до лікарні в один і той самий день. Це буде дуже прикро, еге ж?

Лі Хьон не міг більше терпіти завуальованих погроз. Тут нічим не зарадити. Ці чоловіки втілять свої погрози і не тільки їх. Він бачив долю тих, хто не міг повернути їм гроші. Це був гріх – позичати у них гроші.

Лі Хьон, який не міг розраховувати на захист закону, змушений був віддати банківську книжку. Лихварі прийняли її, а взамін дістали із сумки 90 мільйонів вон та передали йому. З готівкою також передали боргову розписку на 100 мільйонів вон, написану батьками Лі Хьона вісім років тому. Вони знали все з самого початку та прийшли ретельно підготовленими.

– Красно дякую, малий. Бережи себе.

Коли лихварі майже покинули палату, Лі Хьон вигукнув:

– Заждіть!

– Га? Що таке?

– Одно дня я точно примушу вас заплатити за це.

– Що?

– Оскільки я повернув борг, ви думаєте, що на цьому все закінчиться. Однак я подбаю про те, щоб ви заплатили за все, що зробили.

Чоловіки знову хотіли зареготати, та побачивши очі Лі Хьон – сміх застряг у їхніх горлянках. Молодий, дикий звір, який чекав моменту, щоб напасти. Його погляд пустив мурашок по їхнім хребтам.

– Здається, ти ще не прийшов до тями, малий. Нам потрібно навчити тебе, як працює така безстрашність у реальному світі.

Чоловіки закотили рукави, та Лі Хьон не виявив жодних ознак страху чи бажання втекти.

– Досить. Ми отримали гроші, ходімо.

– Але...

– Ти справді хочеш влаштувати сцену в лікарні?

– Зрозумів, старший брате.

Чоловіки почали покидати палату.

– І малий, – їхній лідер глянув на Лі Хьона і говорив так, ніби він давав пораду: – я – Хан Джінсон з Мьондона. Ти думаєш, що світ схилиться, бо ти злишся? Якщо вважаєш це несправедливим, то зароби за п'ять років ще 3 мільярди вон, тоді я ставитимусь до тебе, як до свого старшого брата.

Лихварі пішли, а Лі Хьон безпомічно опустився на підлогу. Він чув, як у коридорі плакала сестра, а бабуся голосно зітхнула у ліжку.

Після того, як з нього здерли 3 мільярди вон, він не мав сили щось зробити. Його охопило почуття безнадії. Однак за три дні він прийшов до тями. В його серці з'явилась нова надія і він більше не міг сидіти та нічого не робити. На губах Лі Хьона з'явилась усмішка, хоча з

очей текли сльози. Хоча це був лише момент, неймовірний досвід – тримати в своїх руках таку велику суму грошей, він почувався просвітленим щодо того, як працював цей світ.

– Точно. Якщо я заробив один раз, то зможу зробити це і вдруге.

Лі Хьон задумався. 90 мільйонів вон, що він має, не можна потратити на абищо. Договір на будинок уже підписаний, тож 50 мільйонів на оплату потрібно відкласти на це. Договір можна розірвати, але йому довелося б заплатити штраф. Він швидше помре, ніж заплатить штраф.

Тож він міг витратити тільки 40 мільйонів вон! Усе завдяки спаду на ринку нерухомості на початку 21 століття.

Частину грошей, що залишились, Лі Хьон витратив на бойові мистецтва, такі як айкідо, кендо, тхеквондо тощо. Щодня він займався тривалими пробіжками до шести точок, що розташовані на великій відстані одна від одної. Лі Хьон займався різними єдиноборствами аж доки не падав од втоми. Викладачі називали його диким звіром, коли він для нарощування витривалості розмахував тренувальним мечем, поки руки не починали кровоточити.

Все для гри у віртуальній реальності! Говорилось, що там люди могли рухати своїм тілом, як і в реальному житті. Тоді, якщо він вивчить бойові мистецтва і краще розумітиметься на ігровій механіці, це допоможе йому?

Авжеж, людина, яка володіє бойовим мистецтвом, не матиме великої переваги. Але якщо завдяки цьому він буде сильнішим на 10% за інших, воно цього варте. Додаткові 10% сили можуть мати неймовірний ефект.

Уранці Лі Хьон займався бойовими мистецтвами, а ввечері вивчав інформацію про ігри у віртуальній реальності. Він ретельно розібрав, у якій грі найбільше гравців і як працювала ігрова система. Для кожного класу, міста та професії Лі Хьон складав аналітичні таблиці та прикріплював їх до стін. Папірці заповнили його кімнату.

Протягом року Лі Хьон займався бойовими мистецтвами і вивчав все, що стосувалось ігор у віртуальній реальності. Цей час був не тільки періодом підготовки для нього, а ще й для уважного спостереження за розвитком Королівської Дороги. Як і очікувалось од гри з такою назвою, вона пішла своїм королівським шляхом і почала домінувати серед ігор у віртуальній реальності.

Гра охопила 75% світового ринку, а серед корейських гравців уже 90% обрали цю гру. Можна сказати, що вона йде заздалегідь визначеним шляхом.

Особливо у дні, коли королі воювали між собою, це привертало увагу майже всіх користувачів мережі. Єдина гра у світі, де кожен може здобути славу, владу і гроші. Королівська Дорога стала результатом геніальної ігрової системи поєднаної з віртуальною реальністю.

– Гарзд. Все йде за планом.

Холодні очі Лі Хьона дивилися на монітор. Сьогодні він витратив більше 10 мільйонів вон на купівлю капсули, необхідної для підключення до Королівської Дороги. Це було досить дорого, щоб викликати у нього сльози, але він нагадував собі, що це необхідна інвестиція.

Підготовка завершена. Це тільки початок гри. Він почувався як солдат, що прямує на поле бою.

Підключитись до Королівської Дороги?

Так / Ні

Коли з'явилось повідомлення, Лі Хьон вигукнув не вагаючись:

– Так!

Розділ 2. Поява дикого звіра

*Сканування райдужки ока та вен визначило, що ви – незареєстрований користувач.
Бажаєте створити новий обліковий запис?*

Коли Лі Хьон підключився до Королівської Дороги, перше, що він почув, був жіночий голос. Парубок озирнувся, щоб побачити, хто заговорив з ним, але тут більше нікого не було – тільки безкрайній простір Усесвіту. Потім Лі Хьон усвідомив, що знаходиться у процесі створення нового облікового запису.

– Так!

[Виберіть ім'я вашого пер...]

– Від. – Бур'ян³ знаходиться на найнижчому щаблі у рослинному світі. На думку Лі Хьона це ім'я пасувало йому найбільше.

[Оберіть стать персонажа: чоловіча, жіноча чи неві...]

– Чоловіча!

[Королівська дорога має сорок дев'ять рас. Ви можете обрати свою расу серед перших двадцяти дев'ят...]

– Людина!

[Ви можете змінити свою зовні...]

– Персонаж виглядатиме, як я.

[Ваш обліковий запис створено. Ваші характеристики та клас будуть визначені під час гри у Королівську Дорогу...]

– Пропустити!

[Оберіть місто та королівство, в якому хочете розпочати...]

– Цитадель Серабург, королівство Розенхайм!

[Ласкаво просимо до Королівської...]

– Пропустити!

3 Про всяк випадок нагадаю, що ім'я персонажа – Від – з корейської перекладається, як бур'ян.

Лі Хьон, боячись даремно витратити навіть секунду, швидко приймав рішення відповідно до складеного заздалегідь плану та пропустив навчання. Рахунки у три тисячі вон щомісяця – надто великі витрати для нього.

У Королівській Дорозі є понад сотня великих міст і тисячі містечок. Новий гравець розпочинає свої пригоди в столиці чи у великому місті. Наприклад, у такому, звідки починає свій шлях Від.

Вжуух. Зі спалахом світла він з'явився в цитаделі Серабург, королівство Розенхайм.

– Це... – Віда вразила незлічена кількість аватарів і НІП – не ігрових персонажів – бо йому здалося, що він загубився посеред Сеулу. – Де це я? Неймовірно!

Приголомшений, Від не міг повірити власним очам, коли озирався навколо. Шум, створений тими, хто торгувався і базикав, дзвенів у вухах. Видовище, що розгорталося перед ним, було таким самим, як і в реальному світі, коли люди ходили у своїх справах туди-сюди.

Він глянув на свої ноги, якими спирався на землю. Його почуття говорили, що поверхня абсолютно тверда. Незнайомці проходили мимо, доки він ошелешено стояв на місці.

– Глянь на нього. Упевнений, це новачок.

– Схоже, він ніколи раніше не грав у віртуальній реальності.

Проходячи поряд, деякі користувачі обмінювались швидкими зауваженнями. Вони вкололи його досить сильно, щоб зібратися до купи. Їхня правда. Це – Королівська Дорога. Світ віртуальної реальності та його нове робоче місце.

Якби ретельно Від не готувався, його знання про віртуальну реальність та дослідження ігрової системи посідали друге місце після дивовижного досвіду, що він зараз мав.

Від розгубився, але це було тимчасово, і він швидко заспокоївся, відмінності також почали впадати в око. Його почуття узгоджувались з реальністю, проте люди навколо були вбрані в обладунки або шкіряні жилеті. Поряд з місцем, де він з'явився, була дошка оголошень, з вивішеними картами й описом королівства Розенхайм, а також вказівки щодо використання основного інтерфейсу.

Пора починати.

Від стиснув кулак, а потім зайнявся вправами. Він присів і випрямився, а потім підстрибнув у висоту, упав і перекотився, ударив ногою, затим рукою. Покрутив талією та ретельно перевіряв суглоб за суглобом. Він поворушив пальцями рук і ніг, а потім нахилив голову вперед-назад.

Незважаючи на цунамі принизливих коментарів, що лунали від найближчих користувачів, Від був твердо налаштований подолати це.

– Що він у біса робить?

– Схоже, він перевіряє, як рухається його тіло. Гадаю, йому ще не зручно у грі з віртуальною реальністю.

– О, розумію. Але який сенс улаштовувати виставу посеред переповненої вулиці?

Почуття приниження, з яким Від так боровся, переважило його рішучість. Що за сцену він влаштував перед незнайомцями?

– Дідько! – Від квапливо попрямував до іншого місця.

Новачок Королівської Дороги має знаходитись в початковому місті протягом тижня в реальному світі та чотирьох тижнів за ігровим часом, усе завдяки зміщенню між ними. Переважна більшість новачків починають з основ, беруть прості завдання або вивчають навички-ремесла, такі як пошиття одягу, ковальство та кулінарія, які легко отримати. Гра може похвалитися своєю необмеженою гнучкістю, майже до безладдя, і хоча всі найвищі позиції замають НПП, а не користувачі, це посилює потребу в особистих контактах.

З іншого боку, значна кількість користувачів працює в бібліотеках чи магазинах, щоб заробити грошей. Центральний майдан наповнений купцями, що встановили ятки для купівлі-продажу з іншими персонажами, тут щохвилини утворюється безліч нових команд для пошуку пригод.

Мимохідь глянувши на них, Від, не вагаючись, попрямував до тренувального залу. Тренувальний зал відкритий для будь-якого гравця так довго, як йому заманеться, більшість користувачів відвідує зал для того, щоб експериментувати з нещодавно набутими навичками. Майже неможливо знайти когось, хто, як Від, пішов би прямо до тренувального залу одразу після створення нового персонажу.

Справа не тільки в тому, що новачки більше зацікавлені розвідати про королівство та місто, де вони з'явилися, це також пов'язано з тим, що навчання у тренувальному залі вважається доволі неефективним.

У ту мить, коли інструктор побачив, як Від пройшов крізь вхід, його очі шалено спалахнули.

– Молодий авантюристе, я припускаю, що ти нещодавно прибув на континент Версаль, – сказав він.

– Так, сер, – коротко сказав Від. Він усе ще був засмучений тим, що виставив себе дурнем у перший день.

– Щоб протистояти монстрам, тобі абсолютно необхідно володіти мечем. Потребуєш моїх вказівок? Вибери якесь опудало і вдар його. Дерев'яний меч можна взяти тут і вперед – займайся.

– Дякую, сер, цього достатньо. Більше вказівок мені не потрібно.

– Успіхів.

Від схопив дерев'яний меч і пішов до опудала, яке самотньо стояло у найвіддаленішому закутку. Потім він почав його бити – раз, другий, третій. Його руки потроху звикали до ваги дерев'яного меча та відчуття від удару по опудалу.

У Королівській Дорозі можливість отримати новий рівень заблоковано на перші чотири тижні, бо персонажу заборонено виходити за браму міста і полювати на монстрів. Тому найчастіше гравці брали якомога більше завдань, таким чином отримуючи очки прихильності людей, заробляючи гроші та формуючи власну мережу зв'язків. Проте Від продовжував мовчки бити опудало дерев'яним мечем.

У тренувальному залі Цитаделі Серабург є близько тисячі опудал, а на стінах – необмежена кількість дерев'яних мечів, що можуть стати у пригоді. Зал зазвичай заповнений користувачами, які прагнуть перевірити свої вміння. У цю мить, однак, усі очі були прикуті до дечого вартого уваги.

– У нього залізні нерви.

– Він до химерного впертий.

– Не можу повірити, що людина при здоровому глузді заходить так далеко.

Від укrywся потом. Видані йому початкові речі – біла сорочка та штани – вбирали піт і швидко прилипли до тіла. Він, як і раніше, завдав опудалу один удар за іншим без хвилини на перерву.

Сила зросла на 1 очко. (+1 до сили)

Після шести годин тренувань з опудалом Від почув добрі новини. Він відчув, ніби дерев'яний меч, який він тримає в руках, стає легшим.

– Вікно персонажа, – пробурмотів Від, продовжуючи бити опудало.

Ім'я персонажа: Від

Рівень: 1

Належність: нейтральний

Професія: нема

Титул: нема

Слава: 0

Здоров'я: 100

Мана: 100

Сила: 11

Спритність: 10

Витривалість: 10

Мудрість: 10

Інтелект: 10

Удача: 0

Лідерство: 0

Атака: 3

Захист: 0

Опір магії:

Вогонь: 0%

Вода: 0%

Земля: 0%

Чорна магія: 0%

Персонаж Віда був настільки слабким, що не мав нічого видатного.

Минуло п'ять годин...

Живучість зростає на 1 очко. (+1 до живучості)

Спритність зростає на 1 очко. (+1 до спритності)

Дві характеристики зросли майже одночасно.

– Ух. – Нарешті Від одклав дерев'яний меч і взяв коротку перерву. Він бив опудало без їжі та пиття майже вісім годин поспіль. Втомився фізично, та гірше за це – горло пекло від спраги, шлунок був порожнім і прилип до хребта. – Вікно інвентарю.

Сказавши заздалегідь задане ключове слово, перед очима Віда з'явилося напівпрозоре зображення всіх речей, що знаходилися у його інвентарі. Там була фляжка та десять шматків житнього хліба. Це все.

У Королівській Дорозі людям потрібно самим отримати необхідне. Інші гравці заробляли гроші, виконуючи легкі завдання протягом чотирьох тижнів, але Від не міг даремно витратити навіть хвилину.

Він дістав шматок житнього хліба та фляжку, і напхав повний рот хліба. Поївши, Від вгамував голод, а шкала ситості зростає.

– Припускаю, я маю їсти кожні п'ять годин. Мені ліпше їсти частіше, якщо я інтенсивно тренуюсь, але не потрібно заповнювати шкалу ситості повністю. Я повинен триматись розумної межі.

Після того, як Від швидко закінчив з їжею, він узяв до рук дерев'яний меч і став перед опудалом.

– Він знову це робить.

– Він сказився.

– Гадаю, він ображений на опудало чи щось таке.

– Я не думаю, що він зупиниться, доки не роздере те опудало на шматки.

Було це ілюзією, що опудало неначе здригнулося саме в цей момент? Дерев'яний меч Віда завдав удару по кожному сантиметру опудала. У тих, хто його бачив, виникали схожі питання.

– Якого біса той хлопець б'є опудало?

– Не думаю, що це взагалі допоможе, – якщо він хоче збільшити рівень навички, краще вийти на поле і використати її на кролику, ніж на опудалі.

– Гляньте, що він робить. Він не використовує жодної навички. Як на мене, це більше схоже на те, що він просто б'є опудало.

– Можливо, він просто збільшує свої характеристики, – прокоментував лицар у сліпучому обладунку й одразу привернув увагу всіх інших.

– Хіба можна збільшити свої характеристики, просто лупцюючи опудало? – запитав темношкірий рейнджер.

– Га? А, так, можна, – сказав лицар.

– Тоді чому б просто не гамселити опудало замість того, щоб тяжко працювати над підвищенням рівня? – ще раз запитав рейнджер.

Лицар на ім'я Плутон мав значно вищий рівень, ніж інші, тому дізнався багато інформації з надійних джерел. Він також був єдиною людиною, що правильно вгадала причину дій Віда. Якщо персонаж використовує свою витривалість, як наслідок його живучість і витривалість зростає, а якщо чаклун накладе безліч заклинань – його мудрість та інтелект також зростає.

Але таке зростання дріб'язкове у порівнянні з бонусними очками, які дають за підвищення рівня. Півдня без відпочинку гамселити опудало – це може підвищити одну чи дві характеристики. Враховуючи, що бонусних очок, які отримують за підвищення, п'ять, те, що робив Від, виглядало безглуздим.

– Це реально тупо.

Чарівниця похитала головою, почувши пояснення Плутона. Та він думав інакше.

– Це працює, – сказав Плутон.

– Перепрошую?

– Ти можеш отримати тільки невелику кількість очок досвіду, якщо уб'єш монстра слабшого, ніж твій поточний рівень. Ти ж це знаєш, так?

– Авжеж.

– Іншими словами, що вищий твій рівень, то важче отримати наступний. Але якщо поліпшити свої сили, пройшовши подібну муштру на початковому етапі, пізніше буде легше полювати на монстрів. Це матиме вплив протягом усієї гри.

– Ти знаєш цей метод, то, мабуть, пройшов таке саме тренування? Ні, хіба б люди не робити те саме, якби знали про це?

– Не зовсім. Навіть якби люди знали, ніхто б цього не робив. Повернемося до суті, чи є хтось, хто буде протягом десяти годин гамселити це опудало, щоб збільшити силу на одне очко?

– ...

– Є обмеження щодо того наскільки можна збільшити свої характеристики, взаємодіючи з опудалом, відомим як найслабший суперник. Якщо брати силу, то це – сорок чи біля того. Чи є хтось готовий бити опудало принаймні місяць, щоб отримати сорок очок? Я би відчув нудоту й втомився від цього та кинув за кілька днів.

Натовп, що стежив за Відом, дружно кивнув.

Ви б радше шукали круту зброю, ніж цілий місяць невпинно лупцювали опудало, щоб підняти силу на сорок очок. Предмет, який піднімає силу на сорок очок, унікальний, але далеко не рідкісний.

– Це працює лише для новачків, що не можуть вийти за межі стін. Колись було популярно бити опудало, подібним чином, але від цього швидко відмовились, бо коли зважуєш те, що можеш отримати в довгостроковій перспективі, то це дуже нудна і кропітка робота.

Від почув бурхливу дискусію, яку вели навколо нього. Він хотів би тренуватися деінде, але поки йому не дозволено покинути цитадель, то не міг уникнути зайвої уваги в цьому залі. Що змушує вас називати це нудним і копітким? Від з усією силою замахнувся дерев'яним мечем.

Якщо ви наполегливо працюєте, ваш аватар стає сильнішим крок за кроком. Коли ваш персонаж еволюціонує, він здатен перемагати сильніших монстрів і заробляти більше грошей. Для Віда це була найбільша розвага у житті. Він по своїй суті був схильним до рутинної фізичної праці. Весь цей час інструктор спостерігав за ним зі страшенно задоволеним поглядом.

Минуло три тижні. Від заходив у Королівську Дорогу на постійні основі щодня, за винятком необхідної мінімальної кількості годин для сну, і це швидко стало звичкою. Його фізичний стан, який він вирішив наростити до початку гри, дозволяв спати не більше чотирьох годин на день. Зараз, коли хлопець озирався на останні три тижні, його нудило вже тільки від думки про це.

Як тільки він заходив у гру, то витрачав у середньому вісімдесят годин на одноманітне лупцювання опудала, яке вже його дратувало. Якби не спливали повідомлення, що заохочували продовжувати, Від би припинив це робити.

Сила зростає на 1 очко. (+1 до сили)

Спритність зростає на 1 очко. (+1 до спритності)

Нова навичка: Бойовий дух.

Нова навичка: Підтримка.

У Королівській Дорозі подеколи з'являються нові навички, додаючись до списку вже існуючих.

Бойовий дух

Ви на короткий час можете стати сильнішим або налякати слабших за вас монстрів лише глянувши на них. Вам заборонено розподіляти бонусні очки на цю навичку, вона зростає спонтанно, залежно від дій персонажа, особливо якщо ви довгий час боретесь з монстрами або часто стикаєтесь із чудовиськами, сильнішими за вас.

Також час від часу спливали повідомлення про уміння. Поки що Від володів одним умінням – Володіння Мечем.

Рівень зріс: Володіння Мечем [3]

Збільшує силу атаки мечем (+30% до атаки)

Збільшує швидкість атаки мечем (+9% до швидкості атаки)

Підтримка

Ви будете використовувати менше очок витривалості під час дії. Вам заборонено розподіляти бонусні очки на цю навичку.

Щоразу, коли спливало повідомлення, Від був таємно у захваті від прогресу, якого досягнув. Але глибоко в душі його турбувало відчуття роздратування, бо він відставав у своїх цілях. За останні три тижні, які Від присвятив лупцюванню опудал, його сила зросла на двадцять вісім очок, спритність на двадцять п'ять, а живучість – на двадцять два.

«Якщо не пришвидшу темп, то у підсумку втрачу дорогоцінний час на це опудало вже після зняття обмеження. Я повинне закінчити з цим до того, як зможу покинути цитадель».

Очі Віда палали рішучістю. *Бурчання.* У цю мить шлунок Віда вирішив, що пора їсти. Окрім повільного прогресу з характеристиками, ще його гризло те, що закінчувався хліб. Він міг побігти до найближчого фонтану і наповнити фляжку водою, та з хлібом інша справа – за нього потрібно заплатити.

Нюх. Він відчув апетитний запах, який долинав звідкись. Від, що розмахував дерев'яним мечем, зупинився і краєм ока помітив інструктора, що дістав свій обід.

– Хе-хе, шановний інструкторе. – Він підійшов до чоловіка, махаючи невидимим хвостом.

– Гм, хто ж це, невже Від? Що привело тебе сюди? – дружельбно поцікавився інструктор.

– Чи не буде самотньо їсти одному? Я тут, щоб скласти вам компанію, – улесливо сказав Від.

Бурк. Доки його живіт бурчав, він брехав із чесним обличчям, але не зміг обдурити інструктора.

– Гадаю, ти голодний. Сідай біля мене! Я приніс багато їжі, її вистачить, щоб нагодувати двох людей.

– Дякую, сер.

– Досить твоєї смиренності! Для мене честь подати їжу такому потенційно великому шукачеві пригод, як ти, Віде. Я запевняю, що твоя слава колись буде широко відома за межами цитаделі Серабург. Коли настане цей день, будь ласка, згадай мене!

– Авжеж, сер. Так і зроблю.

Злегла підлестившись до інструктора, Від разом із ним насолоджувався обідом. Це була якась сумна сцена, але він був удячний, що, доклавши мінімум зусиль, йому пощастило набити шлунок. У будь-якому випадку він був запопадливим не перед реальною людиною. Невелика справа додати трохи лестощів у розмові з НІП, яким керував штучний інтелект.

Окрім характеристик, що Від збільшував протягом останніх трьох тижнів лупцюючи опудало, він наладив дружельбні стосунки з інструктором. Це був доволі захопливий додатковий ефект. Поки гравець був зайнятий поглинанням обіду, інструктор несподівано спитав:

– До речі, Віде, що ти думаєш про скульптурне мистецтво?

Скульптурне мистецтво? Що в біса за скульптурне мистецтво? Від прожував варений рис, яким набив рот, і проковтнув його, перш ніж запитати у відповідь:

– Що ви маєте на увазі під скульптурним мистецтвом?

– Мені просто цікава твоя думка. Я хотів би знати, який у загальному твій погляд на скульптурне мистецтво, – мовив інструктор.

У цю мить швидкість роботи мозку Віда збільшилась приблизно у п'ять разів, незважаючи на абсурдність розмови. Він уже зрозумів, що інструктор – простий і недалекоглядний чоловік. Який щиро вірить у те, ніби меч непереможний, для нього найвища чеснота – це займатись фізичними вправами у тренувальному залі аж до поту. А зараз він запитує його, що хлопець думає про скульптурне мистецтво?

Як тільки Від зібрався з думками, то нахмурився.

– Шановний інструкторе! Я навіть не вірю, що ви згадали про це. Я – мечник. Ви питаєте, що я думаю про, прости Боже, скульптурне мистецтво? Я дуже розчарований. Моя відповідь така: ніколи, жодного разу думка про таке неблагородне ремесло навіть не приходила в мою світлу голову.

Незважаючи на образливий тон Віда, який би розлютив інструктора в іншій ситуації, чоловік несподівано заплескав у долоні від захвату.

– Я знав, що ти так скажеш!

– Про це не може бути й мови. Мистецтва схожі на скульптурне мистецтво – це не що інше, як жажлива помилка Бога, – вони не варті й секунди нашої уваги. Чому мені, мечнику, потрібно думати про щось подібне?

– Ти дуже приємна людина, Віде.

Він відчув, що хоча це непомітно, але його дружба з інструктор у цю мить перейшла на вищу ступінь. Це спосіб подружитися з кимось. Не потрібно проливати разом з ними кров. Не потрібно марнувати на них час і гроші. Ви просто приєднуєтесь до них і відразу пащекуєте про щось, і це викликає їхню симпатію.

Від очікував, що інструктор змінить тему розмови, але той потер потилицю і вів далі.

– Подейкують, що невідомий чоловік, який опанував скульптурне мистецтво, колись різав місячне світло, – сказав інструктор.

– Я сумніваюся, сер. Чутки завжди схильні до перекручування. Як хтось, хто вивчив нікчемне скульптурне мистецтво, різав місячне світло? Можливо, це був камінчик у формі місяця, – весело сказав Від.

– Ти теж так думаєш? Але мені сказав мій попередник. Шановний Мелліум, наразі королівський лицар...

Скульптурна майстерність сприймали як нікчемне уміння, ніщо більше, як оздоблення витонченим орнаментом невеликого бруска дерева. Говорили, що якщо розвивати цю майстерність, то можна виготовляти зброю з металу. Та це, без сумніву, одне з тих застарілих умінь, яке ніхто не хотів вивчати.

– Щодо цього, Віде, мене інтригує це скульптурне мистецтво. Безперечно, не викликає сумнівів, що ремесло за жодних обставин не може конкурувати з мечем, але міг би ти дізнатись чи є в цих плітках зерно правди? Я прошу тебе про послугу, бо ти людина, що заслуговує довіри. Якщо приймеш моє прохання, я був би радий, – мовив інструктор.

Затим перед очима Віда виплигло повідомлення.

Дзень.

[За чутками таємничий скульптор відвідав королівський палац

Плітки про те, що людина, яка опанувала скульптурне мистецтво, здатна розрізати місячне світло, поширюються у королівському дворі Розенхайма. Дізнайтеся правда це чи ні!

Рівень складності: E

Вимоги для отримання завдання:

Тісна дружба з інструктором, тільки для тих, хто не здобув скульптурне мистецтво.

Визнання інструктором, як надійної людини, за пристрасть до володіння мечем.]

Від заледве стримав переможний крик. Інстинкт підказав йому, що це завдання дуже рідкісне. Це тому, що квест вимагав дуже складних умов для того, щоб розпочати його. Тісна дружба з інструктором – хто взагалі про таке думає?

Більшість гравців навіть не знає, де розташований тренувальний зал, не кажучи вже про тих, хто отримує нове вміння, їм не потрібно проходити такий довгий шлях, щоб потренувати його на опудалі. Ба більше, це рідкісний випадок, коли хтось готовий застрягти в залі та гамселити опудало знову і знову, щоб підняти характеристики таким грубим способом, як це робив Від. Якщо пошукати, то можна знайти ще кількох, але він майже всі три тижні провів разом з опудалом. Хто ще зотягнув би все до такої міри?

Говорячи про тісну дружбу з інструктором, цього майже неможливо досягнути, без улесливого підходу, як у Віда, який просто хотів отримати їжу.

Навіть при дотриманні всіх вище згаданих умов, потрібно бути авантюристом-новачком і розпочинати з цитаделі Серабург королівства Розенхайм, і крім того ще потрібно знайти потрібний момент, щоб попащекувати на скульптурне мистецтво разом з інструктором.

Прекрасно. Він мало не помер од голоду. Завдання з рівнем складності E – схоже, його легко завершити. Від кивнув інструктору.

– Я з честю приймаю це. Хоча я не вірю в жодні нісенітниці, але дізнаюсь, що означає «різав місячне світло».

Ви прийняли завдання.

– Я ціную це. Доручаю тобі це завдання. Візьми ці гроші, як попередню винагороду, – сказав інструктор, даючи дві срібні монети. – Дам тобі пораду: спочатку відвідай скульптурну майстерню й отримай інформацію там.

Шматок житнього хліба, у буквальному сенсі несмачний, але цього достатньо для наповнення шлунка, коштує три мідяки. Оскільки срібна монета дорівнює сотні мідних, можна впевнено сказати, що Від щойно отримав еквівалент шістдесяти шести шматкам житнього хліба як попередню винагороду плюс пару монет решти.

Він був упевнений, що після завершення завдання, може очікувати на більшу винагороду від інструктора.

«Чудово! Я поки що можу не перейматися про те, що хліб закінчиться».

Багаторічний досвід частого браку їжі навчив його уникати голодування за будь-яку ціну.

Розділ 3. Прохання інструктора

Від спершу підійшов до фонтану та наповнив водою фляжку, а потім попрямував до скульптурної майстерні. Це була його перша подорож вулицею і та була заповнена гравцями і НІП.

– Нам потрібен клірик 17 рівня чи вище.

– Агов, люди! Ми збираємося на рейд у печеру Ласок. Хтось хоче приєднатись до нас?

Багато аватарів було на вулиці, та жоден з них навіть побіжно не глянув на Віда. Він не звертав на це уваги. Блукаючи в початкову одязі, без нагрудного знака, виявилось, що він не виконав мінімуму необхідних вимог для чотирьох ігрових тижнів перед тим, як зможе покинути цитадель.

Серед незлічених магазинів, що діють у столиці королівства Розенхайм, скульптурна майстерня займає особливу позицію.

Більшість звичайних шукачів пригод ледве пригадають, де розташована скульптурна майстерня, бо для них у ній нема ніякого сенсу. Тільки дуже мала кількість гравців, що вивчили скульптурне мистецтво, часом навідуються сюди. Однак на центральній алеї скульптурна майстерня стоїть поруч з ювелірним магазином, одним з небагатьох магазинів, у який часто навідуються дворянки.

Дзинь-дзинь.

Від увійшов до скульптурної майстерні.

– Ласкаво про... що привело тебе сюди, незнайомцю?

Власник майстерні збирався зустріти нового покупця з м'якою посмішкою, поки не побачив одіж Віда, а коли побачив, то одразу змінив інтонацію.

Від роззирнувся у майстерні, та виявив, що крім нього, інших клієнтів не було.

Ковальська майстерня або продуктовий магазин завжди переповнені, проте у скульптурну майстерню навідується лише кілька покупців на день, якщо такі є.

Проте, якщо порівнювати щоденні доходи, скульптурна майстерня відстає від ковальської. Іншими словами, скульптурна майстерня продає вельми дорогі товари.

Від поправив комір і ввічливо сказав:

– Я пришов сюди, щоб відшукати відповідь на питання, що сильно турбує мене, сер.

– То ти хочеш поставити мені запитання, незнайомцю?

– Так, сер. Якщо ви можете приділити мені хвилину.

– Я зараз зайнятий, будь ласка, залиш майстерню.

Власник майстерні відмовив йому відразу, і голос чоловіка звучав дуже роздратовано. Оскільки слава Віда дорівнювала нулю і вони не були знайомі, крамар мав повне право вигнати його зі свого магазину.

– Так, сер. Побачимось пізніше.

– До побачення, – мовив крамар.

Від неквапливо пішов до дверей. Затим він недбало кинув погляд на виставлені статуї.

– Як грандіозно! – вигукнув Від. – Велич цієї статуї полонила мою душу. Ви постачаєте це королівському двору Розенхайма?

Крамар не міг не прислухатися до Віда.

– Про яку статую ти говориш, незнайомцю?

– Про цього орла із щирого золота. Я не наслідуюсь припускати, що за майстер створив це, проте відчуваю досконалість його майстерності. Це, без заперечень, велично. Ця статуя сповнена життя, що я майже прийняв її за справжнього орла, я вдячний, що відвідав це місце. Ця майстерня заслуговує такий клас товарів. Вони відкрили мої скромні очі на небесну красу, що зійшла на Землю.

Незалежно від того усвідомлював це крамар чи ні, його рот розтягнувся в усмішці:

– Мандрівнику, тебе цікавить скульптурне мистецтво?

– Я наслідуюсь сказати, що... я лише хочу відчувати спокій, бачачи видатні статуї, а моя душа прагне стати хоча б крихітною частинкою чудового духу, втіленого в них.

– Підійти і сядь. Ти можеш стати хорошою компанією, щоб розвіяти мою нудьгу.

– Дякую, сер.

– Хочеш чашку чаю?

– Тільки якщо ви будете такі ласкаві та запропонуєте мені чашку холодної медової води. Я буду задоволений чашкою холодної води.

– Авжеж! Звичайно, я маю таке.

Від випив медову воду, змішану крамарем, вона гамувала втому, накопичену за останні три тижні.

– А зараз скажи мені, що тебе так турбує, – мовив власник майстерні.

– Авжеж, сер. Та, будь ласка, пробачте мені прохання провести короткий огляд оцих виставлених статуй, перш ніж ми перейдемо до всього іншого. В мене є справа, що потребує вашого керівництва, але менш важливим є втішати мою бідну душу, яка хоче насолодитися цими шедеврами мистецтва, – сказав Від.

– Ти можеш дивитися на них скільки завгодно. Хіба сенс існування чудових статуй не в тому, щоб догодити тим, хто усвідомлює їхню цінність? – крамар кивнув із задоволеною усмішкою.

Від відчув, що завоював його доброзичливість, вона навряд чи порушена відвідувачами через віддаленість від уваги громадськості. Припустимо, ви попросили поглянути на різні речі у продуктовому магазині – наступної миті вас викинуть геть.

Він не поспішаючи насолоджувався виставленими статуями. Та в нього був власний розпорядок дня. «Я сумніваюся, що скульптурне мистецтво принесе купу грошей».

Найдорожча статуя, яку наразі виставили, коштує 30 срібних. Якісні статуї зроблені з каменю або рідкісного дерева та, незважаючи на приголомшливу обробку, самі матеріали від початку не були дорогими. Це не більше ніж різьба по дереву чи гравіювання на камінні.

Від знав, що гроші будуть, якщо він зможе створити гігантську статую лева або бронзову статую, але ця віддалена можливість його не обдурила. Де знайдеться шляхтич з купою грошей, щоб замовляти нову статую щороку? Він мав досягнути вершити, щоб добре заробляти як скульптор. Низька конкуренція гарантувала, що не знадобиться багато зусиль, аби стати найкращим у цьому напрямку.

Тим не менше, ця ніша на ринку замала, щоб на неї розраховувати. Гарантований спосіб отримати багатство – націлитись на інших гравців як на потенційних клієнтів. Вони постійно піднімали рівень і потребували кращого спорядження та багато іншого.

Вогняна зброя, міцне спорядження, зачаровані браслети і персні – популярні серед користувачів, але статуї не потрібні їм, окрім рідкісних випадків.

«Марнування часу, марнування грошей».

Основною метою Віда розпочати цю гру – було заробляння грошей з мінімально вкладеним капіталом. Він востаннє подивився на вітрину та виніс вирок щодо скульптурного мистецтва.

«Навичка дешевша за дірку від бублика».

– То що тобі потрібно? – запитав крамар.

– Мене цікавить одна подія. Говорять, що п'ятдесят років тому, хтось різав місячне світло у королівському палаці. Я хотів би знати чи є в цьому хоч крапля правди. – Сказав Від.

– О, та подія! Це легендарна оповідь, яка ходить серед скульпторів. Я теж чув її від деяких надійних покровителів з королівського двору.

Від уважав, що різати місячне світло неможливо, це просто ще одна міська легенда, проте власнику скульптурної майстерні також відомі чутки, які чув інструктор тренувального залу.

[Завдання завершено!]

Таємничий скульптор, який, за чутками, відвідав королівський палац.

Чутки, що дійшли до вух інструктора, мають зерно істини. Скульптор розрізав місячне світло і це широко, але у вузькому колі, відомо серед серабургців, однак залишається загадкою, як він різав місячне світло.

Нагорода: Поверніться до інструктора, щоб отримати її.]

Від широко посміхнувся. Зрештою, це простий квест із найнижчим рівнем складності Е. У той же час, якби йому не вдалося подружитися з крамарем, ситуація була б складнішою.

Так як він закінчив завдання, то наступним кроком буде повернутися до тренувального залу й отримати нагороду від інструктора. Доки Від шукав слушної нагоди, щоб попрощатись і піти, крамар, заглиблений у роздуми, нарешті сказав:

– Я не чув, яким чином він розрізав місячне світло.

– Хіба покровителі з королівського двору не говорила вам про це?

– Гм, вони завжди опускали цю деталь у своїй розповіді. Вони відмовились казати мені про це. Вони говорили, що королева Розенхейма Івен⁴, нехай душа її спочиває з миром, була втягнута у цю подію. Чи можеш ти зробити мені послугу і розібратись з цим, щоб задовольнити мою цікавість?

[Минуле скульптора

Подійкують, що королева Івен брала участь у події, коли скульптор представляв себе королівському палацу та розрізав місячне світло. Власник скульптурної майстерні замислився, що за зв'язок існував між цими двома.

Рівень складності: E

Попередження: Якщо стане відомо, що ви розслідуєте ці чутки, королівські лицарі будуть сприймати вас вороже.]

Стиснуті кулаки Віда тремтіли від збудження. «Це... це серійний квест».

Навіть коли рівень складності завдання дуже низький, рівень нагород піднімається в разі серійних квестів. Що більше етапів ви пройдете, то складнішим стає завдання, тому більшість серійних квестів, швидше за все, будуть складними для Віда на поточному рівні.

Єдині завдання, які Від може виконати, це ті, що не потребують виходу за межі цитаделі, розпитувати та збирати інформацію серед людей.

– Я ще невмілий. Боюся, я не достойний вашого прохання, – сказав Від.

– Я впевнений, що ти вирішиш це завдання. Твоя розсудливість приведе до безпечного шляху, – відповів крамар.

– Якщо ви так кажете, я охоче це прийму, – мовив Від.

[Ви прийняли завдання.]

– Дякую, мандрівнику. Бард, який знає старі казки та вуличні плітки, це той, кого ти маєш запитати про королеву Івен. Але обережно! Це питання дуже дражливе, тому ти повинен уникнути проблем, що можуть привести до будь-яких наклепів на королівську родину.

Стримуючи раптовий порив, щоб почати наспівувати мелодію, Від попрямував точно до трактиру через дорогу.

– Добрий день, – відповівши на привітання офіціантки, Від озирнувся в пошуках барда. Було кілька умов, яким потрібно відповідати. По-перше, він відділив гравців-бардів, коли шукав потрібну людину. Це було б сміливим припущенням, що якийсь користувач коли-небудь чув про подію, яка відбулася у королівському палаці півстоліття тому. Віду ліпше б знайти уродженого серабургця, якщо можливо, літнього віку.

Незалежно від того, може він гарно співати чи ні, старий бард надійніший, коли мова заходить про світські плітки. Від відвідав кілька таверн, доки не знайшов барда, що виправдав його сподівання. Це був чоловік середнього віку, якому йшов уже п'ятий десяток, що набув досвіду завдяки шарму та молодості. Заплескавши у долоні, Від підійшов до барда.

4 не знайшла в корейській вікі імені королеви, тому поки так

– Дякую за чудову баладу, сер. Даруйте, що я перебив вас, але в мене є кілька запитань... Чи знаєте ви, що сталося п'ятдесят років тому в королівському дворі Розенхайма?

Бард виставив перед собою долоню, і Від не міг не зрозуміти, що означає це жест. Він одразу ж насупився, рот смикнувся від потужного усвідомлення, що він не витратить ні копійки.

– Ви, безперечно, маєте чарівний голос. Я ціную ваш талант у написанні тексту і музику до цієї балади. Також ваші навички у роботі з інструментом вражають.

– ...

– Закладаюся, ви розбили серця багатьох серабургських панянок у часи, коли були яскравим промінчиком сонця на піку кар'єри. Авжеж, я не сумніваюся, що ви досі крадете жіночі серця... Для барда пригоди і романтика – це в буквальному сенсі все. Я також люблю романтику.

Долоня не опустила, а бард різко сказав:

– Мене вже дістали дешеві компліменти від таких, як ти, іноземцю. Покажи гроші, або зникни.

Від на мить розгубився. «Кинути завдання на середині? У будь-якому випадку, мене не чекає покарання, навіть якщо я вирішу припинити квест. Та, можливо, це принесе мені солодку нагороду пізніше, і я не хотів би її втратити».

Рука Віда опустила в кишеню та дістала монету, перш ніж він усвідомив свою помилку. Два срібних! У його кишені – дві срібні монети. Це те, що інструктор дав йому як попередню винагороду за завдання.

Бард забрав срібну монету з долоні Віда.

Основною помилкою було те, що він забув заздалегідь обміняти свої гроші на дрібніші монети. «Не можу повірити, що зробив таку дурну помилку!» Тіло Віда затряслося від жалю та горя.

– Гмм, це секрет, тому ти повинен про це мовчати, – тихо сказав бард. – Королева Івен та скульптор мали близькі стосунки з дитинства.

– Що ви маєте на увазі під «близькими стосунками»...? – спитав Від.

– Дурню! Я не знаю інших варіантів про близькі стосунки між чоловіком і жінкою – вони кохали одне одного.

– Зрозумів. – Тепер Від усвідомив, чому всування носа в ці чутки має залишатися таємницею для королівського двору.

Враховуючи те, що в цій скандальній справі згадувалось святе ім'я колишньої королеви, королівські лицарі будуть готові за будь-яку ціну стулити пельку будь-кому, щоб зберегти її честь недоторканою. Бард пробігся поглядом по таверні та обережно додав:

– Вони народилися в одному селі та вирости, зберігаючи одне одного глибоко в думках. Хлопця звали Захаб⁵. Дівчина завжди мала при собі прикраси, вирізані та подаровані ним у

5 Знову ж таки, в корейській вікі не знайшла його імені, поки буде так

дитинстві, з мрією, що колись стане його дружиною. Але Доля зіграла з ними жарт! Дівчину обрали королівською служницею, і хлопець покинув її. Та зрештою у них була обіцянка.

– Якщо мені можна спитати: що за обіцянка? – уже зацікавлено сказав Від.

– Захаб пообіцяв показати дівчині найкрасивішу статую на землі.

– Тоді, здається, її не дотримались. Королева у палаці повинна мати велику кількість чудових розкішних статуй.

– Ні, він дотримався її. Багато років потому Захаб представив свій дар королівському двору. Казали, що побачивши його роботу, вона була найбільше зворушена, мовивши, що це найкрасивіше творіння під небесами.

– Тоді, що за статую, заради Фреї, він подарував королеві Івен? Королева просто не прийме звичайне творіння.

– Так і є. Завітай до її покоївки, що була свідчицею того дня, і почуєш решту історії. Це все, що я можу тобі сказати, бо я сам чув цю історію від інших.

– Вона ще жива?

– Так. – Бард розказав Віду шлях до дому покоївки.

Від навідався до неї в гості. Вона вийшла на пенсію, і коли він згадав королеву Івен і скульптора, жінка радісно прийняла його.

– Її Величність була дуже доброчесною та милостивою дамою. То ви хочете почути про те, що тоді сталося?

– Так, мем.

– Ви знайшли правильну людину, щоб поцікавитись. Я особисто служила Її Величності. Спершу вона обурилась на містера Захаба, коли він відвідав палац.

– Можу я запитати чому?

– Це була його обіцянка. Коли вони були молодими, то дали обіцянку, обіцянку, що містер Захаб подарує Її Величності найкрасивішу статую під небом. Але коли він з'явився у палаці, то мав у руках меч, а не гравірувальний ніж. Для всіх він був схожим на прекрасного фехтувальника, що добре володів мечем. Ви можете тільки уявити, якою розчарованою була королева. Це важко описати! Її Величність так вірила в містера Захаба, що навіть якби світ перевернувся догори дном, він буде незмінним вічно, і так само між ними була свята обіцянка.

– ...

– Того дня королівство Брент, що межувало з Розенхаймом, відправило групу вбивць. Вони проявили віроломне бажання захопити наше королівство, і тільки Фрея знає, якою ж враженою я була, коли до саду ввірвались убивці та напали на Її та Його Величностей.

– Які негідники!

– Так, юний мандрівнику, ти можеш повторити це ще раз. Пара королівських лицарів опинилася в пастці, тому вони не могли їм завадити – і ми опинились перед лицем смерті. В

цю саму мить містер Захаб прийшов у сад. Розумієте, в розпал бою Її Величність попередила його та веліла піти. Та містер Захаб лише всміхнувся...

– Він усміхався посеред такої небезпечної ситуації?

– ...і сказав, що покаже їй найкрасивішу статую, яку він коли-небудь вирізав під небом. На подив усіх, місячне світло розбилось на шматки об меч містера Захаба. Ця краса справді вражала. Він співав пісню, коли розрізав місячне світло. Я не пам'ятаю пісню слово в слово, але називалась вона «Серце Скульптора». Почувши пісню, Її Величність залилась сльозами. Це, справді, була найкрасивіша статуя, яку міледі коли-небудь бачила. Навіть якби містер Захаб лише написав своє ім'я на необробленій дощці, Її Величність уже б уважала це за найкрасивішу статую у світі, та, кажу вам, краса, яку він вирізав із місячного світла, буквально була райською. Вбивці розгубились від цього незбагненого видовища, а містер Захаб дотримався обіцянки. Багато років минуло, проте я все ще дорожу цим зворушливим спомином.

Затим таємничий спогад промайнув перед очима Віда.

Шух.

Хлопець тримає в руках маленький гравірувальний ніж. Коли ніж ковзає вгору-вниз, шматок деревини набуває форми.

Здається, він вирізає діву. Маленьку, прекрасну діву.

Завдяки його майстерності шматок деревини сповнений життя.

Дівчина, почервонівши аж до вух, спостерігає за ним.

Рука хлопчика рухає гравірувальний ніж, він стежив за своїми діями серйозним поглядом.

Дівчина любить його, все в ньому.

Незбаром хлопець дає їй готову статуетку. Вона так схожа на дівчину.

– Зараз все, що я можу зробити, – це вирізати зі шматка дерева. Та коли-небудь я подарую тобі найкрасивішу статую у світі.

– Дякую, Захабе. Я з нетерпінням чекатиму того дня.

Хлопчик і дівчинка дали обіцянку одне одному, діючи одночасно.

Врода дівчини розквітає по мірі її дорослішання.

Вона впала в очі королю. Зрештою, вона стала королевою. Але вона зовсім нещаслива.

Її Величність нещаслива і в той день, коли Захаб повернувся до неї.

Захаб мав із собою меч, а не гравірувальний ніж.

Самотньо прогулюючись у саду, Її Величність дозволяє почуттям вирватись і стискає колючу троянду. Її долоня кровоточить рубіново-червоною кров'ю.

– Чому ти забув нашу обіцянку? Твоя обіцянка була для мене всім...

Її Величність побивалась через порушену обіцянку.

Того вечора вбивці напали на палац. Королівство Brent, ворожий сусід, як завжди, послало вбивць. Лицарі королівства Розенхайм падають один за другим.

Вона та Його Величність бояться близькою та неминучої смерті.

Захаб стискає меч, а місячне світло починає танцювати.

[Завдання завершено!]

Минуле скульптора

Обіцянку між хлопцем і дівчиною дотримано. Голубувате місячне світло розлетілося на шматки, що в свою чергу привело до поразки вбивць. Скульптор місячного світла Захаб – його скульптурна майстерність досягла стадії Майстра. Він подарував найкрасивішу статую своїй подрузі дитинства.]

[Ваш рівень виріс!]

[Ваш рівень виріс!]

На подив Віда, за один квест його рівень зріс удвічі, та це ще не все. Вискочило вікно повідомлення. Він здивувався ще раз, тому що цього разу це було вікно про зміну класу.

[Зміна класу!]

Ви можете обрати секретний клас Скульптор місячного світла. Якщо ви оберете його, то зможете вивчити ексклюзивні навички цього класу, що недоступні іншим класам.

Ви хочете стати Скульптором місячного світла?]

Незлічена кількість гравців метушилися, щоб виявити секретні класи Королівської Дороги, проте відкрили всього лише кілька з тисяч існуючих.

Від сказав:

– Відмовляюсь.

[Будь ласка, підтвердьте своє рішення. Ви можете перейти на секретний клас Скульптор місячного світла.

Ви хочете стати Скульптором місячного світла?]

– Відмовляюсь.

Для Віда, застрягнути в кутку шафи та виготовляти небажані статуї, не було поважним. Він мусив визнати, що стати скульптором могло бути досить цікавим заняттям за умови належної підготовки. Але для вигоди йому потрібен фінансово-прибутковий клас. Коли Від отямився, стара покоївка королеви спостерігала за ним.

– Це була чудова історія. Дякую, мем.

– Будь ласка. Мені приємно розповісти отак їхню історію. Тож, юний шукачу пригод, я хочу зробити вам невеликий подарунок. Чи будете ви таким ласкавим, щоб прийняти його?

Чи було б це негарним відмовитись від подарунку з доброї волі? Від не був таким жорстоким, щоб відмовитись од будь-чого, що йому пропонували. Чоловік повинен приймати будь-який подарунок із вдячністю.

– Я з радістю прийму його, мем.

Літня служниця дістала щось з глибини шухляди. Воно нагадувало старовинний скальпель.

– Цей гравірувальний ніж раніше належав містеру Захабу. Він залишив його Її Величності, так сталося, що зараз я зберігаю це. А ця дерев'яна статуетка вирізана містером Захабом. Візьміть їх, будь ласка, – сказала стара покоївка.

– Я буду цінувати ваш подарунок, – мовив Від.

Він прийняв од неї два предмети.

[Ви отримали Гравірувальний Ніж.]

[Ви отримали Спадок Захаба.]

Від подумав, що ці предмети були рідкісними, бо їх залишив один із майстрів скульптурного мистецтва. Навіть дерев'яна статуетка виглядала розкішно при випадковому погляді.

– Будь ласка, бережіть гравірувальний ніж містера Захаба з великою турботою.

– Так, мем.

Від подумав, що це можна продати і отримати хороші гроші.

– Дерев'яна статуетка покаже вам, де знаходиться місце спочинку містера Захаба. Сподіваюсь, його скульптурна майстерність не буде похована назавжди.

– Я теж сподіваюсь, мем.

– Якби ж я тільки могла знову почути пісню з того дня... Усе про скульптурне мистецтво заховане в цьому гравірувальному ножі.

– Перепрошую?

– У гравірувальному ножі містера Захаба.

У цю мить Від глянув на гравірувальний ніж. Він відчував, що наближається непереборна доля.

[Виконайте останнє бажання Захаба]

У той день Захаб не помер. Він попрямував на далекий континент, щоб перевірити своє скульптурне мистецтво. Осягнувши скульптурне мистецтво, ви повинні знайти Захаба, що вивчити від нього пісню Серце Скульптора. Відтак вам слід повернутися сюди та заспівати її літній покоївці. Ходять плітки, що Захаба востаннє бачили поблизу Сірого Перевалу.

Складність: А

Вимоги завдання:

Ви повинні виконати квест до того, як стара покоївка королеви піде з життя.

Відмовитись неможливо.

Нагорода:

Ви можете вивчити навичку Ідентифікація Предметів, Скульптурне Мистецтво, навичку Ремонт та навичку Ремесло.]

Серійне завдання із рівнем складності А, за яке винагороджують чотирма навичками. Від не міг сказати пощастило йому чи ні.

З одного боку, він знав, що надзвичайно важко набути навички не пов'язані з класом, який має гравець. Навички, такі як Ідентифікації Предметів і Ремонт, яким він може навчитися не переходячи до класу Скульптора могли б стати в пригоді в багатьох випадках, але квест рівня А буде набагато вищий за його можливості протягом тривалого часу, можливо, навіть протягом багатьох років.

На сьогодні середній рівень для гравців Королівської Дороги десь біля сотого. Найвища сходинка – 300. Складність квесту, що вимагає збалансованої команди сильних ранкерів 300 рівня, відомий як В-рівень.

Це означає, що Від щойно прийняв завдання, яке вимагає від нього рівня вище 400, щоб мати можливість впоратися з квестом, не кажучи вже про завершення.

І наче цього було мало, регіон Сірого Перевалу є найбільш небезпечним з небезпечних районів, населений найсильнішими монстрами. Це одна з десяти Заборонених областей на континенті, де людей абсолютно точно роздеруть на шматки в ту ж саму мить, як тільки вони зайдуть на цю територію.

«Дідько». Кількість завдань, які одночасно може виконувати гравець, обмежується трьома. Зараз, коли він отримав квест «Останнє бажання Захаба», у Віда залишилось лише два місця для нових завдань.

Але у випадку серійного квесту, неможливо передбачити, що за нагороди чекають на користувача у підсумку. Це серійне завдання пропонувало секретний клас на другому етапі. Навіть після того, як він відмовився переходити в той клас, йому обіцяють дати чотири практичні навички. Можна лише уявити, яка буде винагорода на заключному етапі.

Від не був дурним, щоб сказати «ні» хорошій нагоді. Проте залишилось невідомим, коли і як це закінчиться.

Він попрощався з покоївкою та повернувся до скульптурної майстерні.

– О пане Віде, я ціную вашу наполегливу працю, щоб повідомити мені результати так швидко. Я ще раз запевнився, що це було правильним рішенням довірити вам це завдання, – сказав крамар.

В якості нагороди за прохання власник майстерні заплатив Віду. Він отримав дві срібні монети, таким чином повернувши срібну монету, фактично вкрадену бардом.

Повернувшись до тренувального залу, він отримав ще одну срібну монету разом із похвальним словом від інструктора. Отже, загалом Від заробив п'ять срібних. Також його рівень двічі зріс, піднявшись до третього. Він розділив нараховані бонусні очки порівну між спритністю та силою.

– Чому ж ти не береш інший квест? – запитав себе він.

Від боровся із несподіваною спокусою, та знову взяв дерев'яний меч. Квест, невідомий широкому загалу, подібний до завдання, яке він щойно виконував, був рідкісним. Ось чому Від отримав такі щедрі винагороди за свій рівень.

Розділ 4. Жахливий Від

Цивілізація континенту Версаль зародилась приблизно мільйон і вісім тисяч років тому. Тоді люди, ельфи, гноми й орки жили разом.

Гномки зі спритними руками були повитухами для немовлят-орків. У дитинстві орків хрестили ельфіні, а людські жінки омивали їх чистою водою. Чотири раси жили разом, компенсуючи те, чого не вистачало іншим. Ельфійські рейнджери збирали фрукти з дерев, гноми-майстри виготовляли знаряддя праці, а розвідники людей разом з орками-воїнами полювали на дичину. У світі, наповненому купою смертоносних монстрів, слабким не залишалося нічого іншого, як покладатися один на одного, щоб вижити.

Орки, що виростили за два-три роки, від природи були прекрасними воїнами. Народжені з неприродною силою та бойовим інстинктом, вони підтримували ельфів і людей.

Орки претендували на лідерство між чотирма расами як за репутацією так і по факту, бо жодна інша раса не могла порівнятися з ними ні по плодючості, ні по бойовим навичкам.

Проте коли люди розвинули сільське господарство і техніку, одомашнили рослини та приручили тварин, вони взяли на себе забезпечення харчами і потроху кинули виклик верховенству орків.

Ельфи, що вивчили магію стихій і духів у злитті з Природою, зробилися зарозумілими і почали віддалятися від орків, яких вони затаврували неуками.

Гноми день за днем удосконалювали технологію обробки металів, яке дало їм нове покоління зброї, щоб піти проти орків.

Союз чотирьох рас був розірваний після низки численних ворожих суперечностей і нападів ревнощів.

Люди побудували міста, які згодом об'єдналися, щоб створити королівства на багатій землі. Ельфи переїхали до Лісу Неповернення, де вплив стихій і духів був набагато більшим, що значно розширює сферу їхньої магії. Орки розійшлися по диким землям і степам, полюючи на дичину та лякаючи жителів королівств, без обмежень насолоджуючись боями, як заманеться. Гноми залишились у пронизаних печерами горах, добуваючи руду та вдосконалюючи свої ремесла.

Очевидно, люди й орки сперечались через дефіцит провізії, а ельфи та гноми не могли терпіти одне одного, борючись за першість у світі Природи.

Це історія континенту Версаль, забутий міф про чотири раси.

Чутки про дивного незнайомця пройшлися по цитаделі Серабург, як лісова пожежа. Йшлося про звіра, який чотири тижні поспіль безмовно бив дерев'яним мечем опудало у тренувальному залі.

Жуух. Бам.

Від мовчки розмахував дерев'яним мечем. Він бив по опудалу без жодних ознак милосердя. Щоразу, коли дерев'яний меч торкався страхопуда, виникав глухий звук. У попередні дні він задовольнявся тим, що заледве торкався опудала. Однак, як тільки його сила та спритність зростали, дерев'яний меч набирался потужності.

– Він реально гравець?

– Гадаєш, це справжня людина? Шанс мізерний.

– Глянь на нього. Закладаюся, він не людина.

– Це може бути НІП?

– Враховуючи його раптову появу...

– Це має бути НІП пов'язаний з квестом!

Очі деяких гравців спалахнули ентузіазмом, група людей пропонувала їжу та гроші, щоб завоювати прихильність Віда, гадаючи чи не є він НІПом-завданням. Надто гордий, щоб до нього ставились, як до жебрака, Від відхилив усі пропозиції, проте вони були наполегливими.

– Ну ж бо, візьми це, будь ласка...

– Хочеш чогось іншого? Просто скажи мені. Я знайду це.

– Ти не думаєш, що сталевий меч набагато кращий за цей дерев'яний? Я можу дати тобі довгий меч і він виявиться кориснішим.

Вони слідували за Відом, сподіваючись, що він може дати їм особливе завдання. Вони не знали цього напевно, бо Від неодноразово говорив, що він не НІП, і відганяв їх, кажучи, що вони заважають тренуванню. Як не дивно, це швидше зміцнило їх переконання.

– Він не приймає жодних подарунків.

– Хто може гамселити опудало не день-два, а чотири тижні поспіль?

– І він великий друг інструктора...!

Інструктор, який завжди дивився на гравців як на неприємність, дружелюбно ставився до Віда, заходивши так далеко, що кожного дня ділився з ним обідом. Користувачам Від не здавався людиною.

Єдиний спосіб відрізнити гравців од НІП – це коли вони самі відкривають свою ідентичність. Ось чому Від викликає непорозуміння в інших користувачів.

Кілька високорівневих гравців переконались у намірах Віда підвищити силу й інші характеристики. Вони підходили ближче та були люб'язними з ним. Вони навмисне підходили до нього, добре знаючи, що він гравець.

– Якщо ти приєднаєшся до мого клану, ми підтримаємо тебе у твоїх починаннях.

– Ми спонсоруватимемо тебе, доки ти не досягнеш сотого рівня. Непотрібно буде заощаджувати.

Королівська Дорога має концепцію кланів або гільдій, як і в інших онлайн-іграх, але тут є дещо більше. Імператор! Метою кожного клану з високорівневими ранкерами є обрати серед них Імператора та посадити його на престол, заснувавши власну імперію на континенті Версаль та керувати всіма створіннями.

За допомогою щомісячних податків феодала та монарха можуть будувати у своїх містах необхідні об'єкти, такі як зернохословища та ковальські майстерні, або витратити гроші, щоб набирати новобранців і добре їх навчати.

Визначена правителем, який контролює справи на певній території, економіка розвивається, технологія прогресує. Технологічні інновації ведуть до кращого озброєння, яке виготовляють ковалі, а розмір міста залежить від громадської безпеки та санітарії.

Встановлюючи національну і регіональну політику та налагоджуючи дипломатичні зв'язки з іншими країнами, король на вершині суспільства-піраміди має найбільший авторитет, ніж хтось інший. Королі заохочують міста та фортеці розширювати свої території, залучати більше іммігрантів, що стають їхніми підданими. Крім внутрішніх справ є ще війна. Якщо хтось оголошує війну, армії, зібрані честолюбними королями, воюють між собою під командування генералів.

Гравці-непрофесіонали, які займають позиції підданих, потребують, щоб їхні королі були мудрими та справедливими. Тому міста, в яких вони проживають, будуть рости більш успішними, а торгівля буде динамічнішою, що стимулює користувачів прагнути до успіху в грі.

Та все ж Від відхилив усі пропозиції кланів.

[Сила зросла на 1 очко (+1 до СИЛИ)]

[Спритність зросла на 1 очко (+1 до СПРИТНОСТІ)]

[Живучість зросла на 1 очко (+1 до ЖИВУЧОСТІ)]

[Слава зросла на 20 очок (+20 до СЛАВИ)]

[Здоров'я зросло на 100 очок (+100 ОЗ)]

Дерев'яний меч, який не виказував жодних ознак, що от-от настане пауза, несподівано зупинився у повітрі. Затим Від заплющив очі.

– Я зробив це.

Протягом чотирьох тижнів, відповідно до ігрового часу, Від покращував характеристики у тренувальному залі настільки сильно, як тільки міг. На його подив, він отримав трохи слави – нікому не завадить мати трохи слави. Що більше гравець має слави, то дешевше може купити товари у продуктових магазинах та ковальнях, а ще можеш набути більше поваги у розмовах чи переговорах з НІПами.

Інструктор, який задоволено спостерігав за ним на відстані, підійшов до Віда і сказав:

– Чудово, Віде.

– Дякую вам, сер.

– Я не очікував, що ти зайдеш так далеко. Та все ж ти подолав моє упередження. Я дуже тобою пишаюся.

—Я вдячний за ваше навчання, шановний інструкторе.

– Ха-ха! Саме так. – Інструктор засміявся від душі.

Від із досвіду знав, як легко підняти настрій чоловіку. Інструктор протягнув Віду меч.

– Що це за меч...?

– Він твій. Цим мечем нагороджують людину, що пройшла базову програму навчання.

– Базове навчання...

Віду раптом дещо спало на думку. Він випадково дізнався, що гамселячи дерев'яним мечем опудало в тренувальному залі, то зможе збільшити характеристики. Переглядаючи спільноти онлайн-ігор, він прочитав на форумі допис про це, дослід проводило два невеличких клани. Отак він зосередився на тому, щоб максимально поліпшити свої характеристики у тренувальному залі до того, як серйозно зайнятись справою. У Віда були для цього важливі причини, хоча він визнавав, що витратити чотири тижні на поступове покращення характеристик, може здатися неефективним. Щодо інших гравців, вони воліють витратити менше часу та купити предмет, який підвищує характеристики.

«Все ж, – подумав Від, – це не те саме, як наполегливо тренуватися, щоб зміцнити характеристики свого персонажа. Це різниця, велика різниця».

Якщо випаде щасливий шанс, можна підібрати хороший предмет під час подорожі, але оригінальні характеристики не зміняться, незалежно від того, які це будуть предмети. Припустимо, силу підняли на 40 очок і уявити, як це буде, коли одягнеш намисто, що дасть +50 до сили.

Характеристики, які Від покращував у тренувальному залі, допомагатимуть йому до останньої хвилини гри. Він розмірковував над словами інструктора і, нарешті, запитав:

– Ви знаєте, скільки людей пройшли базове навчання на сьогодні?

– Тут – шістнадцять, – одразу відповів інструктор. Потім додав: – Континент величезний, Віде. Гадаю, загалом тридцять вісім сотень чужоземців закінчили базову програму навчання у тренувальних залах. Наскільки я знаю, ніхто не закінчив базове тренування так швидко, як ти.

Тридцять вісім сотень людей! Очі Віда спалахнули вогнем. «Вони мої потенційні суперники». Його наступне запитання порушило коротке мовчання.

– Ви сказали, що це базове навчання. Ви проводите вищий рівень тренувань?

– Ні, але є й інші місця.

– Де вони?

– Я не знаю, де вони розташовані. Чув, що вони відкриті лише для тих, кому судилося їх знайти. Ти повинен закінчити базовий рівень тренувань, щоб отримати підготовку для наступного рівня.

– Дякую за інформацію, шановний інструкторе.

– Не зважай на це.

Зараз Від закінчив із тренувальним залом. Коли він розвернувся, щоб піти, інструктор покликав його.

– Віде, у тебе є план?

– Даруйте, сер?

– Планують відправити бойову експедицію до лігва Літварт за тиждень. Командир – мій колега. Його ім'я Мідвейл. Якщо у тебе немає ліпшого варіанту, чому б тобі не позичити йому свій меч?

[Місія зачистки у лігві Літварт

Королівство Розенхайм дуже страждає від монстрів, яких стало більше за останнє десятиліття. Король Теодаррен, праведний і доброзичливий правитель Розенхайма, видав королівський указ, яким велів поважному лицареві, серу Мідвейлу, дослідити лігво Літварт і викоринити чудовиськ. Викориніть монстрів разом із сером Мідвейлом і його солдатами.

Складність: Е

Вимога квесту: Завдання буде проваленим, якщо ви загинете.]

Пропозиція інструктора була місією, яку будь-який інший гравець швидко й охоче прийняв. Королівська армія Розенхайма рясніє добре організованими та добре підготовленими солдатами. Середній рівень для піхотинців майже тридцять, а рівень лицарів загалом перевищує 150. Зокрема серед чинів, лицарів із іменами шанують як титулованих лицарів. Їхні рівні десь між 180-220. З такими силами можна очистити будь-яке лігво без ускладнень. Лігво Літварт не є винятком.

Згідно з дослідженнями Віда лігво Літварт кишить кобольдами двадцятого рівня та гоблінами п'ятдесятого. Усе, що потрібно йому було б робити, якби він приєднався до місії, це залишатися в живих, не залежно від того брав би він активну участь у битві чи ні. Це була золота можливість, яку запропонував інструктор з доброї волі. Та Від похитав головою.

– Мені шкода, сер.

[Ви відмовились від завдання.]

– Не може бути. Що тебе турбує, Віде...?

– Нічого. У мене просто ще немає класу.

– О Фреє... твоя правда! Я діяв надто поспішно. Приходь до мене у будь-який час, коли тобі захочеться. Я дам тобі знати чи зможу порекомендувати квест, що підійде тобі.

Інструктор не тільки досягнув двохсотого рівня, але підтримував зв'язки з солдатами, яких тренував. Іншими словами, він створив власну мережу в королівській армії. Проте відносно скромна позиція інструктора не дозволяла йому відстежувати високі чини.

Раптом він запитав тихим голосом:

– Віде, ти обрав до якого класу хочеш перейти?

– Я ще не вирішив. Я маю сходити до інформаційної гільдії та подивитись який клас вони рекомендують.

Інформаційна гільдія дає поради гравцям залежно від їхніх характеристик та навичок. На ранній стадії більшість користувачів проходить схожий шлях, тому гільдія класифікує їх на дві групи: бойові класи (рукопашний і допоміжний) та ремісничі класи, включаючи купців. У рідкісних випадках інформаційна гільдія розкриває приховані класи. Дуже-дуже рідко.

– Я кажу тобі це лише тому, що ти... людина, яка заслуговує на довіру та відмовилася від можливості перейти в такий поганий клас, як скульптор. Скажи мені чесно, Віде, – чи ти шкодуєш, що не взяв гравірувальний ніж?

– Аж ніяк, сер! Я не візьму його, незважаючи ні на що.

– Гм, я ніколи раніше нікому цього не говорив... ти будеш першим. Підійди ближче.

Голос інструктора знизився до тихого бурмотіння. Він шепотів Віду на вухо. На його шкірі з'явилися сироти, коли дихання інструктора, схожого на орка, торкнулась обличчя, але він стримував свою огиду.

– Ти шукаєш хороший клас. Я вкажу тобі шлях. Ти чув про Родрігеса Мудреця?

– Так, сер.

– Навідайся до нього. Зірка Мудрості, його шанують як знавця різних речей. Він скаже тобі, яка професія підійде найкраще, це буде набагато ліпше, ніж просто інформаційна гільдія. Але...

–...?

– Справа в тому, що радник дивакувата людина. Гірше того, ніколи не знаєш, яке колінце він викине далі. Він недоброзичливий, вередливий і впертий.

–...

– Ти не зможеш побачити його особисто простим способом. Він навіть не завдасть собі клопоту послухати тебе. Та якщо ти даси йому це, то мудрець зробить тобі послугу, але тільки один раз.

[Предмет: хусточка королеви Івен]

– Дякую, шановний інструкторе.

– Не варто. Я почуваю себе вельми відповідальним за твоє рішення, бо я не можу заперечити, що багато воїнів-мечників виживають гірше, ніж місячні скульптори. Я молюся Фреї, щоб ти отримав чудовий клас. Остерігайся радника Родрігеса. Він не знає сорому, тому ти не маєш говорити йому, що хочеш, доки він сам не заговорить з тобою.

Коли Від попрощався з інструктором на виході з тренувального залу до нього підійшов великий чоловік. Гіганта звали Пітон, безстрашний воїн з величезним мечем.

– Ти вже йдеш?

– Так.

– Гм, куди ти прямуєш?

– Спочатку виберу клас, а потім наполегливо працюватиму, щоб підняти рівень.

– Упевнений, ти дуже швидко досягнеш вершини. Я ще не бачив у онлайн-іграх когось такого непохитного, як ти. Хоча я пишаюсь тим, наскільки я могутній, але ти буквально людина зі сталі.

Пітон воїн 288 рівня. Він вивчив нову навичку, тому прийшов до тренувального залу, щоб поекспериментувати з нею. Коли гравець прийшов до зали, та була заповнена користувачами, що зібралися спостерігати за Відом. Пітон також був і допитливою людиною.

Деякі люди сприйняли Віда за НІП, але коли Пітон, затиснутий натовпом, почув, що гравець може покращити характеристики в тренувальному залі, він почав бити опудало поряд з Відом. Сила, яку вивільняло масивне тіло воїна, шокувала.

Ще з кількома гравцями, які взяли участь у шоу, Пітон ненавмисно відвернув увагу публіки од Віда. Протягом останнього тижня воїн був єдиним користувачем, з яким Від спілкувався до цього часу.

– Дякую за комплімент.

– У будь-якому разі, я з нетерпінням чекаю цього дня! Того дня, коли ми зіткнемося один з одним. Ти ж не розчаруєш мене, еге?

– Ти будеш розчарованим.

– Хах?

– Своєю слабкістю, я набагато міцніший, ніж ти можеш уявити.

– Пфа-ха-ха-ха-ха. – Пітон голосно засміявся. Оскільки його рівень вище 280, він входив до числа сильніших, до нього ставились шанобливо всюди, куди б воїн не пішов. Від заінтригував його, робити гострі зауваження сильнішому. Пітон серйозніше примружив очі. – Я реально чекаю на це.

– Авжеж. – Від попрощався з ним і попрямував до маєтку Родрігеса Мудреця.

«Родрігес Мудрець, Зірка Мудрості, всемогутній у знаннях. Він підкаже мені, який клас ліпше обрати», – сказав він собі.

Маєток радника Родрігеса розташувався у північній частині Цитаделі Серабург, і солдати стояли на варті, ходячи навколо. Як тільки Від підійшов до воріт, двоє з них крикнули йому зупинитись.

– Стоп! Що привело вас сюди, незнайомцю?

– Я прийшов до радника. Я маю дещо передати йому від інструктора з тренувального залу.

– Що ж, дуже шкода. Розумію, у вас є справа, та радник не очікує нікого з такою малою славою, – байдуже сказав солдат.

– Але в мене є річ, яку інструктор попросив передати особисто раднику.

– Це не моя справа. Ви вважаєте, що можете відвідати його світлість лише тому, що маєте йому щось передати?

—...

Коротше кажучи, для візитів королів чи дворян потрібна приголомшлива репутація чи подібного рівня слава, а слава Віда була лише 20 очок, і цього надто мало, щоб потрапити в маєток радника.

— Я особисто дуже добре знаю інструктора з тренувального залу. Одного разу він сам мене навчав. Та все ж я не можу дозволити вам увійти до маєтку.

— Якщо ви так кажете, чи дозволено мені залишатися тут доти, доки я не намагаюсь зайти в маєток?

Охоронці були збентежені запитання Віда:

— Поясни чіткіше, мандрівнику.

— Я запитую, чи не заперечуєте ви, якщо я сяду на вулиці та почекаю, поки вийде мудрець?

— Анітрохи. — Байдуже додав солдат. — Вулиця доступна для всіх.

Від легко кивнув.

— Дякую за ваш дозвіл.

— Не варто. Але...

— Так?

— Я кажу вам це, бо ви знайомі з інструктором — радник часто замикається у маєтку на тиждень чи біля того. Особливо, коли небажаний відвідувач стукає у двері, він точно триматиме їх зачиненими. Ви ще готові його чекати?

Лю Бей тричі відвідував Чжуге Ляна, щоб завербувати його, і саме він виявився наріжним каменем у заснуванні нової династії на південному-заході Китаю. Пригадавши відомий епізод, Від кивнув.

— Еге.

Він сів напроти садиби, очікуючи, що радник з'явиться щомиті. Час від часу Від перекидався словом з охоронцями і швидко дізнався, що інструктор користується великою повагою серед нижчих чинів. «Чоловік, який колись мріяв про лицарство, зараз він уже повністю готовий до цього». Тим часом опустилась глуха ніч і маєток Мудреця потемнішав. «Я би збрехав, якби сказав, що сподіваюсь отримати бажане у перший день. Але він не може завжди ховатися всередині».

У такий час Віду марно сторожити маєток, бо Радник спав. Він пішов звідти та попрямував до воріт. Місячна ніч посилює люті монстрів на континенті Версаль. Вони стають наполовину сильнішими та дають на тридцять відсотків більше досвіду. Це викликає підвищену увагу гравців, щоб уникнути смерті.

Ця ніч для Віда стала першою пригодою за межами Цитаделі. На широкому полі купа гравців ганялася за лисицями, кроликами та єнотами — сцена створена новачками, до яких незабаром приєднається Від.

— То в мене є щось, що я можу використати як зброю...?

Він дістав залізний меч, який дав інструктор, і міцно його стиснув.

– Вікно характеристик предмета.

[Важкий залізний меч

Міцність: 54/54

Пошкодження: 10-14

Дають тим, хто закінчив базову програму навчання. Цей довгий меч ліпший за зброю базового типу, яку можна купити в ковальській майстерні.

Дає: + 10 СИЛИ

Вимоги:

Сила 40+

Живучість 35+]

Меч, який дав інструктор, був одним із найкращих, доступних Віду. Він кілька разів махнув ним, зрозумів, що баланс ідеальний, і йому комфортно з цим мечем. Від перевірів іншу зброю

– Характеристики гравірувального ножа!

[Гравірувальний ніж Захаба

Міцність: 984/1000

Пошкодження: 40-54

Короткий невеликий гравірувальний ніж спеціально зроблений для тонкої обробки. Цей ніж дуже гострий.

Дає: збільшує ваші шанси завдати критичний удар.]

Гравірувальний ніж завдав більшої шкоди, ніж важкий залізний меч, але Від обрав останній. Тому що це довга зброя, а, отже, діставала далі. З гравірувальним ножем було б складно атакувати ворога. Важкий залізний меч був корисніший для вбивства монстрів.

Крім того гравірувальний ніж не зношувався швидко завдяки своїй високій міцності. Але перевагою для Віда, який набув навичку ремонт, був важкий залізний меч, що надавав більше можливостей для відточування цього уміння, оскільки зброя не мала великої міцності, а це вимагало частого ремонту.

– Чудово. Гадаю, я готовий іти. – Від крутнув мечем. – Єноти, лисиці, вовки – готуйтеся. Я вас усіх знищу.

У ту саму ж мить коли він попрямував на полювання...

– Даруйте. – Хтось заговорив до Віда, що мовчки собі йшов. – Ви один? – Від обернувся. Прямо перед собою він побачив милу дівчину. На ній був бавовняний капелюх і блакитна шкіряна броня.

«Дівчина», – сказав собі він.

– Так, я один. – Від понизив голос.

– Бажаєте приєднатись до нас на полюванні? У нас є маг, жриця, лучник і монах.

Від глянув поверх її плеча, перш ніж відповів. За нею стояли двоє дівчат в мантиях, а ще парубок, який, на його думку, був рейнджером. Він оцінив їх та зрозумів, чому вони попросили незнайомця приєднатись до їхньої групи.

Всі ці гравці були «слабаками» в одязі та шкіряній броні, з купою обмежень, яким потрібен ще один елемент – танкер, що забезпечить їхній захист.

«Це непогана угода. Це моя перша битва, і, мабуть, ліпше почати у групі. Береженого і Бог береже». – Подумав він.

Від охоче погодився:

– Як на мене, звучить добре.

– Дякую.

Від швидко приєднався до групи.

– Приємно познайомитись. Я – Ірен, жриця 7 рівня. Я спеціалізуюсь на зціленні та божественному захисті.

– Я маг шостого рівня, звати Ромуна. В основному маю справу зі стихією вогню.

Спочатку представилися дві дівчини, а затим прийшла черга парубка. Він з цікавістю вивчав лице Віда, перш ніж заговорив:

– Я – Пейл, лучник 6 рівня. У тебе є яйця, чуваче, отак самому йти на нічне полювання.

– Хе-хе, я – Сурка, монах сьомого рівня.

Вони назвали свої імена та рівня і тепер настала черга Віда.

– Я – Від, третій рівень.

– ...

Тихий шок охопив інших. Пейл набрався мужності та запитав:

– І яке в тебе спорядження?

– Все, що я маю, – це меч.

– ...

Окрім пилу в кишенях у Віда було тільки п'ять срібних. Хороші шкіряні обладунки, якщо не брати до уваги одноразові, коштують тридцять срібних. Від не заморочувався зі звичайними завданнями, то ж у нього не було грошей на купівлю шкіряних обладунків.

– А твій клас?

– Не визначився. – Відповів Від із сумнівом хитаючи головою. Він відчував, що щось не зовсім правильно, але не міг чітко зрозуміти чому.

– Боже! – нарешті видихнув Пейл. Він виглядав абсолютно розгубленим.

– Думаю, це твоя справа без поспіху обирати, який клас для тебе найкращий... До речі, здавалося, що ти полюєш один. Ти вперше тут?

– Так, я новенький у грі з віртуальною реальністю.

– Розумію. Чому я не здивований, дізнавшись це?

Почувши відверту відповідь Віда, Ірен і Ромуна похмуро глянули на Сурку. Їхні очі говорили. Що вона вибрала не того хлопця. Третій рівень, клас: не визначився. І наче цього було мало, цей пошарпаний на вигляд парубок виявився новачком у віртуальній реальності.

Нестача досвіду, як правило, виявляється фатальною, коли доводиться протистояти монстру в першій битві. Людина просто втрачає холоднокровність, втрачає розум, а потім втрачає своє життя, саме у такому порядку. Вони усвідомлювали це, бо пережили свою участь у гуртку для початківців.

Звірі, хоча і призначені для початків із Цитаделі, та все ще є досить жорстокими і сильними. У буквальному сенсі виклик для самотнього гравця.

– Ух... гадаю, у нас є певні проблеми.

Пейл не знав, що сказати і невиразно посміхнувся. Від вирішив говорити прямо, щоб врятувати всіх од дискомфорту.

– Я покину групу, якщо ви вважаєте, що я завдаю більше шкоди, ніж користі.

– Мені жаль.

Сурка зрозуміла свою помилку і вибачило поклонилося Віду. При другому погляді, вона побачила, що він носив початковий одяг.

«Я думала, що він сильний, бо має залізний меч. Господи, де він взяв цей меч? Зброя видається надзвичайно хорошою...» – сказала вона собі.

Від одділився від групи і сам пішов на поле. Пейл і Сурка почувалися винними, відмовивши йому.

– Що нам тепер робити? Шукати заміну?

Людей для заміни було аж ціле море. Єдині створіння, яким потрібен довгий час для досягнення певної мети на континенті Версаль, це гравці, у монстрів усе інакше.

– Слухай, ми вже вдарили по руках.

– Якщо ми працюватимемо в команді, то все вийде, так?

– Гадаю, що так, але...

– Тоді спробуймо.

Вони наздогнали Віда. Він був зайнятий спостереження за купкою кроликів і снотів, що стрибали туди-сюди. Від не знав загальних відомостей про монстрів, скільки шкоди вони можуть завдати та який шаблон використовують для нападу.

Пейл сказав:

– Перепрошую, якщо ти ще зацікавлений, можеш приєднатися до нас.

– У мене низький рівень. Якщо у вас з цим усе гаразд, то я хочу грати з вами, люди, – обережно мовив Від.

– Ну, все нормально. Тепер ми команда. Тобі не потрібно викладатися на повну в перших рядах, якщо хочеш, можеш йти позаду нас.

Пейл запропонував Віду стояти позаду, замість того, щоби брати активну роль у полюванні. На їхню думку, він був звичайнісіньким новачком.

– Ви впевнені щодо цього?

– Так. Ти не зможеш зібрати стільки досвіду, скільки можна, щоб нашкодити команді, коли не викладаєшся на повну, але на цьому етапі твоїм пріоритетом є підвищення рівня. Послухай, третій і шостий рівень мають велику різницю, навіть якщо між ними всього лише три рівні. Якщо ти на третьому рівня і вкладеш всі свої додаткові бонусні очки у силу, то матимеш двадцять п'ять. У мене сорок. Додай до цього десять бонусних очок від переходу до класу – і розрив між нами різко збільшиться.

– ...

Пейл опустил це, але додаткові винагороди відповідно до класу гравця були набагато примітнішими.

Наприклад, візьміть лучника, що відмахується мечем, і воїна-мечника, мечник може завдати вдвічі більше шкоди, ніж лучник з мечем. З іншого боку, стріла мечника нашкодить у половину менше, ніж стріла лучника. Тож, м'яко кажучи, для інших було розчарування, що Від не мав класу.

– А зараз стій позаду, Віде, і спостерігай, як ми знищуємо мобів. Коли помітиш вільне місце, підходиш, атакуєш і відступаєш. Нам допоможе, якщо ти просто зіб'єш монстрів з пантелику, перенаправивши їхню увагу на щось інше.

Від кивнув:

– Розумію.

Ніяковість була залагоджена, і Від вирішив приєднатись до їхньої групи та разом полювати на монстрів. Це мисливська команда, призначена для боротьби з нерозумними звірами навколо Цитаделі, його товариші по групі вже займались полювання без нього. Справа в тому, що вони розуміли – надто ризиковано, коли тільки Сурка, монах, спритність якої дозволяла ухилятися від атак і компенсувала низький рівень захисту, танкувала на першій лінії. Ось чому вони шукали танкера.

– Чорт забирай.

Ан Хьондо, спадкоємець Бонкук Кумдо, однієї з традиційних шкіл фехтування в Кореї, невдоволено стиснув губи. У доджангу сотні підлітків і дорослих практикували кумдо, викрикуючи бойові кличі або кіхап, мовою Бонкук Кумдо.

– Яц!

– Яц!

Ан Хьондо чув, як лунають кіхапи та свистячі звуки, породжені рухом мечів. Як тільки людина освоїть фехтування, звук дає їй підказку про те, на якому етапі знаходиться учень кумдо. Ан Хьондо визнано найкращим майстром кумдо у всьому світі, він – чотириразовий чемпіон світу з фехтування.

Як тільки Ан Хьондо досягнув зрілого віку, він зайнявся власним доджангом, присвятивши свій час і енергію тренуванню наступного покоління практикуючих кумдо, але й сам ні на секунду не полишав меча.

– Я не бачив нікого достойнішого. Я мав правильно навчити те дитя, коли воно було тут. У ньому є щось, щось, що може перевершити мій талант. До того ж у нього є нерви та яйця.

Ан Хьондо колись був упевнений, що у нього досить багато компетентних учнів. У них вистачало таланту, щоб претендувати на медаль на чемпіонаті світу з фехтування, який проводять кожні п'ять років.

Проте одного разу сприйняття великого майстра перевернули з ніг на голову.

Рік тому.

Парубок близько двадцяти років відвідав доджанг Ан Хьондо.

– Вітаю, я – Лі Хьон. Прийшов сюди, бо мені порекомендували це місце як найкращий доджанг.

– Синку, ти раніше тримав меч?

– Ні, сер. Тому я тут, щоб навчитися.

– Саме так. Ти повинен вчитися. Вчитися і вчитися, поки не зрозумієш світ фехтування, тоді ми зможемо поговорити про те, хто найкращий.

Ан Хьондо повірив, що на цьому все закінчилось, і на деякий час забув про це дитя. Затим одного ранку він побачив Лі Хьона, що махав мечем у потоці сонячного світла.

Лі Хьон годинами розмахував мечем. Рух синхронізувався з його диханням, а меч видавав прекрасний звук. Він уже досяг етапу, який перевищує можливості, які початківець набуває за кілька місяців. Ан Хьондо викликав підлеглих інструкторів і запитав їх про Лі Хьона, котрий виявився відданим невпинним тренуванням.

– Говорячи про цього учня, він трохи божевільний. Я не бачив нікого, хто би був більше одержимий тренуваннями, ніж він.

– Наскільки одержиме це дитя?

– Як тільки він бере меч в руки, то не опускає його, доки ми не заберемо у нього зброю.

– Вам потрібно відібрати меч, щоб зупинити його?

– Так, майстре. Якщо ми залишимо його самого, то він так вперто розмахуватиме мечем аж поки не виб'ється з сил. Першого дня, коли він приєднався до доджанга, то продовжував махати мечем аж до того, що стер долоні до крові.

– Він зайшов так далеко...

– Так, майстре. Точно те саме відбулося на другий день. Він тренувався з мечем навіть під час кровотечі, аж доки не утворився мозоль, міцно тримав зброю, а долоні були міцними, як камінь. Тож не дивно, що він так швидко досягнув такого рівня.

– Він дивовижний!

Ан Хьондо обрав Лі Хьона своїм наступником, не сказавши йому про це.

Талант і працьовитість. Цей учень мав обидві чесноти, а те, що насправді захоплювало майстра, це очі парубка. Коли Ан Хьондо навчав свого потенційного наступника у поєдинку, очі хлопця сяяли чимось особливим.

Це була воля до боротьби, яку у звичайних людей ослабила цивілізація. Ось що він знайшов у Лі Хьоні.

Це все ще був час випробувань для нього. Ан Хьондо вважав, що рано говорити Лі Хьону про свої плани, це може поставити під загрозу прогрес учня. Тому майстер ставився до парубка досить байдуже, мотивуючи його безліччю цілей і здалеку спостерігаючи за його просуванням.

Затим, одного дня, Лі Хьон припинив приходити в доджанг.

– Фух. – Ан Хьондо глибоко зітхнув. – Цікаво, що він робить. Я мав зробити його своїм наступником, коли ще міг.

Прикрившись Пейлом, Від спостерігав за битвою з безпечного місця.

– Ірен, допоможи мені!

– Прийнято! Вогняна куля! – втрутилася Ромуна.

– Божа сила веди нас до тріумфу: благословення!

Доки Сурка, монах, атакувала лисицю в лобову, Ромуна, Пейл та Ірен надали на звіра ззаду. Вони обрали цю стратегію, тому що Сурка має сьомий рівень, найвищий серед них, а решта – це слабаки з досить низьким захистом і малим запасом життя.

Лисиця швидко переміщалась з одного місця на інше. Вона уникала кулака Сурки з невеликими втратами, а удар хвостом, коли звір несподівано міняв позицію, часом був досить небезпечним, що змушувало відступати.

Коли витривалість зменшувалась, Сурка часто опинялася під загрозою знерухомлення. Тоді Ірен використовувала на ній швидше зічлення, щоб поповнити їй життя і витривалість, поки інші нападали на лисицю, щоб відволікти звіра від монаха.

Вони непогані.

Команда робота квартету – очевидна.

Вони не хотіли дешевих речей, і не працювали заради дрібниць. Йому здалося, що розуміння серед його товаришів по команді накопичувалось з часом. Можливо, вони об'єднались в іншій онлайн грі, перш ніж перемістились до Королівської Дороги.

І все ж таки їм довелося посилити увагу, полюючи на лисицю п'ятого рівня.

Єноти і кролики були легкою забавкою, з якою Сурка могла впоратися сама. Але лисиця, м'яко кажучи, була запеклішою.

Від легко зрозумів, що ця група зосередилась на лисицях у своїй мисливській гонитві. Якийсь час він спостерігав за битвою, доки не подумав, що побачив достатньо.

Його гострі очі вловили закономірності руху лисиць і Сурки.

Це простіше, ніж він думав.

Вони перевершували свого ворога числом: чотири до одного. Лисиця рухалась повільно і передбачувано, наскільки він міг зрозуміти. Від спостерігав за цим, доки не набрався достатньо впевненості. Затим він витяг залізний меч і покинув сховок.

Сурка посміхнулась йому, коли він наближався до неї.

– Обережніше, Віде.

– Угу. – Його відповідь була вельми короткою.

Монстром на їхніх радарах знову стала лисиця.

– Я збираюся привернути її увагу першою, Віде, ти атакуєш пізніше. Уже майже коли вона буде мертвою.

Сурка кулаком вдарила лисицю, що мимоволі стрибнула на неї. Ромуна, Пейл та Ірен невпинно атакували жертву з відстані, як фізично так і магічно.

Коли життя лисиці опустилось до третини, Від наблизився.

Він не мав досвіду битв у грі з віртуальною реальністю, але був знайомий з реальними боями на мечях через сотні поєдинків. Плюс, він завдав опудалу десятки тисяч ударів.

Залізний меч за якусь мить намалював у повітрі яскравий білий слід. У кінці розкішного півкола була лисиця.

Від так точно підібрав час для атаки, що монстр навіть не спробував ухилитись від неї.

[КРИТИЧНИЙ УДАР!]

Вискочило вікно повідомлення, яке бачив тільки Від. Критичний удар!

Він з'являвся лише тоді, коли шкода подвоювалася в результаті ефективної атаки, це наслідок правильно підбраного часу.

Спалах.

Лисицю розрізало навпіл, і вона зникла в яскравому світлі. Випало два предмети. Шкура лисиці та м'ясо.

М'ясо можна перетворити на стейки, приготувавши на багатті, а лисяча шкура – один з найпопулярніших матеріалів для виготовлення одягу. Але це вимагає відповідних навичок. Новачки рідко вивчають такі навички, як кулінарія та пошиття одягу. Найчастіше цим предметам судилося опинитися на полиці найближчого магазину.

– Чудовий рух! Цього разу тобі пощастило.

Посміхаючись, Сурка зібрала предмети.

Пейл і Ромуна, які готували найсильніші заклинання на випадок контратаки, були у захваті від успіху нового товариша по команді.

– Віде, ми розподілимо речі, коли закінчимо полювання.

– Гарзд.

– Тоді я піду заманювати ще одну лисицю. Готуйтесь!

– Добре. Знову приведу лисицю із предметами.

– Ух. Наче це залежить від мене. – Комічно буркнула Сурка.

Вона вдарила лисицю, що блукала неподалік, і привела її ближче.

– Вогняна куля!

– Благословення. Рука зцілення.

Сурка шалено атакувала, в той час як лисиця швидко рухалась. Пейл і Ромуна теж заповзято нападали на звіра. Залізний меч Віда почав рухатися, коли у лисиці залишилось сорок відсотків життя. Зброя вислизнула з піхов і вдарила монстра, як блискавка.

Свист.

Як часто буває, цього разу лисиця не залишила жодного предмета, не те, щоб предмети, які випадають зі звичайних лисиць, мали якусь велику цінність.

На третій лисиці меч вступив у дію, коли у неї було п'ятдесят відсотків життя.

Цього разу не було критичного удару, тож лисиця пережила перший удар Віда. За цим послідувала плавна, як рідина, що тече, атака. З убитої лисиці випав тільки один предмет.

– Що?

– Це здається дивним.

– Ми полюємо на лисиць швидше.

– Коли Від атакує їх, вони майже завжди гинуть.

Через кілька лисиць його товариші по команді виявили цю особливість. Оскільки Від приєднався до групи, швидкість, з якою вони полювали на лисиць, зросла. Як тільки він витягував залізний меч, звірі безпорадно гинули. Вони зникали у світлому спалахові в ту мить, коли Від змахував мечем.

– Як так!

Рот Пейла відкрився і планував залишитись у такому стані на деякий час. Через те, що Від убивав лисиць так швидко, Сурка була зайнята заманюванням нових монстрів здалеку.

Навіть якби Пейл не завдавав собі клопоту, щоб випускати стріли, темп полювання навряд чи сповільнився б. Цю очевидно незрозумілу ситуацію в очах інших членів команди, пояснювали характеристики Віда.

Спочатку він отримав десять очок сили під час активації свого облікового запису, плюс сорок очок, які отримав у тренувальному залі. Від вклав однакову кількість бонусних очок, отриманих за два рівні, у силу та спритність. В результаті його сила і спритність дорівнювали 55, а витривалість була 50.

Ба більше, Від насолоджувався десятима очками сили від залізного меча, яким зараз користувався. Щоб мати таку силу тільки піднімаючи рівні, потрібно досягти одинадцятого рівня і все вкласти лише в силу.

А також спритність, витривалість, сила волі та живучість Віда були набагато вищими за його нинішній рівень. Потрібно як мінімум ще вісім-дев'ять рівнів, щоб так покращитися.

Від третього рівня конкурував із воїнами-середнячками тридцятого.

Більш дивовижним фактом було те, що він підняв володіння мечем до четвертого рівня, поки гамселив опудало. Це привело до збільшення завданої ворогу шкоди на ще сорок відсотків.

Наразі шкала володіння мечем заповнена на 98 відсотків. Як тільки він досягне п'ятого рівня, сила атаки зросте до п'ятдесяти відсотків. І останнє, але не менш важливе: залізний меч, що дав йому інструктор, був досить потужною річчю для нинішнього рівня Віда. Підсумовуючи, лисиці для нього були легкою забавкою.

– Цей меч повинен бути унікальним предметом.

Пейл одразу зробився нашорошеним. Іншим чином вони не могли розумно пояснити незвичайну силу Віда. Вони все ще новачки, тому не могли зрозуміти, як він підбирав потрібний момент. У битвах в онлайн іграх з віртуальною реальністю, оскільки всі дії пов'язанні з рухами гравця в режимі реального часу, знавець бойових мистецтв буде, очевидно, кращим, ніж звичайна людина. Від використовував фехтувальні прийоми, які тренував протягом року, аж до тривіального маневрування, що було непомітно для нетренованого ока. Вони просто вірили, що у нього розкішний меч.

– Чудово.

Схвильована Сурка заманювала лисиць одну за одною.

Від міцно тримав меч. У нього був піднесений настрій, бо фехтувальні прийоми, які він вивчив і тренував, виявились результативними.

– Я не змарнував рік. Зараз! – крикнув собі.

[КРИТИЧНИЙ УДАР!]

Багато атак Віда були критичними. Він передбачив, куди рухатиметься лисиця, і вдарив саме туди, куди вона прямувала. Його річне навчання, що вимагало поту і крові, приносило свої плоди.

– Яц! Яц! – з його губ лунали жваві бойові кличі. Він занурився у бій повністю, підтримуючи зоровий контакт з лисицями і безжально розмахуючи мечем.

Ірен і Ромуна захихотіли на комічне видовище дій Віда та такої серйозності. Раптом лапа лисиці подряпала його торс.

– Рука зцілення!

Торс Віда спалахнув білим кольором. Затим він зрозумів, ще до того як на нього вплинула божественна сила, його життя просіло мінімально.

– Можливо...

Від звернувся до Сурки, що бігла заманювати чергову лисицю:

– Сурко.

– Так, Віде?

– Скільки в тебе очків життя?

– Сто п'ятдесят. А що?

– О, нічого. Мені просто цікаво.

Лисиця може завдати шкоди максимум п'ятнадцять очків. Без захисту, Від отримав максимальні пошкодження, але його життя більше семисот одиниць.

– Гарзд, Сурко. Як щодо того, щоб тепер танкував я?

– Ти впевнений?

– Угу. То ж, ти продовжуєш заманювати лисиць. Ромуна й Ірен не можуть далеко відходити, бо їхня витривалість швидко закінчується. Пейле, ти можеш стріляти у лисиць на відстані, щоб заманити їх сюди? – дуже швидко Від узяв на себе роль лідера групи.

– Авжеж.

– Тоді, Пейле, будь ласка, допоможи Сурці привести сюди лисиць.

Від рухався шалено. Коли Сурка бігла назад, отримавши шкоду від лисиць, він швидко розбирався з ними. Звірі, приманені стрілами Пейла, негайно гинули від сірого спалаху його меча. Від отримав четвертий рівень. Він вирішив кинути всі бонусні бали на спритність. Що вища спритність, то легше ухилятися від ворожої атаки, і більша ймовірність зачепити ворога. Ця характеристика прямо пов'язана з ухиленням і точністю.

Залізний меч, яким володів Від, був дивовижним для новачка, забезпечуючи виграш у силі.

Полювання тривало. Заскочені швидким темпом, Ромуна й Ірен не могли повірити своєму щастю. Вони ніколи не бачили такого фантастичного полювання.

– Сурко, приведи сюди ще лисиць.

– Точно. Залиш усе інше нам. Ти можеш повністю сконцентруватись на заманюванні.

– Добре, унні.

Сурка була зайнята приманюванням до них лисиць. Цим же займався і Пейл.

Якби Від полював сам, йому довелося би блукати у пошуках монстрів і часто відпочивати, щоб поповнити витривалість, коли вона закінчувалась. Натомість команда забезпечувала приманку і священика, що значно пришвидшило темп полювання.

Це не так, як одиночна гра.

Коли Від грав у Континент Магії, навколо нього завжди були монстри. Він ходив у підземелля, заселені чудовиськами, і бився з ними як заманеться. Ходив днями і ночами, поки не закінчувались зілля і трави. Інвентар був заповнений такою кількістю предметів, що заважало йому рухатись. Монстри насакаували зненацька. Від бився у колі почвар. Він убив так багато, і стільки ж разів був убитий.

Від зрозумів, що гра у групі сильно відрізняється від того, як він грав раніше. Це було набагато ефективніше, і йому було веселіше. Але невдовзі їхня стратегія дала зворотний результат.

– Кья! – Сурка допустилася смертельної помилки. Коли вона намагалась заманити лисицю, то ненавмисно привернула увагу вовка.

Намагаючись утекти, Сурка закричала:

– Біжіть!

Гарчання.

Вовк гнався за Суркою, з його пащі крапала слина.

Поки інші вагались, вовк постійно нападав на Сурку. Він був швидшим за лисицю і легко наздоганяв її. Ситуація видавалась безнадійною.

– Я врятую її. Вам слід тікати. Сила Святого Духа віднови її здоров'я. Рука зцілення! – Жриця відкинула порив рятувати своє життя, знову і знову кидаючи руку зцілення, щоб поповнити життя Сурки, яке постійно зменшувалось.

– Хай йому грець! – після короткого вагання Пейл почав стріли у вовка.

Один, другий, третій постріл. Як тільки він діставав стрілу, то відразу стріляв. Чисельні постріли, його особлива навичка, полетіли у вовка, але той ледве здригнувся. Тепер, коли звір відмітив усю групу як своїх ворогів, він зрештою нападе на Ірен і Пейла, як тільки прикінчить Сурку.

Що ж робити Віду? Він тримав меч і вийшов уперед.

Чи може Від це зробити? Чому ні! На перший погляд, зуби та кігті вовка виглядали загрозливо.

Від закладався, що звір накинеться на нього всією вагою та замість того, щоб дерти його пазурами, скажено кусатиме.

– Тобі краще мати зі мною, ніж з кимось іншим. – Сказав він, ставши на шляху вовка.

Від не очікував, що монстр зрозуміє ці слова, але той ніби інстинктивно зрозумів, що прямо перед ним з'явився найсмертоносніший ворог, вовк одразу перевів погляд на мечника.

Гарчання.

Вовк стрибнув прямо на Віда.

Він стрімко крутнувся убік, забираючись з напрямку атаки звіра та замахнувся мечем. Зуби монстра ледь не розірвали йому горло. Лише одна подряпина зняла 80 очків його життя.

– Віде, тікай! У мене скінчилась мана, тому я не можу допомогти тобі Рукою зцілення, – крикнула Ірен.

«Чорт. Яка жриця не знає, як стежити за своєю маною?» – подумав він.

Оскільки основне завдання Ірен – зцілення, то їй завжди слід зберігати певну кількість мани на випадок надзвичайних ситуацій. Якщо ні, то хтось може загинути, або, у гіршому варіанті, вся група буде знищена.

Від гадав, що в Ірен, мабуть, було щось у рукаві, коли вона вирішила прийти на допомогу Сурці. На його розчарування, все що у жриці було – це добре серце.

Скрутне становище не дало Віду часу звинуватити її. Вовк загарчав на нього.

Після кількох спалахів од Ромуни, ззаду більше не надходила магічна сила відновлення. Безсумнівно, у неї закінчилась мана. Лише Пейл залишився – він стріляв здалеку. Вовк покрився кров'ю, проте марні намагання тільки посилювали його агресію.

– Підходь, виродку! – Від замахнувся мечем – і зійшовся зі звіром у бою.

Виття.

Зі скавулінням вовк стрибнув на нього. Цього разу поза та рухи Віда різко змінились. Ноги були ніби приклеєні до землі, а талія і плечі рухались вперед-назад. Як легкий вітерець, Від пропустив повз себе лютого вовка.

«Я буду дурнем, якщо помру тут».

Від міг передбачити наступник кров вовка, і одна рана не була настільки страшною, як він думав.

«Я знаю, що зможу його перемогти».

Він навмисно ослабив хватку на мечі.

Скавуління.

Вовк зайшовся квилінням від болю. Навіть після того, як Від пожертвував значною частиною своєї сили в обмін на вищу швидкість, пошкодження, нанесене мечем, було значним.

– Чорт! – Від також отримував поранення щоразу, як вовк атакував його пазурами. Життя з 700 опустилось до 200. Він уже вкрився власною кров'ю.

– Вибач, Віде! Я не можу його зачепити. Він рухається дуже швидко!

Низька спритність Пейла унеможливлювала шанс влучити у вовка, що рухався як блискавка.

– Я теж буду битись. – Сурка наблизилась до Віда. Вона вже була раненою, коли її переслідував вовк, її життя опустилось нижче за половину.

Спотикаючись нетвердими ногами, Від сказав:

– Послухайте. Вам слід бігти у безпечне місце, доки я можу вас прикрити.

– Але...

– Це ваш єдиний шанс. Негайно!

Пейл і Сурка презирнулися, але навіть не показали ні найменшого бажання тікати.

Від похмуро промимрив:

– Ви – дурні! Який сенс жертвувати своїми життями заради незнайомця?

Пейл відчував бажання заплакати. Для розуміння, Від міг уникнути смерті, якби захотів. Він міг обігнати вовка, кинувшись до воріт Цитаделі, де охорона захистила б його від загрози. Натомість Від вийшов уперед, тримаючи меч, і зіткнувся з вовком заради товаришів по команді, яких годинами раніше навіть не знав.

– Віде, – очі Сурки наповнились сльозами. Вона, невинна і чутлива, була глибоко зворушена його героїчним вчинком.

Стежачи за вовком, Від рішуче сказав:

– Якщо хочете залишитись, то нехай. Я зроблю все можливе, щоб перемогти виродка. Проте, ви все одно маєте чкурнути звідси, як тільки мене вб'ють.

– Угу.

– Пообіцяйте, що ви так і зробите.

– Добре.

Сурка і Пейл відійшли, даючи місце для дії, і Від продовжив криваву боротьбу з вовком, який все ще становив серйозну загрозу.

Його життя знизилось до 150, а потім зменшилось до 70. Залізний меч постійно на дюйм проходив повз вовка. Звір так кровоточив, що здавалося один удар звалить його, але Віду поки що не вдалося це зробити.

Ірен та Ромуна зрозуміли, що життя Віда зрештою досягло критичного моменту, опустившись нижче десяти відсотків.

Пульс Пейла підскочив, а серце Сурики шалено забилося. Вони намагалися спрямувати агресію вовка на себе, та той усвідомлював, що Від має померти першим, тому нехтував іншими гравцями.

Ще один удар – і мечник загине.

Якщо Від загине, то втратить деякі предмети зі свого інвентарю, опуститься на один чи кілька рівнів, і буде покараний: йому заблокують доступ до Королівської Дороги протягом наступних двадцяти чотирьох годин, і все тільки тому, що він вирішив пожертвувати свої життям для порятунку купки незнайомців.

Вовк фиркнув, відчуваючи, що переважає свого ворога.

Гарчання.

Коли вовк стрибнув, щоб прикінчити Віда останнім ударом, меч, що неодноразово промахувався, нарешті розідрав ребра звіра.

Перед очима гравця спалахнув цілий каскад повідомлень.

[Ваш рівень зріс!]

[Рівень зріс:

Володіння мечем [5] + 50% до СИЛИ

+15% спритність]

[Ви отримали нову навичку: Техніка гравірувального ножа.]

За вовка дісталось стільки досвіду, що рівень Віда піднявся до п'ятого. Він похитав головою, наполовину здивований цим.

– Що таке техніка гравірувального ножа? Вікно навичок!

Ідентифікація (Рів.1 0%): дозволяє дізнатися справжню цінність нерозпізнаних предметів.

Споживання магії: 30.

Скульптура (Рів.1 0%): дозволяє обробляти різні типи матеріалів. Товари, що мають високу художню цінність, коштують ціле багатство. І легше завойовують серця дівчат.

Ремонт (Рів.1 0%): дозволяє вам ремонтувати зброю та обладунки. Вище п'ятого рівня можна створювати нову зброю та приладдя.

Ремесло (Рів.1 0%): надає додатковий ефект на різні типи ремісничих навичок, а ще на вміння володіння мечем.

Володіння мечем (Рів.5 0%): збільшує силу атака та ранги ударів для мечів.

Техніка гравірувального ножа (Рів.1 0%): дозволяє різати невидиме і нематеріальне.

Витрати магії: 50 очок на секунду.

Легенда говорить, що великий майстер Захаб випадково відкрив істину, коли займався скульптурним мистецтвом, – що скульптура це мистецтво перевтілення всіх творинь за волею скульптора. Таємна техніка Захаба передається його наступнику.

Від перевірів вікно навичок та недовіжливо похитав головою. Йому потрібно спробувати цю техніку гравірувального ножа, щоб зрозуміти, що це за чортівня. Вона шалено жере ману. На його рівні він не протримається довше двох секунд.

У будь-якому разі вовк загинув.

Стогін.

Від гепнувся на землю, його обличчя побіліло. Затим до нього прибігли Пейл, Ірен, Ромуна та Сурка. Перші слова, які він сказав своїм товаришам, були такими:

– Сурко, ти в порядку?

– Віде...

Ірен і Ромуна були на межі того, щоб розплакатись. Сурка не приховувала сліз. Пейл, єдиний чоловік, окрім Віда, втратив слова, охоплений хвилею емоцій.

Якщо життя гравця опускалося нижче десяти відсотків, він повільно помирає. За хвилину Ірен відновила трохи мани і використала Руку зцілення, щоб витягти Віда з обіймів смерті.

– Дякую, Ірен.

– На здоров'я, Віде.

Погляди між Відом та Ірен потеплішали; це було ознакою того, що вона захоплювалась ним, те саме стосувалось Ромуни та Сурки. На його подив, навіть Пейл тепер ставився до нього з повагою та захватом, яких раніше не проявляв.

– Ходімо далі, – сказав Від, коли йому стало краще.

– З тобою все гаразд?

– Еге. Живий і здоровий, – сказав він, закочуючи рукав, щоб показати мускули.

Сурка більше не допускалася тої самої помилки. Група під керівництвом Віда зробила приголомшливий рекорд розібравшись із 60 лисицями протягом наступних чотирьох годин.

Ромуна, Ірен, Пейл і Сурка підвищили рівень, так само як і Від, який досягнув шостого рівня. Він вклав усі бонусні очки у спритність.

– Ух. Гаразд, – сказала Ромуна, сильно пітніючи через виснаження від надмірного використання мани.

– Ми мусимо йти. У нас заняття зранку.

– Нам слід зібратися і знову разом полювати. Ти будеш тут завтра, так? – запитала Ромуна Віда, який злегка кивнув.

– Чи можу я додати тебе як друга до списку? – спитала Сурка.

Пейл та Ірен усміхались.

– Угу. – Від додав їх до свого списку друзів і попрощався.

– Це твоя частина.

Від отримав три срібних, коли вони розділили впольовану здобич. Після того, як інші пішли, він попрямував далі полювати. Ось чому він ненавидів грати у групі. Коли справа ставала серйозною, люди йшли.

Від шукав монстрів, бо до сходу сонця залишалась ще година. Він пройшов повз легку здобич, таку як єноти та лисиці, і покинув межі Цитаделі, щоб зайти до лісу, про який говорилося, що вовки ховаються у кожній тіні.

Виття.

З'явилась зграя вовків. Вони припали до землі та наблизились до Віда, що йшов один, їхні очі блищали від радості. Система Королівської Дороги дозволяла монстрам піднімати рівень завдяки сутичкам між почварами або вбивством гравців, тому вовки шукали самотніх персонажів. Однак, коли вони глянули в очі Віда, то інстинктивно попідгинали хвости.

«Ці очі...»

«Ця людина не вважає нас своїм ворогом».

«Він знищить нас заради досвіду».

«Багато досвіду. Випадають хороші предмети. Ось що він хоче від нас».

Вовки зрозуміли наміри Віда. Ба більше, його воля до боротьби примусила їх затремити від страху.

Круть. Шух.

Вони швидко розвернулись, щоб тікати.

– Як смієте.

Залізний меч не знав милосердя, а Від не знав честі. Він відверто бив мечем у спину вовків, що тікали, загнав їх у кут і вони не мали шансу на порятунок, після чого знищив усіх звірів.

– Ви, сучі діти, давайте!

Кожного разу, коли меч розрізав повітря, ще один вовк занурювався у відчай. Швидкий і нещадний. Надзвичайні фехтувальні прийоми Віда навели страху на вовків.

То чому ж він так важко боровся із самотнім вовком, коли його товариші по команді були поряд? На межі між смертю і життям Від завдав останнього удару, щоб убити звіра. В очах його товаришів по команді йому пощастило. Він зберігатиме цю таємницю.

Як тільки сонце піднялося, Від покінчив із вовками. Він полишив поле бою та попрямував до маєтку радника Родрігеса.

Розділ 5. Дівчина, що втратила мову (Дівчина, що розгубила слова)

– Чорт... знову цей день.

Рано вранці Лі Хьон уже був спустошений.

Парламент Південної Кореї більш поміркований, ніж сама поміркованість, прийняв небажаний законопроект прозваний «Жоден не залишиться позаду», який розробили для того, щоб відсіяти парій та невдах. Уся дурість зосередилась на теорії, яка стверджувала, ніби ті, хто народився та виховувався в недосконалому середовищі, робили більше насильницьких злочинів і більше розлучались. Відповідно до закону, всі громадяни Кореї, яким виповнилось двадцять і більше, що мали поганий вплив у своєму минулому, повинні періодично відвідувати психіатра для перевірки.

Коротше кажучи, Лі Хьон підпадав під цей закон, бо втратив батьків у дитинстві, а в юності його переслідували лихварі.

Він попрямував до реабілітаційного центру Велике Суспільство.

– Мені здається, що я опинився у шістдесятих. Велике Суспільство, як тупо. – Ремствуючи, Лі Хьон увійшов до центру реабілітації. Назва натякала на романтично оформлені інтер'єри. Приймальня була заповнена двадцятирічними, які прийшли проходити обстеження згідно із законом про соціально недоречних, тож йому довелося витратити ще годину, очікуючи своєї черги, щоб зареєструватись. – Вітаю, я Лі Хьон. Прийшов, щоб пройти психологічний тест згідно закону «Жоден не залишиться позаду».

– Зрозуміло. Будь ласка, заповніть цей бланк. – Медсестра у білому халаті передала аркуш паперу Лі Хьону.

– Що це?

– Ми проведемо повний аналіз вашого психологічного стану на основі відповідей у цій анкеті. Якщо ви потрапите до категорії соціально недоречних, ви будете зобов'язані відправитися до реабілітаційного центру та проходити періодичне лікування. В такому разі уряд щомісячно надсилатиме вашій родині чек як компенсацію.

Який негуманний закон. Уряд практично нічого не зробив для підтримки знедолених, коли вони страждали в дитинстві, переживали знущання з боку батьків чи покидали школу. А зараз люди мають прийняти обмеження, якщо хочуть подати документи до вищого навчального закладу, коли навіть не закінчили середньої школи. А найгірше – вони не мали права працювати у державному секторі. Війна з терором дала реальний привід відокремити тих, які не мають, від тих, які мають.

– Зрозуміло, мем.

Лі Хьон взяв бланк і швидко заповнив його. Ручка не відривалась від паперу. Він думав над цими питаннями багато років, тому відповіді лилися прямо з його серця.

– Закінчив. Я можу йти?

– Авжеж. Візьміть це, щоб покрити вартість проїзду на автобусі.

Принаймні уряд проявив трохи жалю. Лі Хьон взяв гроші та пішов з будівлі. Тим часом, заповнена ним анкета розпочала суперечку серед психіатрів центру.

Ча Инхі, доктор філософії з психіатрії, сміялась відкинувши голову так, ніби їй зламали шию. Докторка, чие відношення принесло їй прізвисько Крижана королева, невпинно сміялась на публіці, це було рідкісним явищем для медсестер.

– Невже їй нарешті вдалося поспілкуватися зі своєю улюбленицею?

– Гадаю, так. Для неї немає нічого неможливого.

Докторка Ча іммігрувала з батьками-дипломатами до Сполучених Штатів, коли була ще юною. Вона закінчила Гарвардський університет і отримала ступінь доктора наук до того, як їй виповнилось двадцять три. Поєднання краси та культури, а ще сповнена гордості, вона раніше ніколи не демонструвала такого рівня людяності, про відсутність якої доволі часто говорили. Зрештою головна медсестра вирішила заговорити:

– Докторко Ча, що вас так розвеселило?

– Гляньте. – Докторка Ча, що сміялась аж до сліз, дала головній медсестрі те, що тримала в руці. Це був бланк, який хтось заповнив відповідно до закону «Жоден не залишиться позаду». Сім коротких запитань і такі ж короткі відповіді.

[Анкета

Ім'я: Лі Хьон

1. Як вас звати?

Лі Хьон.

2. Ваша професія?

Величний лиходій, що загрожує світовому спокою.

3. Чим ви займаєтесь?

Заповнюю цю анкету.

4. Які три найбільш пам'ятні чи цінні речі ви зробили у своєму житті?

Отримав найвищий рівень у «Континенті Магії». Грав у онлайн гру протягом 204 годин без їжі та сну. Продав обліковий запис.

5. Що ви думаєте про політиків при владі?

Чому б нам не експортувати їх до Китаю чи Японії?

6. Коли ви усвідомили своє соціальне становище?

Після перегляду «Планети мавп».

7. Якби ви описали свою особистість одним реченням?

Я є ДРАКОН.]

Медсестра видавалась збентеженою, коли закінчила читати.

– Тільки не кажіть мені... це уривок з якось графічного роману?

– Ні. Здається, бланк заповнили сьогодні вранці. Хіба ви не бачите штампа підтвердження внизу?

– Типовий довбень.

– Ви знову помилились. Якби це був довбень, він би не коментував суспільство настільки саркастично і точно, як у цій анкеті.

Всупереч здоровому глузду докторка Ча дійшла висновку, що він психічно нормальний. З точки зору психіатра, вона майже могла чути крик відчаю, який лунав з цих відповідей. Щоб висміювати суспільство таким чином, молодик на ім'я Лі Хьон, мабуть, прожив нерадісне життя у жорстокому світі.

– Хух, – головна медсестра могла лише зітхнути.

У неї не було підстав суперечити висновку лікарки. Тим не менш, вона думала, що або докторка Ча, яка здобула ступінь доктора філософії з психіатрії у США та була ідеалізована у всесвітньо визнаних медичних виданнях, знаходилась на сходинку вище, або цей хлопець Лі Хьон на сходинку нижче.

«Обоє ненормальні. Або вони таки нормальні, а я єдина божевільна у цій кімнаті. Можливо, похмура правда в тому, що весь світ зійшов з розуму». – Думала вона, відчуваючи запаморочення.

Докторка Ча взяла бланка і встала.

– Суспільство потребує різні типи людей. Тож хай буде. Вам не потрібно заглиблюватись у це. Між іншим, я збираюся показати бланк Союн. (*정서윤 / Jeong Seoyun / Чон Союн*)

– Пацієнтці Чон Союн?

– Так.

– Гадаєте, вона читатиме це?

– Авжеж. Люди, що закривають свій розум, частіше прагнуть уваги ззовні. Сподіваюся, цього разу вона засміється. – Докторка Ча взяла анкету, заповнену Лі Хьоном, і попрямувала до палати. Її метою була спеціальна палата, розташована на дванадцятому поверсі.

З новенькими медичними інструментами та найкращими лікарями, із приватним басейном та тренажерним залом – кімната коштувала майже 20 мільйонів вон на день.

– Привіт, Союн, я прийшла побачити тебе.

Ча Инхі зайшла до палати, випромінюючи радість. Блідолиця дівчина підняла голову від книги, яку вона читала. Будь-хто, навіть серед моделей, чия зовнішність була єдиною їхньою родзинкою, був би затьмарений цією красою, однак її обличчя не показувало жодних емоцій. Вона здавалосьь неживою, немов французька лялька.

«Бог дав їй вроди більше, ніж потрібно», – подумала докторка Ча.

Оскільки дівчина була дуже красивою, турботливий батько надто сильно її любить. Табу, що стирає межу між батьком і донькою, не порушене, але мати дівчини була параноїдальною та підозрілою щодо свого чоловіка. Жінка заздрила власній дитині, що привело до невпинного насильства у юні роки, а потім одного доленосного дня сталася трагедія. З того часу дівчина втратила мову.

Ще юною Союн була янголом, що потрапив у земне тіло. Докторка Ча, яка була колись їй близькою подругою, завжди шкодувала, що дівчину позбавили справедливої частки любові та невинності.

– Глянь на це. Мені не дозволено виносити будь-які документи з мого офісу, та я хотіла показати тобі це. – Докторка Ча дала дівчині бланк, заповнений Лі Хьоном.

Темні очі Союн ковзали по паперу. Ча Инхі сподівалася, що вона зайдеться сміхом. «Ти знаєш, що якщо засмієшся цього разу, незважаючи ні на що, це буде вперше за п'ять років?» – подумала докторка Ча.

Та нерухоме обличчя зруйнувало сподівання лікарки. Дівчина переглянула анкету та просто повернула їй бланк. Ча Инхі здалося, що її серце знову розбите, коли вона згадала, якою яскравою колись була Союн.

– Гаразд... Тобі ще щось потрібно? – спитала докторка Ча. Союн м'яко похитала головою. – Тоді сміливо клич мене, якщо щось знадобиться.

Докторка Ча мовчки вислизнула із кімнати.

– Вона сміялась? – запитала медсестра; їй не дозволяли заходити в цю палату. Докторка Ча гірко посміхнулась. – Знову не спрацювало. – Зітхнула медсестра.

– Ні. Я не можу знайти спосіб відкрити її розум. – Мовила докторка Ча. – Я повинна допомогти їй, щоб зберегти віру президента в мене – ні, заради Союн...

Незліченна кількість психологів, психіатрів і шаманів були найняті, щоб боротися зі станом Союн, але безрезультатно. Ніхто з них не міг розтопити її заморожене серце. Зараз майже всі покинули будь-яку надію щодо дівчини.

Медсестра також була сумною. Їй було гірко від того, що така мила дівчина не розмовляла і не сміялася, застрягнувши у крижаній оболонці.

– Немає жодної терапії чи ліків, щоб допомогти їй? – запитала медсестра.

– Психіатричні методи не працюватимуть, доки пацієнтка відмовляється відкрити свій розум і прийняти реальність. – Відповіла докторка Ча.

– Тоді вона залишиться такою до кінця свого життя...

– Ми маємо щось зробити, щоб повернути її. Вона потребує підказки – того, що приведе її до реальності.

– Але вже минуло п'ять років. Можливо, її свідомість навечно застрягла десь у глибині.

– Це наша робота, не допустити, щоб так сталося. Хай там що, я поверну її назад. – Твердо вирішила докторка Ча.

Вона спеціалізувалася на психіатрії та добровільно приїхала до цієї лікарні, щоб врятувати Союн.

– Я вже розпочала нове лікування рік тому.

– Я про це нічого не чула.

– Звичайно. Це тому, що я тримала все в таємниці. Це Королівська Дорога. Вона проводить дні і ночі у грі, окрім часу відведеного на процедури та консультації.

– Тоді...

– Саме так. Нехай розпочне все з самого початку у вигаданому світі. Вийняти її з оболонки, і вона рухатиметься крок за кроком там, де зможе взаємодіяти з іншими. Сподіваюся, вона поверне втрачену віру в людей і відчує емоції, що ніколи раніше не відчувала, принаймні у віртуальній реальності.

Повернувшись додому, Лі Хьон зайшов на сайт продажу ігрових персонажів і предметів, перш ніж увійти в Королівську Дорогу. Хоча він продав лише одну річ, його статус був надзвичайно високим – три діаманти. Обліковий запис гри «Континент Магії» був оцінений більше трьох мільярдів вон. Це підняло його престиж до VIP.

[Купую] Залізний меч +20 до СИЛИ за 400 000 вон.

[Купую] Кільця для воїнів. Пропонуйте.

[Купую] Сині чоботи для класу рейнджер. 300 000 вон – можна домовитись.

[Купую] Сережки для магів. Королівська Дорога, Келлі, повна вартість плюс бонус.

Список предметів, які користуються попитом, складала тисячі сторінок. Ключове слово дало мільйони результатів пошуку, але небагато з них насправді закінчувались успіхом. Оскільки

багато користувачів жадали купити круті речі, попит був високим. Забезпечити всіх не вдавалось.

Система надавала перевагу продавцям, коли хтось із них розміщував товар, аукціон завершувався за лічені хвилини.

[Продаю] Булава Червоного Духа, міцність 105/105, пошкодження 95-105, +15 до СИЛИ [100 000 [підтверджений email]]

[Продаю] Перстень благословення Шайна / Рідкісний / Відновлює 3 ОМ за секунду протягом 5 хв [від 3 000 000 вон]

[Продаю] Сережка Месії: тільки для магів, +8% досвіду до вогняної магії [4 000 000 вон]

[Продаю] Ковальський молот Томаса: 15%? до успіху в куванні зброї. Дозволяє виробляти модернізовану зброю за 5 000 000 вон

Предмети, що входили в перші 10% аукціону, могли похвалитися несамовитими цінами. За ними слідували дешевші предмети, які все ще коштували щонайменше сто тисяч вон. Такий попит сигналізував про те, що товарів не вистачає.

Якби Віду не пощастило від самого початку отримати залізний меч, йому довелось виконувати прості завдання тут і там, щоб отримувати по кілька мідяків, за які потім би придбав у коваля грубий меч, перш ніж відправитись у поле.

В іншому випадку йому б довелося бити монстрів, покладаючись на характеристики, що він набув, гамселячи опудало. В такому разі сила його атаки зменшилась уполовину без впливу навички володіння мечем. Порівняно зі зброєю та спорядженням високого рівня, предмети для ковальства та шиття коштували недорого. Речей, призначених для класу скульптор, навіть не було.

Королівська Дорога відкрилася тільки п'ятнадцять місяців тому. Гравці досі захоплені підняттям рівнів та пригодами. Лі Хьон не бачив інших ремісників.

Сімдесят відсотків материка ще не розвідані, саме тому багато підземель досі недосліджені, а купа квестів не розгадані. Маючи перед очима безмежну кількість можливостей, лише деякі гравці мріяли стати ремісниками.

Королівство Розенхайм було досить новим місцем, яке відкрили тільки півроку тому (за реальним часом). Група, що перша відкрила існування королівства, отримала великі грошові нагороди.

Розенхайм далеко від центру материка, але всюди незвідані території та нерозкриті підземелля, а також безліч сильних монстрів. Це основна причина, чому Лі Хьон обрав Розенхайм для початку своєї подорожі.

«Я почав надто пізно? Ні, у мене ще є шанс наздогнати». – Сказав він собі.

Лі Хьон потрусив головою. Поки конкуренти піднімали рівні та занурювались у пригоди, він працював і збирав інформацію протягом року, щоб підготуватись. Лі Хьон більше не хотів продавати обліковий запис. Продаж акаунту в онлайн грі з віртуальною реальністю набагато складніший, тут зроблено сканування райдужки ока для підтвердження особи гравця. Плюс Лі Хьон мав залишатись у бізнесі, а не швидко зробити гроші.

Королівська Дорога мала фінансово підтримати його сім'ю протягом п'яти найближчих років.

«З такими можливостями Королівська Дорога даватиме моїй сім'ї кошти на життя протягом п'яти, ні, десяти років. Тож я можу відправити Хейон до університету. Спочатку стабільність. Я покинув середню школу, але Хейон заслуговує ліпшого життя...» – подумав він.

Дзень.

Телефон несподівано задзвонив.

Лі Хьон роззирнувся і зрозумів, що бабуся та Хейон не дома, тож він неохоче взяв слухавку.

– Алло. Хто це?

– Це ти, Лі Хьоне? Ти досі звучи брутально по телефону, чуваче. Це я, Санхун.

– О, це ти, Санхуне.

Лі Хьон давно не чув цього голосу. «Відтоді, як я покинув середню школу», – гірко подумав він.

– Привіт, як справи? – поцікавився Лі Хьон.

– У нас сьогодні зустріч випускників...

– Мені начхати на це. Хіба це не стосується лише випускників? Це навіть весело не буде, якщо я з'явлюся на зустрічі.

– Але...

– Ніяких але. Ти знаєш, чому я кинув школу. Не хочу мати зараз нічого спільного зі школою. Отак.

– ...

– Зроби мені послугу, Санхуне. Більше ніколи мені не телефонуй.

Хлоп.

Лі Хьон поклав слухавку і голосно зітхнув. Це був телефонний дзвінок, якого він анітрохи не хотів.

Якби в нього був пристрій для стирання пам'яті, як у людей в чорному, то він би без вагань стер три роки у середній школі – найгірший час і найгірші спогади в його житті. Тоді лихварі не давали спокійно жити Лі Хьону. Йому довелося прослизати до школи. Він йшов до неї на світанку, а покидав опівночі, ніби грав у хованки. Протягом кількох днів Лі Хьону вдавалося уникати лихварів, але ті були розумнішими, ніж він думав. Вони найняли вуличних рекетирів для тиску на вчителів.

Класний керівник Лі Хьона сказав йому повернути борг прямо перед однокласниками. Учитель став на коліна перед розгубленим учнем, прохаючи крізь сльози, тому що він не хоче бути втягнутим у це божевілля.

«То була остання крапля. Наступного дня я покинув школу». – Пригадав він.

Лі Хьону було трохи цікаво, якими його друзі стали в коледжі. Але показатися на зустрічі випускників – це лише оживити ганебні моменти.

«Невідворотна правда полягає в тому, що мені залишається тільки грати у гру з віртуальною реальністю». Лі Хьон закінчив обідати та знову повернувся до гри.

Він ніколи не пропускав у своєму розпорядку дня сидіння перед мастком Родрігеса від світанку до заходу сонця. Хто ще б міг упоратися з такими нудними днями, як цей?

– Що думаєш про полювання у Західній долині? У бегемотів високий рівень, але якщо ми об'єднаємось, то це буде легко.

– Я чув, ти долучився до завдання супроводу караванів до села Ейлан?

– Ціна на кров тролів зросла у тричі. Боюся, наближається велика війна.

Багато розмов проникали до вух Віда. Коні іржали, проїжджали карети. Сидячи на головному проспекті, Від міг отримати багато інформації. Він дізнавався, що відбувається у світі. Без такої розваги парубок уже здався б.

Коли Від гамселив опудало, то принаймні насолоджувався відчуттям, що стає могутнішим. А ось це – завдання собі тортур, бо він сидів нерухомо під сонячним промінням.

«Хіба Будда не мав перепон, коли займався медитацією?» – спитав у себе.

Він переживав подібний досвід, вирішивши побачитися з Родрігесом.

Останні два дні Від зустрівся з Пейлом та Ірен, щоб разом піти на полювання. Вони не були такими сильними, як він, тому отримували досвід повільніше. Все ж вони могли полювати на монстрів, як їм заманеться, вдень і вночі. Завдяки своєму гнучкому графіку вони наздоганяли рівень Віда.

Бонус уночі на досвід у тридцять відсотків технічно скасовується тим фактом, що монстри вдвічі сильніші, ніж удень. Найчастіше денне полювання набагато ефективніше для користувачів низького рівня.

Крім того Від обмежений тим, що так і не обрав собі клас, тож не міг набути жодних класових навичок. Він відставатиме по рівню умінь, якщо отримає клас на вищому рівні, ніж звичайний гравець. І останнє, але не менш важливе, те, що він марно витрачав дорогоцінний час на очікування серед вулиці, випробувало його терпіння.

– Чим мені зараз зайнятись? Скульптурне мистецтво... скульптури... – Від озирнувся. Він знайшов шматок дерева, який, здавалося, відпав од колеса карети. Підібравши його, Від активував скульптурне мистецтво. – Ріж це.

Різь.

Його рука рухалась, а деревину зачіпали то тут то там.

– Що за!..

Коли навичка припинала свою дію, Від зітхнув. Колись квадратний шматок дерева перетворився на невелику кульку.

– Краще я б сам це зробив.

Від взяв ще один шматок дерева і почав різати його гравірувальним ножом. З його досвідом роботи на текстильній фабриці, зосередитись на руках не було проблемою, а ремесло для нього немов друга натура. Гравірувальний ніж був таким гострим, що одним дотиком різав дерево. Після кількох обережних спроб і помилок, він нарешті вирізав із дерев'яного шматочка короткий меч.

[Ви набули значний досвід у Скульптурному мистецтві.]

[Ви набули значний досвід у ремеслі.]

Два вікна з повідомленнями з'явилися одне за одним.

Він дещо зрозумів – йому не потрібно покладатись на скульптурне мистецтво, щоб вирізати предмет, і що йому потрібно точно уявляти форму над якою від працює, коли використовує цю навичку. Ліпше ще трохи попрактикуватися у скульптурному мистецтві. Знічев'я, Від зібрав кілька шматків дерева і почав їх вирізати.

«Це навіть трохи весело».

Йому несподівано пригадалося, що в початковій школі вчитель мистецтва хвалив його за те, що у нього гарно виходить.

Те, що Від вирізав, зазвичай виявлялося ніяким, але деякі з них виглядали прийнятними навіть для його очей.

Він витратив п'ять годин на вирізання дерев'яних шматків. Здавалося дивним, що людина повинна сидіти і вирізати гравірувальним ножом дерево, але це краще, ніж марно витратити час.

[Рівень зріс: Скульптурне мистецтво[2]

Дозволяє створювати складніші роботи.

Знижує показник, з яким ви зазнаєте невдачі, коли користуєтесь цією навичкою.]

Ремісництво і скульптурне мистецтво Віда швидко зросли, бо їх досить низький рівень потребував невеликої кількості досвіду, щоб досягти вищого рівня.

– Ого. – Він був вражений.

Коли його рівень скульптурного мистецтва піднявся, під час вирізання шматка дерева з'являлись різноманітні вікна. Давались візуальні підказки, наприклад, де вирізати по колу, або які шаблони доступні. Від міг обрати одну з підказок, що автоматично опрацьовувалась. Навіть якщо він допускався помилки, скульптурне мистецтво доповнювало її, щоб удосконалити кінцевий результат.

Зараз він робив якісні статуетки. Від вирізав лисицю, на яку полював якоїсь ночі, а фігурку вовка виявилось зробити легше, ніж думалось. Він поставив закінчені фігурки тварин поряд із собою.

Поточний рівень навички Віда – другий, але гравірувальний ніж Захаба збільшував його до четвертого. Ніж – унікальний предмет, заради якого будь-який скульптор помер би. Проблема лише в тому, що іншим ця річ нецікава. Клас скульптор майже зник. Навіть якщо є кілька

скульпторів, що бажали б отримати цей предмет, їх рівень посередній, тож безнадійно сподіватись на хорошу ціну за гравірувальний ніж Захаба.

Коли Від закінчив мистецьку роботу...

[Нова характеристика: Мистецтво]

– Мистецтво?

[Мистецтво]

Це дар у розумінні та практикуванні краси, мистецтво робить страви та продукти елегантними в естетичному та практичному сенсі.

Покращується, коли ви бачите, чуєте, нюхаєте, смакуєте чи торкаєтесь красивих речей або створюєте мистецькі роботи.]

– ...

Від занімів. Підрахував нескінчений потенціал, обіцяний мистецтвом. Затим швидко прийняв рішення.

– Видалити характеристику мистецтво!

[Характеристику неможливо видалити.]

– Хай йому грець!

Гравець не може нескінченно створювати нові характеристики. Максимальна кількість – п'ятнадцять. Від сприйняв жахливо те, що одне з місць витрачено на мистецтво, хоча він планував наповнити їх лише абсолютно необхідним.

«Нічого не можу з цим зробити!» Від вирішив не перейматись мистецтвом. Він поклявся, що ніколи не дасть цій характеристиці бонусних балів. З полегшення дізнався, що вона зростатиме автоматично, але скептично ставився до того, як це буде працювати.

Від продовжував тренуватися у різьбі на шматках дерева. Хоча його більше цікавили побічні ефекти, ніж саме скульптурне мистецтво.

– Скульптурне мистецтво ні на що не придатне. Але ремісництво варте зусиль у багатьох сферах. Це збільшить атаку мечем, і для стрільби з лука теж важливі руки. Я також зможу зайнятись іншими ремеслами.

Навичка ремесло необхідна, щоби впливати на все і скрізь.

[Ви досягли рангу майстерності в навичці Ремесло.]

Рівень зріс: Ремесло [3]

Дає змогу навчитися кулінарним і кравецьким навичкам.

Збільшує атаку в рукопашному бою та за допомогою далекобійно зброї. (+3% до АТАКИ)

Збільшує атаку кулаками. (+5% до АТАКИ)]

Рівень ремесла Віда досягнув третього, бо скульптурне мистецтво допомагало йому швидше отримувати досвід. Це того варте. Він був задоволений швидким зростанням рівня навички ремесла. Частково це було тому, що мистецькі роботи, які він створював, насправді були на

четвертому рівні завдяки гравірувальному ножу Захаба, та головним фактором є скульптурне мистецтво.

Наприклад, кулінарні та кравецька навички сильно впливають на навичку ремесла, проте вони не можуть сперечатися з скульптурним мистецтвом у делікатності та витонченості. Простіше кажучи, скульптурне мистецтво необхідне для вдосконалення навички ремесла. Не потрібно говорити, що жодна людина не стала б вивчати скульптурне мистецтво, щоб підняти рівень навички ремесла.

– Лайно, я ніколи не набуватиму кравецьку навичку. Ненавиджу шиття!

Від уважав, що це добре, володіти базовими навичками кулінарії, щоб насолоджуватись смачною їжею, слідуючи онлайн рецептам. Не кажучи вже про те, що купувати інгредієнти продуктового магазину та готувати їх самому, дешевше, ніж замовити м'ясо у вишуканому ресторані. Крім того, Від міг довше зберігати витривалість, користуючись стравами, приготованими власноруч, коли б відправлявся полювати на один чи кілька тижнів не повертаючись до цивілізації. Їжа швидкого приготування не могла відновити витривалість повністю.

Крім того Віда так сильно переслідували спогади важкої праці на текстильній фабриці, що він вирішив утриматись од вивчення кравецької навички.

– Я ненавиджу шиття більше за будь-що інше. Я ніколи, ніколи не займатимусь цією проклятою штукою, – сказав він собі.

Поглинений роботою над статуетками, Від не усвідомлював, що на нього відкидають тінь люди, доки до його вух не долинула дивна розмова.

– Ого, яке гарне.

– Вони здаються справжніми.

– Я ще ніколи не бачив таких живих мистецьких робіт.

Від підняв погляд. Група людей із захватом роздивлялась його фігурки. Маленька мила дівчина вказала пальцем на статуетку кролика.

– Привіт, дядечку, а це продається?

Від мав би чемно виправити її, що він швидше «старший брат», а не «дядечко», що чимось скидалося на те, як самотня жінка сприймає слова «стара леді». Проте...

– Так. Що я можу вам запропонувати, панночко? – сказав Від, із ввічливою посмішкою, бо він відчув запах грошей.

– Я хочу його. Скільки він коштує?

Протягнувши їй фігурку кролика, Від роздумував над ціною.

– Він коштує... – На Віда тиснуло відчуття назвати справедливую ціну. Позбутися цих фігурок із прибутком зараз, інакше вони назавжди залишаться тут, опинившись у смітті. Від показав два пальці. – Я візьму стільки. – Сказав він.

– Два срібних? Це дешевше, ніж я думала. – Дівчина заплатила дві срібні монети і забрала фігурку. – Цей кролик справді милий. Я зберігатиму його як сувенір.

Остовпільий, Від витріщився їй у спину, коли вона весело пішла далі. Два пальці означали дві мідні монети. Лише два мідяки. Але дівчина заплатила у сто разів більше, ніж він просив.

– Агов, я теж хочу купити одного.

– Те ж саме. Я візьму тих двох лисиць.

Статуетки Віда добре продавались. Маленькі коштували два срібних, великі – три. Фігурки лисиць і кроликів, на яких він полював навколо Цитаделі, користувались більшою популярністю, ніж маленькі мечі та щити. Тварини виглядали мило і покупці віддавали їм перевагу, як згадку про своє буття новачками. Гравець із сотим рівнем з легкістю міг заробити пару золотих за день. Для них два срібних були дрібничкою.

Статуетки швидко розкупили.

– Чи можете ви, будь ласка, зробити фігурку у вигляді лисиці? Лисицю з дев'ятьма хвостами. Ви можете таку зробити?

Від задумався і кивнув.

Прохання не таке вже й складне, як звучало. Стандартна форма лисиці плюс дев'ять хвостів. Чому ні?

– Так, сер. Але вам доведеться доплатити за індивідуальний дизайн.

– Скільки?

– П'ять срібних.

Як тільки слово «п'ять» зірвалось з його вуст, Від пошкодував, що міг переборщити, але покупець швидко відповів:

– Чудово. Я хочу її. Тож ви маєте зробити цю фігурку дуже красивою. Будьте такі ласкаві?

У Цитаделі є скульптурна майстерня, але вона спеціалізується на статуях у натуральну величину, подеколи прикрашених золотом і коштовностями, що недоступно більшості гравців. Оскільки більше ніхто не цікавився скульптурним мистецтвом, ті статуетки, що вирізав Від, мали колекційну цінність.

– Ого, це круто.

Ті, хто купував фігурки, були у захваті, обожнюючи недавно придбані предмети.

– Можу я дізнатись ваше ім'я? Щоб, коли захочу купити ще одну, я міг відшукати вас.

– Від... Скульптор Від. Якщо захочете мати статуетку на свій смак, будь ласка, зверніться до мене.

– Дякую. Побачимось пізніше.

До заходу сонця чутки про скульптора поширилися в усі частини Цитаделі й люди приходили навідати Віда.

– Ось він.

– Я хочу, щоб ви зробили для нас статуетки.

Від заробив чотири срібних за нічне полювання одного разу, але одна чи дві статуетки зараз приносили йому більше грошей. На вирізання фігурки йшло всього лише десять хвилин. Оскільки матеріал майже нічого не коштував, це була дуже прибуткова торгівля.

Наступного дня він навідався до столярного магазину і закупив багато деревини. Він почав масово виробляти статуетки.

Зі зростанням рівня навички ремесла і скульптурного мистецтва – фігурки ставали красивішими і витонченішими. Не потрібно й казати, що благословенні його високою навичкою, вони продавались за вищою ціною і швидшими темпами. Успішні шедеври, один чи два на кожну тисячу, навіть були виставлені на аукціон.

Його думка щодо скульптурного мистецтва дещо змінилась у процесі – тимчасова робота, що приносить хороші кишенькові гроші.

Розділ 6. Шашлик

Родрігес відчував серйозне занепокоєння.

Стиск.

Це був шостий день. Від продовжував сидіти прямо навпроти маєтку. Родрігес у своїй ізоляції знав про присутність непроханого гостя з першого дня. Він готовий побитись об заклад, що Від знову продає людям фігурки.

«Мені потрібно дізнатись, хто цей хлопець і що йому від мене потрібно».

Незважаючи на свою велику лінь, на шостий день Родрігес піддався допитливості та покинув маєток.

– Вітаю, незнайомцю. Я – Родрігес. Що ви хотіли передати мені, очікуючи тут?

– Ого! Радник вийшов!

– Це справді він!

– Родрігес Зірка Мудрості!

Юрба, яка зібралась, щоб купити фігурки Віда, була приголомшена.

Мудреці мають щось спільне – вони хочуть, щоб їх залишили на самоті. Особливо, коли незнайомиць приходить і говорить, що приніс якусь річ, яку потрібно негайно передати в руки. І ось, нарешті, Родрігес сам вийшов назовні.

Від виловив із кишені хусточку з синім птахом і протягнув її чоловіку.

– Ось чому я чекав вас тут шість днів, раднику.

Очі Родрігеса негайно наповнились сльозами.

– Ах, це хустинка королеви Івен... Тут забагато очей і вух. Чому б вам не піти зі мною, мандрівнику?

– Так, сер. Даруйте, люди. На сьогодні я закритий!

Переможно сяючи, Від склав прилавок і піднявся.

– Не може бути!

– Дайте-но і мені глянути!

Натовп кричав, протестуючи, деякі навіть висловлювали жаль, що залишились поза історичним моментом, але ні Від, ні Родрігес не приділили цьому жодної уваги. Мудрець завів гостя до свого маєтку.

– Тепер тихо. Той, хто приносить цю хустинку, має честь попросити мене про одну річ.

– Так, я знаю, сер.

Радник Родрігес! Він публічно сказав, що людина, яка принесла річ королеви Івен, може просити про аудієнцію. Від приніс її хусточку.

– Говори, мандрівнику. Я уважно вислухаю те, що ти скажи скажете. – Щирий тон Родрігеса звучав як голос істинного Мудреця, коли той стикався з горем ближнього. Та радник всього лише прикидався.

Хоча хусточка королеви Івен була безцінною для мудреця, він не мав ні найменшого наміру допомагати Віду. Але ж хіба це не суперечить його словам? Не зовсім.

Родрігес підштовхував Віда говорити і додав, що вислухає його. Все, що мав зробити радник, – це дізнатись хто цей мандрівник і його наміри, щоб задовольнити свою допитливість, оце і все. Він навіть не задумувався, щоб справді допомогти у вирішенні проблеми Віда, якою б вона не була.

Таким чином певна кількість гравців була обдурена Родрігесом. Він завжди грався з ними, уникаючи відповідей, які вони так відчайдушно шукали.

Окрім славетного титулу «Зірка Мудрості», радник також був широко відомий як «Тупик для квестів». Від не попався на такий дитячий, наївний фокус. Він не довіряв Родрігесу з самого початку.

Людина – слабка істота. Це те, що Від щиро усвідомив під час річної підготовки до Королівської Дороги, слабка воля і тіло, що жадає комфорту. Він собі не довіряв, то чому мав довіряти Родрігесу, якого раніше не бачив?

– Чи має це значення, якщо я розкажу вам про свою проблему?

– Що ви маєте на увазі під «значенням», мандрівнику?

– Чи допоможете ви мені, коли вислухаєте, раднику?

– Це...

– Тоді я відмовляюсь говорити. Навіщо напружуватись? Це лише втомить мій язик.

Родрігес звів брови в одну. Він прикинувся, що його чесність зачепила параноя Віда.

– Ах, шановний Віде. Нуж бо, розкажіть мені! Ви можете говорити все, що у вас на думці. Ви принесли мені хусточку королеви Івен, тож маєте право висловити свої думки. – Сказав Родрігес улесливим тоном.

Це були слова, яких очікував Від. «Я змушу його говорити».

На лихо радника, Від був хитрішим за ту групу гравців, з якими Родрігес раніше мав справу. Хлопець вимагав підтвердження.

– Раднику, чи скажете ви мені те, що я хочу знати, якщо я попрошу?

– ...

– Я мовчатиму, поки ви самі цього не пообіцяєте.

– Е... послухайте мене, шановний Віде.

– Здається, хусточка королеви Івен – це річ, яка нічого не варта, раднику. Хоча на мій погляд, для вас вона означає дещо більше. Можливо мені слід її забрати?

– Беріть та йдіть геть!

– Звичайно. Успіхів, сер.

Коли Від насправді взяв хусточку та розвернувся, Родрігес підняв руки у повітря немов білий прапор.

– Чекай! Я клянусь, що дам вам пораду, коли вислухаю ваше прохання. Я вже пообіцяв, що відповім кожному, хто принесе річ королеви Івен. Тож, якщо це можливо, я зобов'язаний це зробити.

– Ви присягаєтесь у цьому, як справжній чоловік?

– Звичайно... Але одного разу ви виконаєте одне моє прохання у відповідь.

Від зважив зустрічну пропозицію радника Родрігеса та кивнув:

– Згоден.

Радник посміхнувся:

– Що вас турбує, шановний Віде? Дріб'язкове запитання не примусило б вас чекати перед маєтком протягом шести днів. – Проте у Родрігеса був план, що ховався за цим запитанням, яке говорило про його цікавість.

«Та кого хвилюють твої проблеми? Як ти смієш ганьбити мене, укладанням угоди з такою незначною істотою, як ти! Відповісти тобі? Я відповім, відповім. Але моя відповідь буде найхитрішою, жахливо викривленою та досить безчесною для тебе, тож ти заплатиш».

Щойно він дізнається прохання Віда, Родрігес був упевнений у жорстокій помсті.

Якщо Від захоче когось знайти, йому б сказали про племінника двоюрідного брата свекрухи подруги дружини того, про кого йшлося в питанні, і цей зв'язок довелося б простежити самостійно. Якщо Віду потрібно знайти місце, йому б розказали про далеку землю з подібною назвою.

Тихий сміх.

Незалежно від того, підозрював хлопець хитрий фокус Родрігеса чи ні, Від нарешті сказав, що у нього на думці.

– Я не знаю, який клас мені вибрати.

– Клас? Тепер я бачу, що у вас його ще навіть немає.

– Ні, раднику.

Родрігес тихо засміявся. Це було набагато тривіальніше, ніж він передбачав.

Радник гадав, що Від запитає про місце, де розташоване таємне підземелля, або про подальшу політику Розенхейма. Хороше підземелля приносить великі статки тому, хто його відкрив, а знання про політику цінні, якщо знати, як ними скористатися. Припустимо, ви заздалегідь дізнаєтесь, що королівський двір планує розвивати південні провінції у наступному році, отже, ви можете потурбуватись про комерцію в тому регіоні та отримати величезні прибутки.

Особиста рекомендація щодо того, який клас вибрати, справді стала для Родрігесом вишенькою на торті.

– Не можу повірити, що таке легке питання так глибоко хвилювало вашу душу. Для початку вам не потрібно було звертатись з цим до мене. Раджу навідатись до інформаційної гільдії. Шість днів даремно витрачені, шановний Віде.

– Мені сказали, що радник може зробити найкраще судження.

– Добре. Я порекомендую вам ідеальний клас! Покажіть мені свої характеристики.

– Так, сер.

Від уперше показав вікно характеристик з того дня, як він почав наполегливо працювати над покращенням характеристик у тренувальному залі.

– Вікно характеристик!

Ім'я персонажа: Від

Рівень: 13

Належність: нейтральний

Професія: нема

Титул: нема

Слава: 0

Здоров'я: 960

Мана: 100

Сила: 55

Спритність: 105

Живучість: 50

Мудрість: 10

Інтелект: 10

Витривалість: 89

Бойовий дух: 67

Удача: 0

Лідерство: 0

Мистецтво: 23

Атака: 19

Захист: 5

Опір магії:

Вогонь: 0%

Вода: 0%

Земля: 0%

Чорна магія: 0%

Від грав день і ніч, а результатом став тринадцятий рівень. Зараз він міг швидко розібратись з вовком.

– Моя Фрее! – Родрігес був приголомшеним. – Тринадцятий рівень, а життя 960? Для вашого рівня ви маєте силу більше п'ятдесяти і живучість – п'ятдесят, а спритність уже перевалила за сотню! Тренувальний зал. Я можу сказати, що ви гарували в тренувальному залі. Ваша сила волі, безсумнівно, викликає захват.

Родрігес виправдав свою репутацію Зірки Мудрості, його здогадки були правильними, а вони базувались лише на характеристиках Віда. Але на цьому здивування радника не закінчилось.

– У вас четвертий рівень скульптурного мистецтва та шостий рівень ремесла! Це неймовірно, просто неймовірно! Я прошу, розкажіть мені про ваші пригоди.

Від розповів Родрігесу, що сталося. Одна подія за іншою, Родрігес не міг закрити рота від недовіри.

– Ви взяли найдивовижніші завдання завдяки дружбі з інструктором. І... що? Вам вдалося виконати завдання Захаба? Але ви відкинули можливість стати скульптором місячного світла?

Широко розплющивши очі, Родрігес був вражений. Слід зазначити, що він майже не здригнувся від новин про сусіднє королівство, що колись раптово вторглося до Розенхайма без попереднього оголошення війни.

«Захаб. Ким він був?»

Він був однією з абсолютних сил, прихованих за лаштунками континенту.

Родрігес кілька разів зустрічався із Захабом через вплив королеви Івен, приходив милуватись його скульптурним мистецтвом та володіння мечем – глибоко шануючи особу та талант скульптора. Родрігес подружився з ним. Це було п'ятдесят років тому, коли вони були молодими. Радник навіть говорив Його Величності втримати Захаба при дворі за будь-яку ціну.

– Хмм, ви відкинули такий чудовий клас. Тоді який же клас ви хочете мати?

– Будь-який, що приносить прибуток, мене влаштує.

Родрігес задумався.

«Можливо, цей хлопець саме той. Той, кого я чекав. У ньому може жити воля Великого Імператора... таємничий клас, славетні традиції якого йдуть корінням аж до старих віків».

Гейхар фон Арпен, легендарний імператор, що підкорив весь континент – його кров текла в мудреці.

«Йому ще потрібно довести свою цінність пройшовши крізь негаразди. Чи зможе він пройти останнє випробування? У будь-якому разі, це він проходитиме випробування, не я», – сказав собі мудрець.

Родрігес сказав серйозним тоном:

– Шановний Віде.

– Слухаю, сер.

– У мене є для вас завдання, хоча ви маєте бути терплячішим за гусеницю, мати волю до життя більшу, ніж у таргана, і бути впевненішим за п'явку – інакше ви зазнасте невдачі. Ви готові до цього квесту?

– ...

– Що за погляд?

– Мені не подобається, як ви його описуєте. Але з гордістю можу сказати, що готовий на все.

– Ваша впевненість зворушила мене. У вас такий вигляд, ніби ви зможете з'їсти навіть личинку.

– ...

– Зробіть так, як я скажу, і цей квест дасть вам клас. Проте попереджаю, що це може коштувати вам життя. Якщо боїтесь, можете відкинути мою пораду.

Нарешті у Віда виникли певні підозри щодо плану Родрігеса.

– Гаразд. Кажіть.

– Ви коли-небудь чули про лігво Літварт?

– Так, сер.

Який збіг, лігво Літварт було у завданні, про яке Віду говорив інструктор. Чи не випадковість? Хто зна.

– Тоді я позбавлений марної роботи в поясненні деталей. Власною силою знищте зло, що заповонило лігво. Як тільки вона зникне, ви отримаєте клас, що призначений вам долею.

Дзень

[Місія пошуку і зачистки у лігві Літварт [II]]

У лігві Літварт мешкає сотня монстрів. Убийте кожного з них принаймні один раз і доведіть, що ви гідні почесного класу. Завершення цього завдання відкриє правильний шлях до вашої долі.

Рівень складності: невідомо

Вимоги квесту: немає]

Від читав текст знову і знову, приділяючи увагу навіть дрібничкам. «Цей старигань точно щось задумав». Інакше Родрігес би не дав йому квест, пов'язаний з лігвом Літварт – підземеллям з п'ятьма рівнями, воно було ретельно досліджене і більшою частиною відкрите для загального користування.

Багато гравців полювали там на монстрів удень і вночі. Лігво заповнене чудовиськами між 20 і 50 рівнем, а Від мав лише 13. Але характеристики, які він покращував у тренувальному залі, підсилили його настільки, що він не поступався міццю пересічному воїну 40 рівня.

Враховуючи пасивні навички, такі як володіння мечем і ремесло, Від упевнений, що може знищувати монстрів 50 рівня.

Зачистити лігво Літварт од монстрів для Віда буде важко, але не неможливо.

«Щось приховано за цим, щось... Але я можу лише вірити, що мудрець не збрехав мені. Неважливо, що він приховує від мене, якщо я закінчу цей квест, то неодмінно отримаю клас».

Од завдання пахло пасткою.

«Йдеться не про полювання на звичайний монстрів лігва. Тоді що?» Очі Віда несподівано спалахнули.

– Скажіть мені, шановний Віде. Приймаєте чи відмовляєтесь? Для інформації, я не можу запропонувати вам ліпшої альтернативи. Я не примушуватиму вас. Рішення за вами.

Після короткої перерви на роздуми, Від кинув.

– З усією повагою, я з радістю приймаю вашу пораду, раднику.

[Ви прийняли завдання.]

– Добре. Поверніться сюди, коли знищите всіх монстрів у лігві.

«Якщо тобі пощастить закінчити квест, то я подарую тобі дещо. Та абсолютно зрозуміло, що ти зазнаєш невдачі».

Родрігес уїдливо засміявся.

Від попрямував до тренувального залу. «Я повинен встигнути туди вчасно».

Він швидко перебирав ногами, бо от-от почнеться обідня перерва. Коли Від увійшов до залу, інструктор збирався встромити ложку в обід.

– Добрий день, шановний інструкторе.

– Ти мене здивував, Віде! Я так сумував за тобою.

– Я теж за вами сумував. Тому і прийшов.

– Ходи сюди та сідай. Поїж, перш ніж ми перейдемо до справ.

– Дякую, сер.

За короткий час, Від подбав про обід. Коробка для обіду була величезною, пропорційною до розміру тіла інструктора, що відповідало трьом Х. Якщо відділити порцію Віда з цього обіду, то це як набрати чашку води з океану.

– До речі, інструкторе, щодо того квесту, про який ви згадували днями...

– О, цей.

– Так, я хотів би приєднатися до нього.

– Ха-ха. Я знав, що так буде, тож попросив залишити місце для тебе. Я радий, що ти хочеш взяти цей квест.

Інструктор щедро і без жодних умов показував прихильність до Віда.

[Ви прийняли завдання.]

[Місія зачистки у лігві Літварт

Королівство Розенхайм дуже страждає від монстрів, яких стало більше за останнє десятиліття. Король Теодаррен, праведний і доброзичливий правитель Розенхайма, видав королівський указ, яким велів поважному лицареві, серу Мідвейлу, дослідити лігво Літварт і викоринити чудовиськ. Знищте монстрів разом із сером Мідвейлом і його солдатами.

Складність: Е

Вимога квесту: Завдання буде проваленим, якщо ви загинете.]

– У тебе є ще цілий день, військо виходить завтра. Чому б тобі не зупинитися у мене?

– Вибачте, інструкторе. Я маю підготуватися місії.

– Шкода. Я хотів запросити тебе на вечерю.

– Вечерю?

– Так. Сьогодні вранці моя дружина сказала, що збирається готувати шашлик зі свинини.

Рот Віда наповнився слиною при думці про свинячий шашлик. Пікантний і ароматний шашлик! Ця спокуса була непереборною.

– Чесно кажучи, я завжди хотів відвідати ваш дім.

– Ха-ха, я так і знав.

– Хе-хе.

Від ніколи не соромився того, що живе улесливим чи корисливим життям.

Але... Його... його вже нудить від житнього хліба. Королівська Дорога відтворює кожен аспект реальності, навіть смак, та так, що суші з рибою, яку виловили кілька хвилин тому, справді смакує, як свіжа їжа, а за давніми харчі твердіють і гниють. Житній хліб не є винятком.

Останні два місяці Від їв лише житній хліб і його язик наповнився смаком жита. Лише від погляну на житній хліб його починало нудити. Свинячий шашлик буде особливо смачним. Плюс це безплатна їжа, а тому безцінна.

– Тоді я повернусь увечері, інструкторе.

– Звичайно, Віде. Побачимось пізніше.

Від прийняв ще один квест у тренувальному залі. «Тепер усі три слоти у вікні для квестів заповнені». Верхнє завдання стосувалося Спадку Захаба, яке поки що поза увагою, тоді як два інших пов'язанні. «Зараз проблема у тому, що квест Родрігеса не такий простий, як здається... але це неважливо». Від має підготуватись до цього виклику.

За найгіршим сценарієм – він помре, і що з того? Від не хотів безглуздо померати, але завжди потрібно очікувати певних труднощів.

«Зараз мені слід підготуватись. Спершу я піду за покупками для подорожі до лігва Літварт».

Від пройшовся по центральному району міста. Пішоходи у вишуканих костюмах проходили повз нього, ведучи жваві розмови. Купка гравців поставила на вулиці ятку та продавала речі.

Від зайшов до ковальської майстерні та купив лук і багато сагайдаків зі стрілами.

[Лук Тео Градне

Міцність: 50/50

Атака: 5-6

Швидкість пострілів: 4

Короткий лук, наповнений силою орка, грубо зроблений, має низьку точність, але значну силу атаки, зручний для новачків у стрільбі з лука.]

Лук коштував один золотий і двадцять срібних, але Від нізащо не збирався платити повну ціну. Подарувавши фігурку у формі метелика продавчині, він заплатив усього один золотий.

Від випадкова виявив, що може завоювати жіночу прихильність, даруючи фігурки.

«Скульптурне мистецтво. Воно корисне лише для незначних речей».

Також Від купив запас житнього хліба, хоча він втомився і його нудило лише від погляду, хліб принаймні краще за голод, а коли спалахне бійка, хліб зменшує швидкість зниження здоров'я. Коли здоров'я падає нижче 30% гравець сповільнюється і його життя потроху знижується.

Рюкзак був заповнений сагайдаками, травами та хлібом. Як тільки Від з радістю усвідомив, що все зібрано і зроблено правильно, він повернувся до інструктора.

– Я закінчив, інструкторе.

– О, зрозуміло. Тепер ходімо до мене. Мене чекає гість.

– Гість? Інструкторе, ви запросили ще когось на вечерю?

– Хіба я не згадував про неї? – інструктор видавався дещо розгубленим, але швидко повернувся до норми. – Вона мила дівчина. Упевнений, вона тобі сподобається.

Хоч як дивно це звучало, Від недбало відклав це діло вбік і розслабився.

Інструктор взяв парубка за руку і повів до свого дому. Рука чоловіка була такою ж волохатою, як у горили.

Від наморщив лоба:

– Ви можете відпустити мою руку, інструкторе.

– Точно ні. Боюсь, ти можеш мене загубити.

– Даруйте?

Нарешті Від прийшов до будинку інструктора. Він не сумнівався, що, відчинивши двері, побачить найщасливішу сім'ю у світі, у домі з піччю, в якій горить вогонь, що наповнює теплим повітрям вітальню. Віду вже говорили, що інструктор одружений з жінкою-варваром, справжня любов, яка подолала расовий бар'єр, але у них ще не народились діти.

Проте, коли двері відчинились, він був приголомшений дівчиною, яка сиділа за обіднім столом.

«Неймовірно».

На мить у Віда перехопило подих од краси дівчини. Сцена, яку він побачив, була ідилічною. Та невдовзі Від спустився на землю.

Оскільки дівчина була запрошена до будинку інструктора, він припустив, що це буде ще один НІП. Однак вона гравець, як і Від. З вигляду її дорогого меча й обладунку, одразу зрозуміло, що дівчина має високий рівень.

Проте не це шокувало Віда.

Ім'я дівчини блимало червоним.

Гравець може приховувати свою справжню ідентичність, іноді прикидаючись НІПом, доки він цього хоче, але вбивцям, що прикінчили одного чи кількох користувачів, одразу відмовляли у праві на приватність.

Червоне ім'я та кривавий діамант на лобі – знак убивці. Це мітка того, хто вбив іншого гравця.

– Ой-ой. Спокійніше, Віде. Тепер ти розумієш, чому я міцно тримаю тебе за руку.

Від спробував утекти, але його відчайдушна спроба зазнала невдачі, бо чоловік все ще тримав його за руку.

– Інструкторе.

– Га?

– Я не знав, що ви так хочете мене позбутися.

– То тепер знаєш.

Інструктор хитро посміхнувся, і Від трохи розслабився. Він знав, що якби цей чоловік хотів його смерті, то швидше забруднив власні руки, ніж шукав би когось іншого для такої справи.

– Будь ласка, сідай, дозвольте мені представити вас одне одному. Це – Від. У нього низький рівень, але він пройшов базову програму навчання на відмінно. – Від злегка кивнув дівчині, але вона проігнорувала його, заледве ворухнувши головою. – Це Союн. Вона також недавно пройшла навчання. Навідується до мене раз на місяць, що повечеряти з нами.

– Привіт. Приємно познайомитись.

Від чемно привітав Союн, але вона, з незворушним лицем, навіть не подумала зиркнути в його бік. Це була демонстрація неприхованої байдужості. «Не хочеш ручкатися з низькорівневим новачком, чи що? Якби я не був у цій кімнаті, то теж би не хотів з тобою спілкуватись».

У цю саму мить інструктор попросив вибачення і відтягнув Віда убік.

– Мені так шкода. Перепрошую за її грубість.

– Ні, все гаразд, сер.

– Загалом вона мила дівчина. Вона просто не вміє говорити. Вона дуже схожа на молодшу сестричку. Здається, вона недовіряє людям. Я запросив її, бо вірив, що вона зможе відкритися тобі. Ух.

– Усе добре. Я на це не зважаю.

Тим не менше, Від не мав жодної причини простягати руку цій дівчині на ім'я Союн. Він вважав безглуздом знайомство з убивцею, до того ж вона не НІП.

– До речі, ви не проти, якщо я допоможу місіс Лансер?

– Ти добре готуєш?

– Зовсім ні. Але допомога і на кухні допомога. Вона може навчити мене готувати.

– Роби як хочеш.

Як варвар за своїм походженням, дружина інструктора була високою. Виконуючи її команди, Від старанно нарізав свиняче філе і занурив його в соус. Поки він наполегливо працював на кухні, Союн, закотивши рукава, зайшла на кухню. Їй стало соромно сидіти без діла за столом.

Вона наблизилась до Віда, стала збоку та спостерігала, як він ріже м'ясо. Дівчина прийшла допомогти, але на знала за що спочатку взятися. Від направив її до гори посуду.

– Будь ласка, помий посуд.

Від очікував, що Союн проігнорує його, та на подив, вона взяла посуд, присіла на підлогу та зайнялась миттям. Своєю важкою працею вони заробили довіру господині.

– Ви гарно працюєте.

– Дякую, мем.

– У тебе талановиті руки. Хочеш вивчити кулінарну навичку?

Це саме те, що Від хотів почути. Чого б іще він зажадав допомагати?

– Авжеж, мем. Щиро вдячний за вашу доброту.

[Ви вивчили навичку Кулінарія]

Наче щось спало їй на думку, поки вона спостерігала за Відом, Союн також попросила дружину інструктора навчити її готувати.

Кулінарна навичка – це просте уміння, яке можна вивчити де завгодно, сплативши внесок у гільдію шеф-кухарів або пропрацювавши деякий час у ресторані. Без сумніву, це добре окупиться.

Нарешті до столу подали шашлик зі свинини на великому підносі. Їжа була чудово підсмажена, сходила смачним паром, аромат у віртуальній реальності нічим не відрізнявся від справжнього. Від одразу взяв ножа та виделку.

Зирк.

Раптом інструктор сказав Віду:

– Ти – гість, Віде. Не їж забагато.

Який господар критикує запрошеного гостя за столом?

Цей чоловік більше не був мужнім інструктором з тренувального залу. На його місці був злий орк, що показав жадобу до їжі на столі. Це був орк двохсотого рівня.

Але Від не належав до того типу, який легко піддавався шантажу перед такою їжею.

– Я дозволю собі вказати на різницю, інструкторе.

– Ти зі мною не згоден?

Від відчув раптовий тиск, який був більший за той, що він міг витримати. Парубок почував себе приголомшеним, а рука, що тримала ніж, тремтіла. «Хай йому грець». Від ковтнув і зиркнув убік.

Він поглянув на Союн, щоб зрозуміти, як ця на вигляд тендітна дівчина справляється з таким тиском. Це був світ фентезійної RPG. Правила рівня. Вона видавалась незворушною. «Ця дівчина має щонайменше двохсотий рівень. І дружина-варвар теж», – подумав Від.

Дружина інструктора, одна з варварів, які шанували закони природи, особливо виживання найсильніших, ігнорувала важке становище слабких. Оскільки варвари фізично перевершували інші раси, лише Віду загрожувало вбивче залякування інструктора, що немов вистрілювало з його очей. Ніхто не став на бік хлопця.

Але це ж Від. Хіба він не та людина, яка може перетворити ворогів на друзів, а друзів – на апостолів?

– Шановний інструкторе, дозвольте мені сказати. – Борючись із тремтінням у тілі, Від заледве зміг розтулити рот.

– Що! Якщо тобі є що сказати, спочатку відклади ніж і виделку, тоді ми зможемо приємно поспілкуватись до самого кінця.

– Ваша прекрасна дружина проявила таке виняткове кулінарне чуття та майстерність у цій трапезі. Я сп'янілий уже від запаху, а він наповнює мою голову тим, якою ця їжа буде на смак. Досить одного разу з'їсти, щоб пам'ять про це була вічним скарбом.

Інструктор залився своїм фірмовим сміхом.

– Вона чудово готує. Я пишаюсь нею.

– Безумовно. Зрештою, вона ваша дружина. Шашлик виглядає прекрасно.

– Любий. – Місіс Лансер тицьнула свого чоловіка. Йй, очевидно, підлестив солодкий комплімент Віда.

– Правда, де ще ти зможеш отримати таку смачну їжу? Насолоджуйся, Віде.

Як говориться, дружина – гордість чоловіка.

Інструктор довів, що його можна обвести навколо пальця, коли справа стосується його дружини. У будь-якому разі, їжа була чудовою. Не тільки шашлик зі свинини, а і гарніри, які господиня готувала за рецептами із Північної провінції, порадували язик Віда.

– Ням, ням. Це так смачно, мем. Ви – найкраща. Я заздрю містеру Лансеру, бо він може їсти такі смачні страви щодня.

– Правда, правда, – сказав інструктор, схвально всміхаючись.

Від ослабив пояс, щоб зменшити тиск на живіт. Інструктор засміявся від душі, а Союн слухняно доїла зі своєї тарілки, мовчки, як французька лялька зроблена з льоду.

Від провів ніч у будинку, а рано-вранці попрямував до брами Цитаделі.

Сер Мідвейл та його армія з тридцяти піхотинців, яких відправили для очищення лігва Літварт, стояли табором біля воріт.

– Вітаю. Ви – Від? – запитав лицар.

– Так, сер, – сказав парубок.

Невелика розслідування щодо квесту ніколи не завадить. З того, що Від почув на вулицях, сер Мідвейл належав до Червоного Ордену, ключового підрозділу армії Розенхайма, в якому виконував гучні місії. Недавно його, якщо вірити чуткам, підвищили до королівського лицаря. Він був гордістю королівства, шанований як втілення лицарства.

– Наш пункт призначення далеко. Це три години на коні, – сказав сер Мідвейл.

– ...

Усі інші, крім Віда, мали гнідих коней. Він ніс рюкзак, і йому ніколи не спадало на думку, що знадобиться кінь. Навіть якби йому сказали раніше, це не мало б значення. Кінь – дорогий товар, який коштує щонайменше 100 золотих.

– Док попросив мене про послугу. Тож я поки позичу вам коня, – сказав сер Мідвейл.

– Спасибі, сер, – мовив Від.

– Ванс, приведи коня.

Солдат привів сумного на вид жеребця. Його з силою тягнули за повід, а кінь впирався задніми копитами. Показавши два золотих зуби та задихаючись, жеребець нагадував негідника.

«Якщо я проїдусь на цьому коні, моя удаче помре на наступні сім років», – подумав Від.

– Цей жеребець тимчасово призначений вам, поки не буде закінчена місія, – сказав сер Мідвейл.

Динь

[Ім'я: Ерс (варіанти клички такі цікаві, що я навіть не знаю, який вибрати: віслюк, дупа чи срака?)

Тип: нейтральний

Рівень: 3

Вид: кінь

Титул: жеребець

Слава: -300

Здоров'я: 30

Мана: 0

Призначений для каральної сили, відправленої до лігва Літварт. Цей спритний жеребець часто намагається перехитрити власника. Він ненавидить воду і відмовляється йти галопом під дощем. Потребує додаткового догляду, інакше може померти від хвороби.

P. S.: Остерігайтеся, він дуже часто пердить.]

– ...

Вікно характеристик жеребця було неприємно барвистим. Одного разу Від чув, що з породистими складно, та він визнавав обурливим, що з цим тендітним жеребцем ситуація була гіршою.

– Це триватиме недовго, але все одно давай порозуміємось. – Від підняв руку, щоб погладити жеребця, але той негайно його вкусив. – Як смієш! – коли Від кинув на нього лютий погляд, жеребець обернувся і злегка присів на задні ноги. – Хороший хлопчик, – заспокійливо сказав Від.

Тої самої миті, коли він заліз на спину жеребця, чхаючи через підозрілий запах, який піднімався знизу, – жеребець раптом опустив голову, а затим різко вдарив назад задніми копитами.

– Ой! – Віда підкинуло цією дією і він жалюгідно гупнувся на землю. Одна ця атака зняла сімдесят очок життя. Очевидно, що жеребець намагався вбити його цим вчинком. – Ах ти ж клятий віслюк!

Пирхання.

Між Відом і жеребцем утворився зв'язок. Вони дивились одне на одного так, ніби хотіли перелами шиї супротивнику.

«Я ніколи не дозволю тобі сісти на мою спину, дурне людисько», – здавалося, сказав жеребець.

«Колись я поб'ю тебе до смерті», – сказав вираз обличчя Віда.

Відбулося нечуване зіткнення людини і звіра.

Сер Мідвейл заговорив:

– Якщо ви готові, ми зараз відправляємось.

Сер Мідвейл та його військо попрямувало на схід. Від тихо застрибнув на спину жеребця і поїхав за ними.

Союн також залишилась на ніч у будинку інструктора. Вона не змогла відхилити наполегливу пропозицію його дружини залишитися.

Вранці дівчина кілька разів натикалася на Віда. Коли вона відчинила двері гостьової кімнати, він випадково проходив мимо. Але вони уникали зорового контакту, прикидаючись, що не помічають присутності одне одного, навіть не привітались.

Коли Від покинув будинок, Союн пішла за ним, бо була надто збентежена, щоб залишатись на самоті. Пустими очима вона дивилась на місце, де він стояв раніше.

«Куди мені зараз іти?» – запитала дівчина себе.

«Будь-куди куди я хочу піти...» – відповіла собі.

Нема такого місця. При цьому вона могла вільно куди заманеться. «Доки я можу втекти від цих болючих спогадів». Союн попрямувала до Південний воріт. Не те, щоб їй кортіло туди. Дівчина захотіла піти на дикі землі, територію, яку ще мають повністю дослідити, де багато монстрів.

Вона розпочала свою подорож від центру континенту, рухаючись до західного кордону в пошуках могутній чудовиськ для боротьби.

«Я хочу побачити монстрів».

«Я можу забути про себе, борючись з ними».

«Мені не потрібно ні про що думати».

«Навіть про непорушну істину, що мене ніколи в житті не любили».

«Зупинись, Союн. Будь мужньою».

Незважаючи на те, що Союн ні з ким не розмовляла, далеким від правди було, що її мозок теж не працював.

Під замерзлою поверхнею, вода рухалась швидше, коли вона ставила собі запитання і відповідала на них. Однак на поверхні, на її обличчі нічого не проступало, ніби воно було вирізане з льоду.

Розмова повторювалась. Сказано це, почуто таке. Луна звучала в її свідомості.

Союн відчувала голод менше, коли билася серед зграї монстрів. Вона шукала кривавих битв у підземеллі, повному чудовиськ.

Завжди прагнучи смертельніших монстрів, вона не боялася смерті. Вона не давала крові засохнути під час бою.

Берсерк, яка показала себе достойною життя, просякнутого божевіллям і різаниною, – це вона, що завжди знаходить спокій на полі бою.

Розділ 7. Маестро битв

Лігво Літварт було біля входу в Могильні гори, три години на коні, якщо прямувати від Цитаделі. Жеребець, на якому їхав Від, зрідка відволікався та навіть ліниво жував траву. Хлопцю довелося попотіти, щоб не збитися з дороги. Перед лігвом на них чекав солдат, який доглядає коней.

– Джонсоне, подбай про коней.

– Так, сер.

Загін під керівництвом сера Мідвейла залишив своїх коней солдату та зайшов до лігва. Від нарешті позбувся жеребця.

– Підготуватися до бою!

– Стати в бойовий порядок!

Загін зачистки взяв для захисту круглі щити та озброївся списами і мечами. У порівнянні з цим озброєння Віда було жалюгідним: залізний меч і лук. Підійшов сер Мідвейл у кольчугі:

– Це все, що у вас є, Віде?

– Так, сер.

– Ви погано озброєні, щоби битися у першій лінії. Залишайтеся позаду та підтримуйте військо.

– Слухаюсь, сер.

Військо виставило щити вперед і попрямувало вглиб лігва. Від йшов позаду інших.

Трохи пройшовши, вони помітили п'ятірку кобольдів, що сиділи навколо багаття і готували. Здивовані раптовою появою війська, кобольди скочила на ноги.

– Грааа!

– Ворог! Люде напали!

Кобольди двадцятого рівня нагадували монстрів схожих на карликів, їхній зріст був менше чотирьох футів, а озброєні вони грубими дерев'яними щитами та бронзовими мечами.

– Убити! Убити!

– Прогнати злі люде геть! Вони вдерлися до нашого сховку. До бою, хоробрі кобольдські воїни!

Коли кобольди кинулися до них, солдати напружилися. Це новобранці, які нещодавно вийшли з тренувальних таборів і раніше не брали участі в реальних битвах. Від поглянув на сера Мідвейла, однак лицар спостерігав за своїми людьми байдужими очима, ніби будь-які втрати були прийнятними.

«Хіба лицар не повинен перейматися помруть його солдати чи ні? Можливо, він хоче, щоб вони самостійно здобули досвід у бою». – Подумав Від.

Солдати швидко сформували бойовий стрій і виступили проти кобольдів. Кілька кобольдів стріляли камінням з рогаток, але ці снаряди майже не завдавали війську турбот.

Перевершуючи ворога в чисельності та з кращим спорядження, солдати здобули перевагу над кобольдами з невеликими втратами. Щоразу, коли помирав кобольд, на землю падав невеликий шматок металу.

– Бурене, Бекере, зберіть здобич.

Два солдати, чиї імена назвав сер Мідвейл, почали збирати шматки металу. То була мідь або погано виплавлене залізо невисокої вартості, проте воно підійде для землеробських інструментів.

Однією з причин, чому в королівстві діяли такі загони зачистки, крім підготовки новобранців і відновлення безпеки околиць, було збирання воєнної здобичі, творчий підхід до поповнення бюджету.

«Мені потрібно рухатись у тому ж напрямку...» – сказав собі Від.

У наступній битві він дістав лук Тео Гранде і націлився на шию кобольда. «Затримати подих, стабілізувати руки та цілитись у мішень».

Вууш.

Висока спритність Віда та навичка Ремесло направляли його стріли саме до обраних кобольдів.

[Ваш рівень зріс.]

Коли Від розібрався з трьома кобольдами, з'явилося вікно про підвищення рівня. Ці кобольди були вище двадцятого рівня, а тому давали Віду, який був лише на тринадцятому, величезну кількість досвіду. Кожен кобольд, в якого він стріляв, негайно помирав, бо хлопець обирав тих, хто вже був на межі смерті. Дуже розумно, Від легко стріляє ззаду, поки солдати ризикували життями на першій лінії.

Це була егоїстична та безпечна тактика. Підпалювач, завдяки якому спалахнув будинок, є святішим за сусіда, який забирає прикраси та порцеляну з дому, що палає, чи не так?

Те, що робив Від, було дуже аморальним, він використовував всі переваги братів по зброї, які стікали потом і кров'ю в боротьби з монстрами. Хороша людина так би не чинила. З іншого боку, Від був стурбований тим, що ця тактика може дати і зворотний ефект, як тільки солдати помітять це та почнуть його критикувати. Лише уявити, якими б дурнями вони почувалися, коли кобольд, що от-от мав отримати останній удар, загинув через стрілу, яка прилетіла нізвідки.

Від стріляв лише у кобольдів, які намагалися тікати у відчайдушній спробі вижити, або коли солдат нічого не міг вдіяти з двома-трьома монстрами.

[Ваш рівень зріс.]

Кожного разу, коли падав кобольд, Від радісно посміхався. Поки інші солдати важко билися, йому всього лише потрібно стріляти з безпечного місця. Що може бути простішим? Його рівень стрімко зростає, як і ціни акцій Гугл. План Віда купити лук прямо перед квестом окупився.

По дорозі до глибших рівнів лігва, вони знайшли широке відкрите місце. Сер Мідвейл та його люди ходили навколо, вбиваючи кобольдів, коли їх виявляли, а потім повернулися до стоянки.

– Відпочиньте і приготуйте обід. – Наказав сер Мідвейл.

– Так, сер. – Бурен і Бекер швидко дістали великі казанки та розвели багаття.

Як наймолодші в загоні вони були хлопцями на побігеньках. Від підійшов до них і взяв ножа.

– Я вам допоможу, – сказав Від сором'язливо всміхаючись.

– О, не потрібно, – мовив Бекер.

– Ну, я люблю готувати. Я все ще любитель, але хіба це не було би приємно, якби я допоміг відважним воїнам, що посвятили свої мечі та щити Розенхейму?

– Це дуже мило з вашого боку, Віде.

Від спонтанно завоював прихильність серед солдатів. Людині, що добровільно виконує буденну роботу в подорожі, зажди раді. За одне це ставлення Бекера і Бурена до Віда змінилося. Їм не могла не сподобатися людина, що бере до рук ніж і нарізає шматочками яловичину.

Звичайно, Від мав дещо своє на думці, і це не мало нічого спільного з доброзичливістю чи чимось іншим. Він хотів удосконалити свою навичку Кулінарія.

Від нарізав та кинув до казанка яловичину, додав овочі та спеції, щоб приготувати рагу. Інгредієнтів необхідних для того, щоб нагодувати 32 чоловік було доволі багато. Від усвідомлював, що готувати багато їжі – це короткий шлях для покращення навички Кулінарія.

[Рівень зріс: навичка Кулінарія [2]

Покращує смак їжі.

Збільшує швидкість відновлення витривалості при подачі.

Збільшує життя при подачі (+5% ЖИТТЯ)]

[Рівень зріс: навичка Ремесло [7]

Підвищує ваші вміння в кожній сфері.]

Два вікна з повідомлення з'явилися майже одночасно. Навичка Кулінарія зросла до другого рівня, тоді як навичка Ремесло, що потребувала кількох очок досвіду до підвищення рівня, зросла до сьомого. Справді, двох зайців одним пострілом.

Від скуштував повну ложку рагу – привілей бути шеф-кухарем.

– Чудово.

Порівнювати це рагу з дешевим житнім хлібом, який можна придбати в будь-якому продуктовому магазині, було образою. Воно було не таким смачним, як шашлик зі свинини, що Від їв раніше, але було доволі прийнятним як на першу спробу приготувати їжу для кількох десятків людей, до того ж високий рівень навички Ремесло компенсував низький рівень навички Кулінарія.

– Люди! Обід готовий! Будь ласка, насолоджуйтесь.

Солдатам, які відчували голод через невпинні бої, подали миску з рагу, яке вони жадібно з'їли.

– О, це смачно.

– Не можу повірити, що їжа може бути такою смачною за межами дому.

– Чомусь мені здається, що він кращий кухар, ніж моя дружина.

Вони всі показали Віду великий палець. Їхня реакція сказала йому, що вони хочуть, аби він продовжував готувати для них.

Коли його просили, хлопець постійно наповнював порожні миски рагу з яловичиною, а також наповнював їжею і свій шлунок.

Солдати спорознили казан, і коли закінчилася обідня перерва, сер Мідвейл підійшов до Віда. Він привітно його запитав:

– Віде, чи можете ви подбати про приготування їжі для моїх людей?

Очевидно, навіть хоробрий лицар цінував смачну їжу. Хоча, швидше за все, він, як шанований пан, надто звик до вишуканих страв, тому не міг прийняти щось гірше.

– Так, сер. Я подбаю про їжу.

Отак Віда офіційно призначили кухарем загону зачистки.

Він не знайшов підстав відмовляти проханню сера Мідвейла, бо міг покращувати навичку Кулінарія, готуючи тридцять дві порції рагу тричі на день. Крім того хлопець не обмежувався лише кулінарією.

– Зброя та спорядження, я можу відремонтувати їх! Принесіть мені що-небудь пошкоджене чи поламане, якщо у вас таке є.

– Справді?

– Ви справді можете відремонтувати мій меч?

– Мій щит сильно пошкоджений і має низьку міцність...

– Покажіть мені, що у вас є. Ремонт!

Від використовував навичку Ремонт для ремонту зброї та спорядження, які приносили деякі солдати. Це влетіло б копійчку, відремонтувати пошкоджене спорядження у коваля в місті. Якби у спорядження залишилась низька міцність, воно могло раптово зламатися посеред бою.

– Дякую вам, Віде!

Військо привітно ставилось до Віда. Він міг удосконалювати свої навички Ремесло і Ремонт, а також заслужив як бонус довіру солдат. Сер Мідвейл, що скептично ставився до рекомендації свого друга взяти Віда з собою на місію, тепер був більше ніж задоволений його роллю.

– Ви чудова людина, Віде!

– Зовсім ні, сер.

Від влився в загін зачистки. Хтозна, яких незручностей вони б зазнали без нього. Їм би довелося час від часу повертатися до найближчого села, коли потрібно відремонтувати пошкоджену або зламану зброю, а проти несмачної їжі збурювались би їхні шлунки. Деякі магичні предмети потребували ідентифікаційних сувоїв, що коштували по кілька золотих монет за кожну. Натомість Від міг розпізнати їх прямо на місці, використовуючи навичку Ідентифікація.

Після того, як солдати насолоджувалися рагу з яловичиною, яке приготував Від, було б катування повернутися до несмачної розмазні, яку Бурен і Бекер називали рагу.

– Але ж ми не кухарі! – кричали в один голос Бурен і Бекер.

Тож солдати і Від утворили стосунки, які важко уявити.

Вууш.

Щоразу як Від стріляв, кобольди падали.

Кобольди вважаються порівняно слабкими монстрами. Вони вміють користуватись інструментами, але їхні інструменти грубі, немов би їх створили діти. В основному в бою вони покладались на свою кількість.

– Куоо! – загін з дев'яти кобольдів одразу атакував.

«Ходіть сюди! Мої дорогоцінні очки досвіду!» Широко посмішка з'явилась на його обличчі, Від мовчки вітав кобольдів. Він стріляв як завгодно, збираючи легкі очки досвіду. У будь-якому разі про оборону дбали солдати. Все, що йому потрібно зробити, випустити якомога більше стріл.

[Ваш рівень зріс.]

[Ваш рівень зріс.]

[Нова навичка: ви навчилися Стрільби з лука]

Це було божевільним зростанням рівнів.

Також Від вивчив Стрільбу з лука – навичка, що, як правила, доступна винятково для класу стрільців. Це не дивно, враховуючи, що він не робив нічого, окрім стрільби, навіть жодного разу не змахнув мечем.

Тим не менше, солдати анітрохи йому не заздрили. Після битв саме Від має найбільше клопотів серед них. Він готує їжу, ремонтує зброю і спорядження, доглядає за пораненими.

Сер Мідвейл мав кілька цілющих зіль для надзвичайних ситуацій, але солдати загону зачистки не могли дозволити собі такі дорогі ліки. Від, завдяки навичці Ремесло, розтирав трави і перев'язував рани бійців марлею.

[Навичка: ви оволоділи навичкою Перев'язка.

Дозволяє зупинити кровотечу.

Збільшує життя поранених при догляді.]

Максимальна кількість навичок, якими може оволодіти гравець, що немає класу, – десять. Навичка Віда – Перев'язка, на яку вплинув високий рівень уміння Ремесло, мала вражаючий ефект. Оскільки він щодня був зайнятий доглядом за тридцятьма пацієнтами, ця навичка поліпшувалася шаленими темпами.

Військо тиждень блукало по першому і другому рівні лігва, вбиваючи кобольдів.

Гравці подеколи заздрісно спостерігали за Відом, бо він мав привілей приєднатися до загону зачистки НІПів і полював разом з ними на монстрів. За тиждень винищення кобольдів його рівень зріс до 26. Навичка Ремонт досягнула третього рівня, а навичка Кулінарія, яка тепер досягла четвертого, набула спеціальної можливості: +50 очок життя для тих, кому він подавав їжу, і аж поки позначка ситості не знизиться.

Та все таки Від мав головний біль.

– Вікно завдання.

[Місія пошуку і зачистки у лігві Літварт [II]

У лігві Літварт мешкає сотня монстрів. Убийте кожного з них принаймні один раз і доведіть, що ви гідні почесного класу. Завершення цього завдання відкриє правильний шлях до вашої долі.

Рівень складності: невідомо

Вимоги квесту: немає

Монстрів залишилося: 100]

Щодо квесту, який дав радник Родрігес, де потрібно вбити певну кількість чудовиськ, їхня кількість анітрохи не зменшилася, хоча Від убив уже сотню кобольдів.

Після тижневого розігріву на кобольдах військо попрямувало на третій рівень лігва – територію гоблінів. Полювання на кобольдів мало на меті дати новобранцям бойовий досвід, а от протистояння з гоблінами представляло серйозну загрозу для життя.

Рівень кобольдів двадцятий. Кобольди-розбишаки мають 23, а відносно сильні кобольди-воїни – 28, але безіменні кобольди мали 20 рівень. З іншого боку гобліни мають п'ятдесятій рівень і вище. Їхня зброя та спорядження перевершують кобольдські в силі атаки та захисті. Бойова сила гоблінів у 5-6 разів перевищує силу кобольдів.

– Тепер будьте обачні. Коли опинитеся в небезпеці, негайно відступайте.

– Так, командире!

Солдати не могли приховати хвилювання та напруги. Їхній рівень коливався від 23 до 25 після полювання на кобольдів, однак їхня впевненість падала при думці зіткнутися з незнайомим ворогом, рівень якого в загальному був удвічі більший за їхній. Єдине полегшення, що гобліни збираються у меншій кількості, ніж кобольди.

– Хух. – Від роздратовано зітхнув. Його живіт скрутило від думки, що військо, борючись з гоблінами, безперечно зазнає неминучих втрат. «Одна третя? Можливо, більше? Сподіваюсь, нас не знищать».

Якби Від керував військом, він би виділив ще трохи часу, щоб його люди набралися більше досвіду і підняли рівні, перш ніж привести їх до гоблінів, не кажучи вже про те, що хлопець навчив би їх ефективно боротися з цими монстрами.

Але загоном зачистки командував сер Мідвейл. У Віда залишилося два варіанти. Або він слідує за ними, як і раніше, лише, щоб сидіти склавши руки та спостерігати, як солдати безпорадно гинуть, або полишає завдання і йде полювати на кобольдів самотужки, поки не підніме рівень настільки, щоб розправлятися з гоблінами.

Про другий варіант, за який би Від отримав покарання, не може бути й мови.

По правді, причина того, чому він так турбувався про благополуччя солдат полягала швидше у практичній стороні, бо хлопець не хотів бачити, як люди марно гинуть, коли Від так багато працював, щоб побудувати з ними дружні стосунки.

– Вони йдуть. Готуйсь! – ще до того, як сер Мідвейл закінчив говорити, кілька гоблінів вискочили з печери.

– Кі-і-іг!

– Людина, людина!

– Вони померли!

Було п'ять гоблінів. Співвідношення солдатів до монстрів 6:1. Від планував випустити стрілу в гобліна, щоб проявити ініціативу і згодом знайти ще один шанс – без сумніву, за цього монстра дадуть багато досвіду і хлопець шалено прагнув отримати його.

Однак солдати завмерли. Вони стояли нерухомо, ніби їх прибили до землі цвяхами. А бойовий дух випромінювали гобліни! Солдати зіщулились від страху побачивши ворога п'ятдесятого рівня. Мечі опустилися, а круглі щити тремтіли.

«Ідіоти...» – Від клацнув язиком.

Гоблінів нелегко перемогти, навіть коли солдати безстрашно ідуть у бій, а тепер вони завмерли ще до початку битви. Це може привести до великої біди.

Від зиркнув на сера Мідвейла, що стояв поряд з ним. Очевидно, лицар не планував мотивувати своїх людей.

«Слабкі заслуговують на смерть». Кодекс лицарство королівства Розенхайм жорстокий. Від вийшов уперед. Закинув лук на спину і дістав залізний меч.

«Я вірю в дружбу, над якою так наполегливо працював», – сказав він собі.

Затим хлопець зробив дещо немислиме для інших солдат, які пам'ятали, що Від робив у попередніх битвах. Він викрикнув бойовий клич і кинувся на гоблінів!

– Яц!

Хихотіння.

Меч Віда так легко відхилили, що це вселило в нього почуття марності. Він міг подолати розрив між своїм рівнем і рівнем гобліна завдяки підвищеним характеристикам, але довжина меча була критичною. Меч не був ефективними проти гоблінів, що були озброєні довгими списами.

«На мені жодного захисного спорядження, якщо вони влучать, я – труп».

Гобліни заблокували меч Віда і майже одночасно з цим вони атакували його списами. Йому довелося присісти, щоб ухилитися. Аби врятувати своє життя, хлопець використав поєднання дивовижних рефлексів і кмітливості. Він не мав наміру битися з гоблінами насправді, тому атакував Від у половину своїх можливостей.

– Вмири, людино!

– Твій меч лайно!

П'ять гоблінських списів били у випадкові місця, бо їхні власники керувалися інстинктом. Доки Від не наближався, щоб атакувати мечем, він не наражався на ризик отримати удар списом. Та все ж хлопець прикидався, що знаходиться у небезпеці, ухилиючись од списів. Для солдат це виглядала як сцена безнадійної боротьби слабких.

Незважаючи на те, що рівень Віда перевищував їхній, для них його роль зводилася до робітника, що займався ремонтом, приготування їжі та наданням першої медичної допомоги. І той самий Від бився з гоблінами! В очах солдат загорілась впевненість.

Після ще кількох обмінів ударами Від одступив на кілька кроків і заревів громовим голосом:

– Погляньте на них! Ці гобліни слабші, ніж здаються! Погляньте на нас! Нас більше! Ми не самотні; у нас є товариші! Наші товариші стануть плечем до плеча і подбають про наші спини!

– Уоооа! – бойовий дух солдат одразу ж відновився.

– Сором нам, якщо ми, як миші, ховаємося за спиною Віда!

– Уперед – до бою! – солдати напали на гоблінів.

Від негайно відчув наближення колотнечі та швидко відступив.

– Ці виродки використовують лише списи. Якщо будемо битися в межах атаки списа, це тільки завдасть нам більшої шкоди. Використовуйте щити. Підніміть їх, ідіть вперед, скорочуючи дистанцію, і не давайте їм вільно розмахувати списами.

– Так!

– Виконую ваш наказ!

Від вчасно давав поради у люб'язній манері. Оскільки дружба між ними досягла максимуму, солдати спокійно прийняли його командування. Вони силою відштовхнули гоблінів. Дві третини тримали перед собою щити, решта взялася за мечі.

Коли перші ряди, сховані за щитами, наблизились, списи, які тримали гобліни, відхилили убік, що здивувало монстрів. Як тільки відстань між сторонами скоротилася, у бій вступили мечі.

[Харизма зростає на 3 очки (+3 до ХАРИЗМИ)]

У Віда, що спокійно відпочивав, харизма зростає на три очки. Характеристика харизма впливає на війська, які складаються з НІПів, полегшує приручення домашніх тварин і дозволяє спростити процес набирання найманців.

Коли солдати, мотивовані промовою Віда, почали діяти, то визнали його лідерство.

Різь.

Гобліни, не зважаючи на вищий рівень, не могли перемогти військо, що переважало їх числом аж у шість разів. Скоординовані дії солдат перетворювали одного гобліна за іншим на сірий спалах.

Тактика римського легіону була б неефективною, якби мова йшла про бій між арміями з однаковою кількістю бійців, але тридцять солдат зі щитами, які атакували з чотирьох напрямків, знищили гоблінів, озброєних довгими списами.

Випадкові стріли, які пускав Від, стоячи у безпеці позаду війська, ще більше відволікали гоблінів. П'ять гоблінів! «Один з них – мій!» Він стежив за полем бою, і коли гоблін був на межі смерті – випустив стрілу саме в шию монстра.

[Ваш рівень зріс.]

Оскільки Від досяг 26 рівня, кобольди більше не давали стільки досвіду, як раніше. Його все ще було досить багато, але для хлопця цього мало. Гоблін належав до зовсім іншого рівню, ніж кобольд. Коли Від прикріпив гобліна, лише цей монстр заповнив тридцять сім відсотків, що залишалися до наступного рівня, двадцять сьомого, і отримав додаткові десять відсотків за різницю.

«Гобліни п'ятдесятого рівня дають набагато більше досвіду, ніж кобольди».

Від був готовий поцілувати дупу гобліна. Тільки Бог знає, що б він зробив, якби поряд не було солдат. Важко знайти місце для полювання ліпше за це.

– Ми перемогли!

Вигукнули тріумфально солдати, піднявши мечі у повітря. Їхня впевненість зміцнилась, коли вони успішно перемогли перших гоблінів.

– Гобліни ніщо проти нас.

– Ні, ми перемогли так легко, бо виконували накази Віда.

– Він має лідерський дар.

– Він чудово оцінює силу противника.

– Під його командування наші шанси на виживання зростають.

Коли бій закінчився, солдати робили Віду компліменти, плескаючи його по спині.

Богиня удачі всміхнулася йому! Проте Від обережно перевів погляд на сера Мідвейла. Якщо лицар образився на те, що його накази були порушені чужинцем, то мав повне право стратити Віда без суду, однак хлопець запевняв себе, що дружба з лицарем дозволить запобігти найгіршому.

Сер Мідвейл дивився на труп гобліна, на мить глибоко задумавшись, а потім сказав Віду:

– Ви хороший солдат, Віде. Я бачу у вас великий талант. Як щодо шляху в королівській армії?

– Королівська армія?

– Ви станете офіцером шанованої армії королівства Розенхайм. Вашою початковою позицією буде десятник.

Дінь.

[Ви отримали пропозицію щодо роботи!]

Якщо ви приймете її, то станете десятником в армії Розенхайма. Ви командуватимете десятьма піхотинцями. Ви матимете право регулярно проходити навчання та отримувати щомісячний дохід у п'ятдесят срібних.

Ви приймаєте цю пропозицію?]

Після проходження регулярного навчання, набуваються кілька базових прийомів з мечем, а також видають військове спорядження, такі як мечі та щити. Звичайно, це не найкращі предмети в місті – залізний меч або щось подібне та важка броня, що придатна лише для захисту.

Від похитав головою, бо згідно з його планами, ще надто рано обирати конкретну кар'єру.

– Я пишаюся, що ви такої високої думки про мене, сер. Але я не можу прийняти цю пропозицію. Безперечно, я прагну бути захисником королівства, однак я бажаю вільно блукати, щоб допомагати бідним і слабким та знищувати злих монстрів. У мені тече кров мандрівника, сер Мідвейл.

– Що ж, нехай буде так. Якщо ви коли-небудь передумаєте, дайте мені знати. Тепер візьміть командування моїми людьми на себе.

– Я справді можу це зробити?

– Це мій обов'язок, але, схоже, мої люди слідуєть за тобою і вчать у тебе багатьом речам. Я буду спостерігати ззаду, як далеко може завести їх ваше керівництво.

Сер Мідвейл передав командування загону зачистики Віду. Відтепер солдати зобов'язанні підкорятися йому принаймні в цьому лігві. Звичайно, він не очікував вірності, яка від одного слова змусила б їх стрибнути в полум'я.

Харизма Віда була дуже низькою, тож він розраховував на дружбу з солдатами. Однак хлопець був у захваті від нового призначення.

«Прекрасно! Я скористаюсь цією ситуацією як найкраще», – сказав він собі.

Від швидко сховав лук, дістав меч і підняв його. Це демонстрація нещодавно набутої позиції хлопця. Це було б менш вражаюче тримати лук, нагадуючи своїм військам про його минулу поведінку в боях, яка не могла здатися їм почесною.

– Слухайте, солдати! Мене звати Від, і відтепер я беру на себе командування. Прощу вас сумлінно виконувати мої накази.

– Так, командире!

– Моя головна мета – очистити лігво без жодних жертв. Робіть все можливе, і жодна крапля крові не проллється даремно.

– Так, командире!

Оскільки Від перебрав на себе обов'язки командира від сера Мідвейла, ставлення війська до нього різко змінилося.

– Бурене, Бекере.

– Так, командире!

– Ви тепер розвідники. Будьте попереду війська та шукайте ворога усюди. Навіть коли ми втягнуті в бій, ви повинні відстежувати будь-якого ворога, що наближається.

– Так, командире!

Від рушив з військом слідом за двома розвідниками, що вели їх. Незабаром Бурен, задихаючись, повернувся до нього.

– Командире.

– Говори.

– Бурен доповідає, сер! Сім гоблінів на дванадцятю годину. Дві жінки-гобліни і п'ятеро гоблінів-рейдерів.

Згідно із зібраною Відом інформацією гобліни-рейдери монстри 58 рівня.

– Ти добре попрацював, Бурене. Всім зупинитися!

Від наказав своєму війську залишитися на просторому місці та встановити кілька пасток. Затим він один пішов до місця, де помітили гоблінів. Як і повідомляв Бурен, сім гоблінів відпочивали там. Від дістав лук і вистрілив у монстра, що знаходився далі за інших. Перш ніж стріла влучила в ціль, він розвернувся і втік.

Вууш.

– Кях, людина!

Гобліни роззирнулися, помітили Віда та кинулись за ним.

Хлопець знав, що якщо його оточать сім гоблінів, то у нього жодних шансів. Тож він молився, щоб ноги не підвели.

Бум.

Коли Від почув, як гобліни намагаються атакувати його ззаду, він здригнувся. Тримаючи списи, гобліни бігли за ним важко бухаючи ногами.

«Боже, вони навіть пустили холод по моєму хребту. Це те, що називають чудовою грою. Ні, це найкрутіша робота для мене», – сказав собі хлопець.

Хоче це було досить небезпечно, думки Віда досі були позитивними. Він один, але хлопець буде в безпеці, як тільки добіжить до місця, де ховалися його війська. Від біг так, ніби в нього горів хвіст, і швидко прибув у потрібне місце.

– Командире!

Обличчя Бурена і Бекера були першими, які він побачив.

– Готуйтеся до битви. Гобліни наближаються!

Поки голос Віда лунав крізь простір, сім гоблінів вискочили з печери. За якусь мить їхня доля буде вирішена.

– Кугх?

Дурні та нерозумні гобліни були загіпнотизовані раптовою появою солдатів з-за скель, за якими вони ховалися. Затим у гоблінів кинули палаючими смолоскипами.

– Ці паскуди потрапили в пастку!

– Уперед!

– У них є списи. Остерігайтесь їхніх списів! Постраждали мають вийти з бою, незалежно від того важкі це рани чи ні.

Якби Від міг передбачити, що йому доведеться керувати військами, він би купив більше тенет і пасток. Найкраща ідея, яку він зміг придумати, коли немає інших інструментів, – це кинути в гоблінів факели. Тим не менше, солдати билися дуже добре. Тридцять солдат були великою машиною, що розділяла гоблінів і знищувала їх одне за одним. Люди були зміцнені силою, яку не можна виміряти, називається вона – моральний дух.

Якщо мова йде про монстрів чи НІПів, моральний дух завжди є вирішальним фактором у битвах. Солдати вірили у свого новопризначеного лідера, Віда. З іншого боку, збиті з пантелику кинутими у них смолоскипами, гобліни зрозуміли, що вони потрапили в пастку, тому, оточенні великою кількістю людей, вони втратили волю до боротьби.

– Брехливі люди нападають на нас!

– Кі-і-ік! Тікайте!

– Хто, як ви думаєте, дозволить вам втекти живими?

Поки солдати невпинно напірали на ворога, очі Віда блиснули.

– Оточити їх. Заблокуйте вхід до печери!

– Так, командире!

– Нехай поранені відступлять і отримають першу допомогу. Інші солдати з повним життям – зосередьтеся на обороні. Ті, хто вилікувався, залишайтеся у позиції очікування. Підготуйтеся вступити в бій, коли я дам команду.

Під керівництвом Віда солдати швидко знерухомили гоблінів, двоє з яких загинули від стріл хлопця. Оскільки він ризикував власним життям, то виправдовувався, що, зрештою, заслуговує вбити принаймні двох гоблінів.

Гобліни високого рівня протримались довго, незважаючи на низький моральний дух, але коли Від розділив військо на три групи і наказав їм по черзі атакувати ворога, монстри загинули із сірими спалахами. Після гоблінів залишилось дев'ять срібних, сталевий щит і бронзовий спис.

Коли Бурен і Бекер забрали їх, як було наказано раніше, втрутився Від.

– Слухайте, всі! Я пишаюся вашою доблестю. Я розділятиму здобич інакше, ніж раніше.

– ...?

– Я винагороджу людину, що найбільш хоробро битиметься з гоблінами. За однієї умови – він не повинен мати серйозних поранень, які заважатимуть йому вступити до наступного бою. Мій пріоритет безпечно повернути вас до ваших люблячих сімей.

– Так, командире!

При промові Віда очі солдат наповнились захопленням.

[Харизма зростає на 2 очки. (+2 до ХАРИЗМИ)]

Якби Від міг, то забрав би собі всі предмети, але він тримав себе під контролем. Якщо його дружба з солдатами знизиться, невисокий рівень харизми не зможе врятувати хлопця від можливого заколоту чи навіть повішення. Присутність сера Мідвейла ще більше тисла на нього, щоб поховати свою нерозумну жадібність.

Очолоючи військо, Від систематично очищав третій рівень од гоблінів. Проте одного разу сер Мідвейл із гримасою сказав:

– Віде, темп місії повільний. Раджу прискоритись.

– Перепрошую, сер?

– Я взяв солдат з інших полків. Я не маю можливості тримати їх безкінечно. Вони мають закінчити місію протягом місяця та повернутись до своїх полків.

Від ніколи не чув про крайній термін. Схоже, що до нього прив'язані лише солдати. Та все ж він не прискорив темп.

Коли монстрів було шість чи більше, хлопець завжди вів їх за собою, пускаючи одну-дві стріли, до найближчої просторої місцини, де солдати могли завалити гоблінів. У випадку, коли монстрів було менше п'яти, він вів військо прямо на ворога.

Від уникав битви, якщо всі солдати не мали повного здоров'я, та продовжував готувати рагу, відновлювати пошкоджену зброю і спорядження, щоб підтримувати їх у найкращому стані.

Коли загону зачистки вдалося завоювати третій рівень лігва, Від отримав 37 рівень, а його люди – тридцять четвертий. Час настав. Час справжнього полювання.

– Атакуйте!

– Тримайте стрій! Атакуйте!

Слідуючи наказам Віда, солдати рухались як навіжені, повністю віддавшись божевіллю. Для них гобліни були пустим місцем.

– Яц! Яц!

– Смерть вам! Огидні монстри!

– Ви мерзенні жаби. Я очищу землю від вас.

Солдати штовхали свої щити вперед. Вони були таким лихослівними, як ніколи, бо Від навчив їх кільком словам зі словника Родрігеса. Іноді солдати грізно гарчали та говорили всякі нісенітниці. Їхні мечі зробились більш динамічнішими, проникаючи в діри в обороні гоблінів, озброєних списами.

Він досі підтримував той самий стрій, щоб солдати зрештою поклалися на своїх товаришів, однак люди діяли нерозсудливо та швидко. Вони неодноразово вбивали гоблінів, залишаючи за собою тисячі трупів.

Агресивно використовуючи тактику Віда, військо знищувало оборону гоблінів ретельно скоординованими атаками. Зараз їм потрібна мить, щоб знищити загін із шести гоблінів, так як армія з тридцяти солдатів-ветеранів жорстоко просувалась вперед і вбивала ворога.

– Битва виграна. Дозвольте мені розподілити предмети з урахування індивідуальних здібностей. Хосрам і Дейл.

– Яху!

– Хто-небудь з солдат потребує ремонту чи відпочинку?

– Ні, командире!

– Жоден!

– Тоді рухаємось далі. Розвіднику, доповідай!

Бурен і Бекер у свою чергу розвідували та доповідали про місцезнаходження та кількість найближчих гоблінів.

– Бекер доповідає, командире! Вісім гоблінів розташувалися за сто ярдів на дев'яту годину. Один гоблін-алхімік, шість гоблінів-воїнів і один звичайний гоблін.

– Уперед!

Солдати бігли в зручному темпі, ні швидко, ні повільно. Рухаючись таким чином вони відновлювались од бойової втоми і готувалися до майбутнього бою.

– Лю... люди!

– Ворог, убити їх усіх!

Гобліни почали чинити опір, але це було майже безглуздо. Солдати, тепер це ветерани з бойовим досвідом, уже домінували над гоблінами в моральному дусі – а стріла Віда була смертним вироком. Рівень стрільби з лука стрімко піднімався, коли він брав активну участь у бою, а його стріли більше не були спрямовані тільки на гоблінів, що от-от мали померти.

Тепер Від пускав стріли, щоб проявити ініціативу, а коли гобліни групувалися, щоб прорватися крізь людей, які оточили їх, хлопець заважав їм рухатись. Проте головною ціллю був будь-який гоблін, що загрожував життю комусь із солдат Віда.

Уявіть, що коли у вас летить спис гобліна, стріла вашого командира робить дірку в голові ворога, тоді ви почуватиметеся врятованим, а тому більш лояльним до цієї людини, чи не так? Така ж логіка була і в солдат, життя яких Від врятував у останню секунду.

Його військо полювало на гоблінів найбільш ефективним способом, який економив час. Вони зачистили четвертий рівень швидше за третій, і навіть підтримували той самий темп на п'ятому, де в кожному бою зустрічали по два десятки гоблінів. Оскільки солдати набували бойових навичок, що надавало їм статусу ветеранів високого рівня, вони були здатні сходитись з гоблінами в бою сам на сам.

Тим не менше, Від тримався старої тактики, зосередженої на обороні та в перевазі над гоблінами числом. Деякі з його людей були доволі зухвалими і запропонували йому облишити цю схему і замість цього боротися з гоблінами на рівних умовах.

Однак Від стояв на своєму.

– Не думайте, що мерзенні гобліни заслуговують на чесну гру! Ви коли-небудь чули, щоб лицар просив про поєдинок з монстром? Якби такий був, то він би був дурнем, щоб захищати свою честь від монстрів. Ми боремося з ними, щоб відновити мир і захистити жителів Розенхайма. Тримайте це в голові, якщо ви завагаєтесь прикінчити гобліна, бо намагайтесь бути чесним, ваші товариші розплатяться за це!

Харизма Віда контролювала його армію з тридцяти людей. Одному, хто сам бився з гобліном, було відмовлено у визнанні. Згодом його не допустили до наступного бою. Спочатку він був задоволений не наражатися на небезпеку, але швидко зрозумів, що йому доводиться сидіти склавши руки і спостерігати, як його товариші піднімають рівні.

Цей приклад був для всіх уроком, тож солдати заходили так далеко, що вбивали гоблінів ножем у спину, якщо у них виникала така можливість. Їм, без сумніву, промили мозок слова Віда. Бойова тактика піхоти 101. Від керував загоном очистки лігва Літварт менше місяця. Оскільки до крайнього терміну залишилося ще тиждень, вони повернулися на третій рівень, і на своєму шляху винищили відроджених гоблінів.

Як тільки розпочиналася битва, солдати ніби розправляли крила, формували стрій, щоб оточити монстрів, і за кілька вдихів знищували ворога. Як тільки битва закінчувалася, вони переходили до наступної.

Бум-бум-бум.

Жоден солдат не загинув.

Вони завершили місію зачистки лігва Літварт з рівнями 57 у солдат і 62 у Віда. Враховуючи, що середній рівень десятників у армії Розенхайма – сорок, те, що зробив Від, приголомшливо.

– Гарна робота, Віде. Ви зробили нам велику послугу. – Сер Мідвейл не приховував того факту, що він у захваті від хлопця. – Якби ми мали ще п'ятеро людей з вашою мужністю та лідерськими здібностями, то королівство Розенхайм ніколи б не страждало від монстрів. За правом королівського лицаря, я бажаю призначити вас сотником. Ви приймете мою пропозицію, Віде?

Дінь.

[Ви отримали пропозицію щодо роботи!]

Якщо ви приймете її, то станете сотником в армії Розенхайма. Ви командуватимете сотнею піхотинців. Ви матимете право регулярно проходити навчання та отримувати щомісячний дохід у три золоті.

Ви приймаєте цю пропозицію?]

Офіцер, який командує сотнею піхоти, сотник вважається кандидатом у лицарі, який має доступ до щорічного випробування для підвищення до лицаря в Червоному Ордені. Якби це був інший гравець, він би охоче погодився, але Від залишився незворушним.

– Я радий це чути, сер Мідвейл, але це більше, ніж я можу прийняти.

– Заради Фреї! Скажіть мені, якщо ви хочете отримати додаткові переваги, Віде. Я вірю, що ми можемо знайти спільну мову.

– Ваша пропозиція... це навіть більше, ніж моє найдорожче бажання. Але все, що я хочу, – це мир і процвітання для королівства Розенхайм. Оскільки моє серце змушує мене подорожувати по різних місцях і допомагати тим, хто цього потребує, здається, ще надто рано осісти на одному місці. Якщо у вас буде ще одна місія по знищенню монстрів після збирання осіннього врожаю або якщо хтось нападе на Розенхайм, я першим прибіжу до вас і запропоную свої послуги, щоб командувати мужніми солдатами з армії Розенхайма.

– Ваші думки зрозумілі, Віде. Королівська армія Розенхайма завжди готова вас прийняти. – Сер Мідвейл відкликав свою пропозицію з задумливим поглядом. – Тепер, коли ми закінчили місію, я відведу їх назад до Цитаделі. Ви підете з нами?

– Я маю дещо тут зробити, сер.

– Можу я дізнатись що це? – сер Мідвейл виглядав зацікавленим.

Протягом останніх чотирьох тижнів Від готував тридцять дві порції рагу тричі на день. Його навичка Кулінарія вчасно доставляла чудову їжу, і сер Мідвейл був одним із тих, хто полюбив цю їжу, тож у нього склалася міцна дружба з хлопцем.

– Я повинен подбати про завдання для радника Родрігеса.

Від припускав, що знищення гоблінів відповідатиме вимогам квесту, але це був серйозний прорахунок з його боку. Кількість монстрів, яких він мав знищити, все ще сотня і нема жодних ознак зменшення цього числа. У будь-якому випадку кількість гоблінів на кожному рівні лігва становила сотню за скромними підрахунками.

Завдання Родрігеса полягало у знищенні всіх «монстрів» у лігві Літварт, а кобольди і гобліни не були можливою ціллю, бо їхня кількість значно перевищувала сотню.

– Он воно що, Віде. Завдання радника... Я розумію. Я з нетерпінням чекав нашого з вами повернення до Цитаделі, але, здається, доля скеровує нас розділитися тут. Натомість я позичу вам Ерса.

– Ерса? Якого Ерса?

– Ви вже забули ім'я коня, на якому їхали сюди?

– Не кажіть мені...

Голова Віда зробилася великою і важкою. Жеребець, який вдарив його задніми копитами і вкусив за руку! Тепер хлопець згадав, що жеребця звали Ерс. Яке ганебне ім'я для жеребця.

– Поїздка до Цитаделі займе багато часу без коня. Ерс до ваших послуг.

– Дякую вам, але ні, сер. Мені не потрібен кінь.

– Я лише повертаю вам послугу, Віде. Прийміть, будь ласка. Коли закінчите завдання, поверніть його до королівської конюшні.

– ...

Сер Мідвейл розвернувся, як тільки сказав те, що хотів. Його поведінка вказувала, що він не буде більше нічого слухати, справа закрита. Лицар хотів зробити приємно Віду, але хлопець цього не хотів. Як, заради неба, він зможе витерпіти такого дикого жеребця?

Від усіма силами ненавидів цей біль у сраці, але йому довелося прийняти його, інакше він змусив би королівського лицаря втрати лице ще раз.

– Командире, ми сумуватимемо за вами.

– Завдяки вам ми всі повертаємося живими!

– Будь ласка, навідайтесь до мене, коли приїдете до Цитаделі.

– Я завідую таверною на центральній алеї. Вам завжди там раді.

– Моя родина володіє рестораном. Моя дружина подасть вам смачну їжу, хоча вона й не така чудова, як ваша!

Солдати підходили до Віда і прощалися.

Як ветерани високого рівня, вони, ймовірно, будуть підвищені принаймні до десятників, тоді як один-два солдати, що мають найкращі результати, можуть обрати ліпшу позицію. Від потис руку кожному бійцю, що раніше були його підлеглими. Рука була теплою, а доторк тримався кілька секунд.

– Ви справді маєте йти?

– Я хочу залишитися з вами тут, командире, але я гордий солдат армії Розенхейма. Я маю повернутися до свого полку.

– Командире, я буду сумувати за вами!

Очі Віда потемніли од роздратування. Яких негараздів він зазнав, щоб натренувати цих солдатів! Доклав стільки зусиль, щоб перетворити новобранців двадцятого рівня у ветеранів з бойовими навичками. Зараз Від почувався так, ніби королівство його пограбувало.

– Усім безпечної поїздки! – сказав Від.

– Успіхів, командире.

– Командире, ви повинні навідатись до мене потім!

Після роздратованого прощання зі своїм колишнім військом, Від залишився сам.

Розділ 8. Професія призначена долею

Як і зазвичай, Родрігес гуляв після обіду. Він із задоволення навідував своїх сусідів і поглиблював їхні страждання.

– Як справи, Гансе?

– Добре, раднику.

– Який фрукт найкращий сьогодні?

– Ось. Будь ласка, візьміть трохи. Свіжа полуниця, сер.

– Дякую.

Кроки Родрігеса були легкими. Через одну річ радник не набридав тим, хто попадався йому на очі цього дня. Він був задоволений через публікацію останньої книги, яку написав. Коли чоловік повернувся додому, слуга, який опікується маєтком, чекав біля входу, щоб привітати радника. Родрігес беззастережно розмовляв зі слугою, який віддано служив його сім'ї десятиліттями.

– Як ваша прогулянка, мілорде?

– Чудово. Просто чудово. Ці дні вільні від турбот і дрібниць.

– Радий це чути, мілорде. До речі, ви не проти, якщо я поставлю запитання?

– Що за питання, Вільяме?

– Це про того молодика, який вирізав фігурки на іншому боці вулиці, мілорде.

– О, той хлопець!

– Він знайшов те, що шукав?

Родрігес засміявся.

– Ще ніколи не було так легко.

– Тоді...

– Без шансів! Він не зможе знайти те місце, а навіть якщо знайде, незважаючи ні на що...

– ...

– Це послужить йому добрим уроком, навіть якщо він отримає клас! – Родрігес вибухнув божевільним сміхом.

Перше, що зробив Від, коли залишився один, ще раз перевіряв броню та інвентар.

– Двадцять чотири золотих і тридцять срібних...

Здобич, яку збирали його люди з убитих кобольдів і гоблінів, переважно складалась із грубої зброї, спорядження та шматків металу, замість усього цього Від обирав гроші.

– Дохід не такий вже й поганий, і...

За останній місяць Від значно покращив свої навички. Навичка Кулінарія досягла шостого рівня, навичка Ремонт – четвертого. Навичка Ремонт настільки корисна, що деякі гравці охоче беруть її, але навичка Кулінарія не користується популярністю, якщо не брати до уваги професійних кухарів.

Навичка Віда Перев'язка тепер четвертого рівня, що дало йому змогу дбати про незначні поранення, двічі перев'язавши марлею. Але найбільш прогресивним серед характеристик є його рівень.

Йому хотілося сміятися.

Фирк.

Проте на превеликий жаль Віда, Ерс неприємно іржав. Йому не залишалося іншого вибору, як подбати про жеребця через люб'язність сера Мідвейла. Наразі від коня не було ніякої користі, але Від зобов'язаний благополучно повернути його до королівської конюшні.

«Лігво Літварт. Жодного іншого лігва з такою назвою досі не знайдено. Отже, це і є потрібне місце».

Хитрощі радника.

Упевнений, що за цим щось ховається, Від зробив все можливе, щоб проаналізувати мету квесту під різними кутами.

«Воно має бути заховане десь у лігві, десь, де ніхто ще не зайшов це місце – прихована печера».

Від почав працювати з першого і до п'ятого рівня. Для класів авантюристів, таких як рейнджери і дослідники, що наділені безліччю характеристик та навичок пов'язаних зі спостереженням, легше виявити прихований вхід. Але Від міг покладатися лише на прості засоби – вивчати все неозброєними очима та торкатися руками до кожної підозрілої зони, щоб відшукати «приховану печеру».

На кожному рівні лігва Літварт було щонайменше двадцять гравців. Полюючи на монстрів, вони обговорювали Віда, який дивно поведився.

– Що цей чувак робить?

– Здається, він шукає якийсь вхід. Чому б іще він так мацав кам'яну стіну?

– Пха-ха-ха, який ідіот. У лігві немає жодних таємних ходів.

– Це перше лігво, яке знайшли кілька місяців, коли відкрили королівство Розенхайм. Тут пройшли тисячі авантюристів. Він займається дурницями.

– Типовий плазун.

Вони відверто сміялися з Віда, бо заздрили йому через те, що він пройшовся легкою хвилиною по лігву з військом НІПів, тож не дивно, що гравці відчували заздрощі.

– Про всяк випадок...

– Будьте уважні. Не дайте йому помітити, що ми слідуємо за ним.

Кілька гравців потайки слідували за Відом, уявивши, що він міг підслухати корисну інформацію у НІПів під час місії. Або навіть краще, можливо, у нього спеціальне завдання. У такому випадку вони навіть розглядали варіант примусити Віда приєднати їх до квесту.

Для них цей дивак був лучником низького рівня, якому не вистачало навичок ближнього бою; який готував їжу для війська і був викинутий геть, як паразит.

Однак тиждень пройшов без подій, переслідувачі були розлючені марним стеженням за Відом, він був одержимим вивченням лігва, тому вони пішли.

– Довбень.

– Дідько, я аж скаженію. Даремно витратили стільки днів.

Навіть після того, як вони залишили його одного, Від продовжував. «Тут має щось бути».

Багато дослідників вже закінчили складання карт цього місця і дійшли висновку, що не залишалось прихованих місць. Те саме говорили Віду. По факту, він періодично досліджував рівня, полюючи на кобольдів і гоблінів, але не зробив жодного значного відкриття. Тим не менше, Від був упевнений, що колись на щось наткнеться.

«Відомі шукачі пригод з усього континенту обшукали це місце. І що? Ви неправі – я правий».

Лігво Літварт було просторим місцем. Просто блукаючи туди-сюди без надії сподіваючись відкрити приховане місце, це було щось на зразок надії на подолання відстані між Землею і Андромедою.

Незважаючи на те, що авантюристи були кращими в навичках спостереження, відношення може змінити ситуацію.

Від терпляче торкався стін, шукаючи підказку.

Фирк.

Ерс зневажливо дивився на Віда.

Він привів коня до лігва, бо не було нікого, хто б доглянув за жеребцем, але через цю тварюку він зазнавав стресу.

«Спочатку я маю дати йому урок».

Від навмисно повів Ерса до сховку гоблінів – там був гоблін-воїн і три гобліни-рейдери. Як тільки вони побачили Віда, то одразу кинулись до нього. Він виступив уперед, ніби захищаючи коня, і закричав, борючись проти гоблінів:

– Боже мій! Я не хочу помирати!

Гоблін-воїн ударив Віда списом, але всього лиш зачепив його шкіру, пустивши трохи крові.

– Якщо... якщо мене зараз уб'ють, що станеться з моїм дорогим Ерсом...

Гобліни продовжували атакувати Віда.

– Ні! Я стоятиму тут, щоб захистити Ерса! Продовжуйте, огидні монстри! Ви мусите переступити через моє мертве тіло, перш ніж торкнетесь до мого коня своїми брудними пальцями!

Від зіграв хороброго лицаря, що захищав своїх людей, ризикуючи власним життям.

Проте, коли він озирнувся, то побачив, що жеребець позіхає та грається з камінцями на землі. Крім того, ця тварина була готова кинутися до виходу з лігва, як тільки б господар упав мертвим.

– Хай тобі грець!

Від був збентеженим тим, як все обернулось. Навіщо він робить дурня з самого себе, щоб обіграти якое жеребця?

Різь.

Від одним помахом меча вбив надокучливих гоблінів. У нього навіть виникла спокуса знести голову коню, але втратити довіру сера Мідвейла це занадто великий ризик.

Пирх.

Ерс зневажливо глянув на Віда, ніби питаючи, чому він безглуздо стікав кров'ю, коли міг прикінчити монстрів так легко.

«Ох, я був дурнем, коли так поведився. Спокійно, спокійно».

Від повернувся до дослідження лігва.

Три дні потому, точніше на десятий день його особистого дослідження, він знайшов порожнину в темному закутку на четвертому рівні, де відновлювались гобліни-рейдери. Місце розташовувалося на десять ярдів нижче точки відновлення. Навіть найретельніші рейнджери не помітили б цього. Прихована великою скелею, порожнина була непомітною для людських очей.

«Чи є тут хтось?»

Роззирнувшись, Від переконався, що більше ніхто не стежить за ним. Ті, хто слідував за ним протягом тижня, давно пішли, але обережність ніколи не завадить. Якщо ця порожнина виявиться тим, що Від шукав, то він буде першою людиною, яка відкриє це місце, тож хлопець не хоче ділитись своїм досягненням із кимось іншим.

Для того, хто першим відкриє невідому область, нагороди величезні. Він отримує славу, подвоює досвід та отримує предмети вищого рівня протягом цілого тижня після відкриття. Від обережно прослизнув до порожнини. Порожнина була досить вузькою, щоб її помилково прийняли за тріщину між скелями, але потрібно було пройти кілька кроків, як вона робилася дедалі ширшою. Невдовзі ширина стала такою, що він міг зручно пересуватись. Вогкий, неприємний запах торкався його носа.

Напружившись, він підготувався до битви. Від гадки не мав про те, що буде далі, тому тримав залізний меч у правій руці, а траву і марлю – у лівій.

«Ну ж бо, давайте».

Від повільно йшов далі печерою. Було кілька проходів. Він вибрав лівий та пішов по ньому, але знайшов тільки глухий кут з гігантським черв'яком.

– Якого чорта... Що це ще за монстр? Я ніколи не бачив такого черв'яка...

Перш ніж Від зміг домовити, навколишнє середовище раптом змінилось. Те, що він раніше сприйняв, як чорнувату землю, виявилось підлогою вкритою жучками розміром з мізинець.

Шурх-шурх.

Немов би Червоне море, що розійшлося перед Мойсеєм, жучки розбіглися в сторони, а потім розвернулися і загрозливо підповзали, щоб атакувати Віда.

– Якого!... Як ви смієте! – Від крутнув залізним мечем, як вітряк крилами.

Покриті скрипучими панцирами, жучки майже не наносили шкоди, бо їхня атака була низькою, але черв'як, який був їхньою королевою, виношував потомство швидше, ніж хлопець їх винищував. Від дуже сумував за своїми людьми із загону зачистки.

– Я б покінчив з цим набагато швидше, якби вони були тут.

Несподівано королева видихнула світло-зелений дим. Немов крапля чорнила, що розмивалась у прозорій воді, газ повільно розійшовся по всьому приміщенні, врешті-решт, досягнувши місця, де стояв Від.

Як тільки він вдихнув його —

[Ви отруєні!]

[Життя постійно знижується.]

Приголомшений, Від перевіряв смугу життя.

Ух.

Його життя скорочувалося на одне очко за секунду.

– Чорт... У мене немає протиотрути! Якщо так триватиме...

У відчаї Від проігнорував жучків, підбіг до королеви і вдарив її залізним мечем. Твердий панцир королеви-черв'яка тріснув, і з-під нього витекла жовта рідина.

– Якщо я помру, то заберу тебе з собою!

Від знехтував жучками, які повзали і кусали його. Неважливо, що вони його кусатимуть чи мине кілька хвилин – він помре у будь-якому випадку.

Розриваючись між двома варіантами, він вирішив, що краще вбити королеву і піти звідси. Ніби відчуваючи, що їхній матері загрожує небезпека, жучки агресивно оточили Віда, але його залізний меч був непохитним. Панцир королеви-черв'яка був настільки твердим, що, хоча верхній шар частково тріснув, сама королева була жива і здорова. Тим часом голова Віда запаморочилася.

«Я помру тут. Якби ж у мене була бойова навичка... навичка? Чому я про це не подумав!»

Навичка, випробувати яку Віду ще не випадало можливості! Він мав бойову навичку, що висмоктувала з нього стільки мани, що хлопець міг використати її не довше секунди. Спрацює це чи ні, ситуація вже була безнадійною.

– Техніка гравірувального ножа! – залізний меч Віда спалахнув білим. Навичка тимчасово пододала захист противника.

Крак.

Нарешті, панцир гігантського черв'яка розвалився на шматки.

[Ваш рівень зріс.]

Від проігнорував повідомлення і закричав:

– Вікно квесту!

[Місія пошуку і зачистки у лігві Літварт [II]]

У лігві Літварт мешкає сотня монстрів. Убийте кожного з них принаймні один раз і доведіть, що ви гідні почесного класу. Завершення цього завдання відкриє правильний шлях до вашої долі.

Рівень складності: невідомо

Вимоги квесту: немає

Монстрів залишилось: 99]

Незважаючи на те, що його отруїли і він помирав, Від усміхнувся:

– Я зробив це!

Нарешті, Від знайшов розгадку цього завдання. Потрібні монстри – ці черви в печері. Він має вбивати королев, а не жучків.

– Спочатку мені потрібно вилікуватись...

Від поспіхом покинув печеру, жучки переслідували його. Коли він побачив, що вони не можуть вийти за межі печери, то пішов повільніше, прямуючи до рівня, де був кінь.

Коли гравець отруєний, його обличчя темніє. Він уникав контакту з іншими користувачами, щоб приховати те, що його отруїли, і підтримував своє здоров'я, розтираючи трави по тілу, також хлопець їв страви, які приготував задалегідь.

Якби Від спробував, то неодмінно знайшов групу, де був жрець. Але він швидше помре, ніж попросить про допомогу. Невже Від надто гордий, щоб попросити про допомогу?

Дурниці!

У лігві Літварт не має отруйних чудовиськ. Ні кобольди, ні гобліни не мали жодних знань про отруйні речовини, не кажучи вже про їхнє використання.

Рятівник захоче знати, де Віда отруїли, і хто це зробив, – може виникнути підозра. Хлопець швидше один раз помре, ніж поділиться з іншими інформацією про таємну печеру, яку він знайшов після довгих страждань. Як тільки Від підійшов до виходу, то сів на коня.

– Село. До найближчого села. Швидко, а то я знепритомнію.

Фирк.

Кінь навіть не поворухнув копитом. Ніби отримуючи насолоду від нещастя інших, Ерс прикинувся глухим і погріб землю. На знак протесту він жував траву.

– Якщо ти збираєшся бути таким, то... – Остання крихта спокою, нарешті, зникла. – Ти не залишаєш мені жодних інших варіантів.

Хлопець дістав гравірувальний ніж. Ерс виглядав переляканим, побачивши гострий предмет, але заспокоївся, ніби знав, що Від блефує.

Замість того, щоб порізати жеребця, хлопець різонував ножем по власному передпліччю. Невже він настільки втратив здоровий глузд, щоб наносити собі шкоду, коли його життя вже було під загрозою через отруйний газ?

– Хо-хо.

Від підступно посміхнувся, проте перед очима все трохи розмилось унаслідок анемії. Затим він розтиснув щелепи жеребця і змусив того випити його крові.

– Диви', тепер, випивши мою кров, ти теж отруєний. Відвези мене в село, інакше ми обоє помremo. Я скоро воскресну, але ти більш ніколи не оживеш, зрозумів?

Нарешті жеребець поскакав до села, хоча його швидкість не була більшою, ніж раніше. Коли Від прибув до села, заклинання зцілення на нього наклали майже на межі смерті. Він придбав трави та протиотрути на суму двадцять золотих. Хоча його кишені стали порожніми, Від не шкодував.

Хлопець швидко повернувся до лігва Літварт, і лише після того, як переконався, що за ним ніхто не стежить, увійшов до печери, де мешкають черв'яки.

Від навіть привів туди Ерса. Він побоювався, що хтось вкраде коня, і, хоча ідея позбутися тварюки за допомогою чужих рук була спокусливою, хлопець не хотів знати, що станеться, якщо йому не вдасться повернути жеребця до королівської стайні.

– Завжди залишайся позаду мене.

Ерс покійрно махнув хвостом.

Від почав убивати тільки королев-черв'яків. Маленькі жучки давали досвід відповідно до свого розміру, а те, як вони підповзали до нього звідусіль, вимагало зусиль, щоб атакувати кожного з них. Оскільки жоден майстер меча не міг упіймати краплі дощу, що падали з неба, Від ігнорував комах, які покрили підлогу суцільним темним килимом.

– Техніка гравірувального ножа!

Загадкова техніка меча Захаба. Вона троцила ворожий панцир силами, які з руйнівною силою впливали на природу об'єкту, незалежно від опору та захисту. Іноді Від стикався з більшими королевами-черв'яками – і було потрібно завдати два-три удари, між якими він відпочивав, щоб поновити ману.

Його труїли агресивні маленькі жучки. Зі шкалою життя, що постійно знижувалось, Від завжди ледь-ледь втікав; смерть ніколи не була так близько.

Що більше він вбивав королев у печері, то більш тупим себе почував. Хто повірить, що це квест на зміну класу? Більшість гравців обирають свій клас задовго до того, як досягають десятого рівня. З іншого боку, Від був 62 рівня, і ця печера все ще залишалась для нього викликом не на життя, а на смерть. Його лише цікавило, який клас вимагає стільки зусиль.

[Монстрів залишилось: 1]

Наприкінці семиденної жорстокої битви Від залишилося вбити лише одне чудовисько. Королеву королев! Вона була в п'ять разів більшою за інших королев-черв'яків.

Коли Від без остраог увійшов до її тронної зали, то отримав сердечний прийом із густими зеленими випарами отруйного газу, які підготувала для нього королева. За інших обставин він би дозволив цій речовині зачепити себе, але хлопець відскочив назад під впливом неясного передчуття.

Тануть.

Маленькі жучки, яких зачепили випари, згнили за лічені секунди і розтанули.

– Жахлива отрута. – Серце Віда сильно забилося.

Єдиний спосіб триматися подалі від отруйного газу – використовувати лук для дальніх атак. Але його стріли не могли пробити міцний панцир королеви-черв'яка. Йому доведеться підійти і опинитися в межах досяжності її отруйного газу.

Королева-черв'як знала про дилему Віда і з ротом, повним отруйного газу, чекала, коли він наблизиться, щоб облити його тунком з ніг до голови. Немов гримуча змія, що чекала на шанс, королева-черв'як і Від нерухомо стояли одне перед одним.

«Вона може виплюнути густі випари лише раз. Якщо я зможу ухилитись від першого, другий буде набагато легшим. Перший удар є вирішальним».

Очі Віда блиснули, коли він побачив, що за королевою-черв'яком сховався скарб.

«Я ніколи і нізащо не здамся тут. Якби у мене був хтось, кого б я міг використати як жертву для отруйного газу... Точно, гадаю, у мене є дехто».

Його очі перетворились на щілини. Зрештою, погляд хлопця зупинився на Ерсі.

Бамс.

Від одразу стукнув коня по крупу. Ерс інстинктивно кинувся вперед, а королева-черв'як рефлекторно випустила на нього отруйний газ.

«Вибач, Ерсе. Доля спіймала тебе. Життя несправедливе, і ось настав кінець нашим стосункам».

Від не міг дозволити собі розкоші спостерігати за кінцем бідного звіра. Як тільки він переконався, що отруйний газ, який заповнював рот королеви-черв'яка, був витрачений на жеребця, хлопець кинувся до монстра.

– Техніка гравірувального ножа! Подвійний танець!

Від широко розмахував мечем, доки не вичерпалася мана. Із залізним мечем у правій руці та гравірувальним ножом у лівій – він розірвав панцир королеви-черв'яка. Це був найкращий варіант для Віда, який залишився без будь-яких гідних бойових навичок. Королева-черв'як боролася, але її гігантський розмір став на заваді, бо хлопець був надто близько до неї.

Стогін.

Нарешті вона заплющила очі. Затим з її тіла випав ключ.

– Це воно.

Від підняв ключ, вставив його в замкову щілину скрині зі скарбом і повернув ключ за годинниковою стрілкою. Він знайшов у середині кілька предметів і сувій.

[Наступник легендарного імператора

Я – Гейхар фон Арпен, перший імператор континенту, що поклав край безкінечним сварам.

Мої останні роки були далекими від морального задоволення.

Ніхто не визнавав моїх страждань, моєї вищості!

Чому ніхто не розуміє моєї професії?

Чому всі з неповагою дивляться на мою професію?

Піддавшись упередженням, талановиті відмовилися зрозуміти мою добру волю, успадковуючи моє ремесло.

І це сталося навіть з моїми дітьми.

Ця дурнувата і безглузда купа!

Вони не заслуговують бути моїми спадкоємцями.

Я довірю моє таємне ремесло тобі.]

Імператор Гейхар був першою і єдиною в історії людиною, яка керувала імперією, що об'єднала весь материк Версаль. Після його смерті імперія знову розпалась на частини, таким чином сформувавши нинішню мапу світу, але досягнення Гейхара фон Арпена були записані як легендарні.

Від був схвильований.

– Тоді вони теж ідіоти. Вони мали розуміти, що краще. Це чудова можливість... Хто такий імператор Гейхар? Він не хто інший, як перша людина, що підкорила весь континент власними силами, а це його клас! Він має бути нереально крутим, але вони оцінили його поверхнево.

Дінь.

[Прихований клас!]

[Якщо ви оберете цей клас, то зможете використовувати особливі навички доступні тільки цьому класу. Ви хочете обрати цей клас?]

Від без жодних вагань вигукнув «Звичайно!». У цю ж мить його аватара огорнуло світло.

[Ім'я персонажа: Від

Рівень: 68

Належність: нейтральний

Професія: Легендарний місячний скульптор

Титул: нема

Слава: 250

Здоров'я: 3460

Мана: 340

Сила: 235 (+20)

Спритність: 200 (+20)

Живучість: 89 (+20)

Мудрість: 16 (+20)

Інтелект: 10 (+20)

Витривалість: 89 (+20)

Бойовий дух: 67 (+20)

Удача: 5 (+20)

Лідерство: 68 (+20)

Мистецтво: 29 (+100)

Атака: 170

Захист: 30

Опір магії:

Вогонь: 0%

Вода: 0%

Земля: 0%

Чорна магія: 0%

+ *До всіх характеристик додано 20 очок.*

+ *Характеристика Мистецтво отримує 80 додаткових очок.*

+ *У місячну ніч всі характеристики додатково зростають на 30%.*

+ *Дозволяє одягати спорядження, спеціально призначене для класу.*

+ *Дозволяє вивчити всі ремісничі навички до рівня майстра.*

+ *Надає додаткові опції виробам, що виготовляються чи переробляються.*

+ *Збільшує силу атаки для техніки гравірувального ножа.*

+ *Зменшує споживання магії для техніки гравірувального ножа.*

+ *Дозволяє вам вивчати секретні навички на основі вашого рівня у скульптурному мистецтві.*

+ *Збільшує славу, коли ви створюєте надзвичайно гарну статую або з великою художньою цінністю.]*

Нарешті Від отримав клас, за який він так боровся, але, побачивши назву свого нового класу, він мало не гепнувся на змелю у розпачі.

– Чорт забирай! Місячний скульптор!

Після стількох зусиль він повернувся до Скульптора місячного світла. Насправді це був «Легендарний» скульптор місячного світла з улесливим префіксом, але для Віда це не мало значення. Проклята голодна професія – Місячний скульптор!

– Чому я...? – сльози потекли з очей Віда. Він відчув запах того, що залишилося від отруйного газу, який видихнула королева-черв'як під час своєї останньої боротьби прямо перед смертю, але не це стало причиною того, що сльози потекли рікою. Йому не залишалось нічого іншого, як прийняти заборонений Богом клас Місячного скульптора. – Я мав вибрати звичайний клас воїна.

Від, який за мить до цього сміявся над дурнями, що відмовлялися розуміти професію імператора Гейхара, зараз сам звинувачував імператора в тому, що він обдурич його, перетворивши на Скульптора місячного світла. Від був зовсім неприхильним до цього.

«Чому життя таке жорстоке до мене?» – Від плакав, жаліючи себе.

Він витратив тиждень, просидівши посеред вулиці, щоб пробудити цікавість Родрігеса, і провів більше семи тижнів у лігві Літварт, щоб знайти цю печеру і знищити огидних черв'яків. Усі зусилля були марно витрачені на перехід у клас Місячного скульптора!

Від хотів плакати ще і ще.

Проте він удосконалив свої ремісничі навички і скульптурне мистецтво, а також заробив грошенят, поки сидів біля маєтку Родрігеса; хлопець зі страшенною швидкістю піднімав рівні в лігві – ясна річ, що Від пропустив усе це повз увагу.

Тільки холодна реальність – тепер він Місячний скульптор – глибоко засмучувала його. Від хотів лише кричати, що це так несправедливо.

– Усе не так погано, як здається.

Однак після тривалої кризи очі Віда засвітились од розуміння, що він дещо пропустив серед потоку страждань. Хлопець думав, що досягнув дна, та, заспокоївшись, побачив іншу сторону. Воїни, рейнджери і священники входять до трійки найкращих класів, а це означає, що вони перевірені та показали себе ліпше, ніж інші класи.

Клас воїнів і рейнджерів отримує 50% бонусу до сили атаки, коли вони мають зброю відповідну до їх підкласів. Клас священників може вивчати і накладати святі заклинання, які недоступні жодному іншому класу, окрім паладинів.

Ось чому Від наносить менше шкоди мечем, ніж воїни-мечники, які були під його керівництвом, а сила атаки його стріл не може порівнятися із силою атаки справжнього рейнджера.

Тому прихований клас, секрети якого люди мають з'ясовувати самостійно шляхом проб і помилок, багато в чому залежить від того, як його створюють. Якщо вони орієнтуються на відповідні для класу властивості та характеристики – все йде добре. Якщо ні, то клас вийде посереднім, нічим не кращим за звичайний.

Від поспіхом повернув увагу до сувою. Залишилось ще кілька абзаців, які він ще не прочитав.

[Я люблю прекрасні статуї. Статуї, вирізані з чарівним духом Квасіра, ніколи не покидали мене. Доки я люблю їх і довіряю їм, вони віддані мені.]

Хто в це повірить? Що скромне скульптурне мистецтво це і є наріжний камінь мого перетворення з фермера із невеличкого міста в людину, що об'єднала континент.

Слухай же, мій спадкоємцю, що йде шляхом скульптора.

Тебе чекає важкий шлях. Дорога, з якої зійде сто із ста людей, і ці люди не заслуговують на краще.

Однак, мій спадкоємцю, я закликаю тебе триматися мети, зустрічаючись із найскладнішими викликами. Труднощі варті цього, а міцність сама по собі приносить результат.

Великий майстер скульптури!

Ти повинен вивчити таємниці скульптурного мистецтва, які я не зміг вивчити. Це має бути бажанням кожної людини, яка навчається скульптурній майстерності.

Цим я довіряю тобі цінні подарунки.

Імператор Гейхар, завойовник землі, моря і неба завдяки скульптурному мистецтву.]

Від дочитав сувій і перевірів інші предмети – три таблетки і книгу.

Про ефекти таблеток ніде не написано, але він знав, яку навичку використати у такій ситуації.

– Ідентифікація!

[Вам не вдалося розпізнати предмет.]

[Вам не вдалося розпізнати предмет.]

[Вам не вдалося розпізнати предмет.]

[Таблетка імператора

Ця таблетка виготовлена з різноманітних рідкісних трав стародавнім імператором, вона очищує розум, якщо її вжити.

Ефект: Збільшує ману (+200 мани)]

Після серії невдалих спроб, Від нарешті розпізнав речі зі скарбу.

Це були рідкісні – ні, набагато цінніші, ніж просто рідкісні, – предмети, які назавжди збільшували кількість мани на двісті очок.

Таблетки пахли невимовно затишним ароматом. Від оцінив ціну однієї таблетки не менше, ніж у десять тисяч золотих. Оскільки таблетки збільшували максимальну кількість мани, замість тимчасового відновлення, як у зілля мани, вони варті такої приголомшливої ціни.

– Щиро вдячний. Я у захваті від вашої щедрості, Ваша Імператорська Величносте. – Від поклав таблетку і взяв книгу. – Чи містить вона чудові навички? Повинна! Гадаю, після стількох страждань, нещастя більше не впадуть на мою голову. Ні, я не настільки невдаха.

Цього разу вдалося розпізнати книгу після кількох спроб, при яких з'являлося повідомлення про невдачу, через що він мало не здався.

[Книга Таємних технік меча імператорської родини Арпенів

Імператор Гейхар фон Арпен записав Бездоганні техніки меча в ім'я вічності та процвітання імператорської родини.

У книзі розповідається про п'ять рухів і один крок.

Всі члени імператорської родини за походженням були лицарями. Спочатку ця навичка обмежувалася класом Лицар, але імператор Гейхар фон Арпен вважав своїм наступником

людину, яка володіла скульптурним мистецтвом, тому вдосконалив це уміння для скульптора, щоб можна було вивчити полегшену навичку.]

Здивований, Від мало не впустив книгу.

– Це-цей колір...

Книга Таємних технік меча спалахнула золотим, коли її ідентифікували. Це означало, що це рідкісна книга навички! Ба більше, ця книга була про техніку меча А-класу.

– Ви такі щедрі, Ваша Імператорська Величносте. Дякую, що дали мені книгу з технікою меча А-класу. – Сказав Від.

Деяко невігашною правдою було те, що книга навички не була унікальною і також не мала техніку S-класу. Тим не менше, було сумнівно, що Від, нині скульптор, зміг би вивчити техніку меча такого високого рівня, навіть якби знайшов унікальну книгу чи техніку S-класу.

Техніка меча S-класу загалом потребує певних класів, переважно воїнів-мечників або лицарів.

Оскільки Від не мав багато бойових навичок, ця книга була схожа на краплі дощу під час посухи. Дні базових навичок володіння мечем і стрільби з лука! Тепер вони зникнуть, залишаться лише віддалені спогади.

Від поклав долоню на книгу та вигукнув:

– Вивчити!

[Навичка: Ви вивчили техніку Імперський безформний меч.]

Книга з уже вивченою технікою меча засвітилася білим кольором і перетворилась на попіл.

– Інформаційне вікно техніки Імперського безформного меча!

[Техніка Імперського безформного меча

Ця навичка створена для скульпторів імператором Гейхаром фон Арпенем. Зі зростанням рівня скульптурного мистецтва сила атаки навички зростатиме на 1%.

Ця навичка складається з п'яти рухів, одної техніки дихання та одного кроку.]

– Ху-ху-ху.

Від усміхнувся. Чудово!

Арпенська імперія колись панувала над усім континентом. Коли вона розпалася залишилася лише назва, але техніка меча, яка колись була особливістю імператорської родини, безперечно, коштувала немалих грошей.

Але Від упав у розпач, коли прочитав опис кожного руху в інформаційному вікні навички.

– Що це ще таке! – вигукнув він.

Перший рух, який споживав найменшу кількість мани з п'яти, вимагав триста очок мани.

Наразі його максимальний рівень мани був надто низьким, тож таємна техніка меча не те, що йому під силу, навіть якщо він проковтне таблетки імператора.

Розділ 9. Небесне місто

Паб. Місце, яка зазвичай повне душевного сміху і галасу, було тихим протягом останніх кількох днів, і все через одну людину, Волка⁶.

У нього страшенно масивне тіло, але його обличчя було страшнішим.

Враховуючи, що той, чиє обличчя могло примусити орче серце пропустити удар, увесь день похмуро пив, не дивно, що паб потонув у тиші.

Волк пив з похмурою пикою.

«Я хочу зробити їй пропозицію. Потрібно щось особливе для неї, якщо таке є».

Волк хотів зробити пропозицію леді. Його сердешні муки інші не могли побачити.

«Подарунок для неї. Точно, я чув про скульптора у цитаделі Серабург. Я попрошу його зробити мені скульптуру. Якщо він зробить те, що припаде мені до душі, то я натомість віддам найдорожче, що в мене є».

Волк, спотикаючись, покинув паб.

– Вау, тут досі багато гравців.

Повернувшись у столицю Розенхайма після семи тижнів пригод, Від відчув головний біль, побачивши незлічену кількість аватарів. Це була запаморочлива сцена, в якій покупці та продавці активно торгували між собою, а нові авантюристи шукали партнерів, щоб розпочати свої пригоди.

– Швидко, Ерсе! Відведемо тебе додому.

Від повів жеребця до Королівської стайні. Кінь слухняно слідував за ним. Звір, як на зло, нещодавно пережив отруйний газ, випущений королевою-черв'яком. Ніби інстинктивно розуміючи, що уникав смерті більше разів, ніж він того заслуговував, жеребець волів триматися подалі од Віда; чим раніше кінь добереться додому, тим краще.

Біля Королівського палацу була стара стайня. Як тільки головний дресирувальник побачив коня, він скривився.

– Тепер хороші часи минули, коли повернувся цей паскудник Ерс. Чув про вас від лорда Мідвейла. Ви повертаєте цього звіра, що ганьбить свого батька, шановний Віде? – тепер із легким серцем, Від залишив жеребця у порожньому стійлі.

– Сподіваюсь, у вас була хороша подорож. Я знаю, що ця тварина не приносить нічого, окрім неприємностей.

– Усе добре. Тепер все закінчено.

– Лорд Мідвейл залишив повідомлення. Він хоче, щоб ви відвідали його, якщо досі зацікавленні в роботі сотника. Він сказав, що вона ваша у будь-який час.

– Передайте йому, що я ціную це.

⁶ Поки що його ім'я буде транслітерацією з англійського Volk

Головний дресирувальник був чемний з Відом, який для чоловіка був по суті чужинцем. Ще раз запевнившись, що статус людини залежить від того, з ким вона спілкувалася і що зробила, Від залишив Королівську стайню і пішов до тренувального залу.

Там він зустрів інструктора.

– Гмм. То ось що з тобою трапилося... – Інструктор дуже шкодував, що Від був змушений перейти до класу Легендарного місячного скульптора.

– Це моя вина. – Коротко сказав Від. Він опустил голову з похмурым обличчям.

– Ні. Хто при здоровому глузді буде звинувачувати тебе у цьому? Це радник переступив лінію. Та я все ще сподіваюсь на краще. – Сказав інструктор, поплескавши Віда по плечу.

– Так, інструкторе. Ви – той, на кого я завжди можу покластися... – мовив Від.

– Ха-ха. Саме так. У будь-якому разі, ти повернувся з чудової подорожі та закінчив мій квест.

Інструктор нагородив його трьома золотими і п'ятдесятьма очками державної служби для Розенхайма за місію зачистки лігва Літварт.

Як тільки очки державної служби накопичуються у великій кількості, вони дають гравцю перевагу у сфері торгівлі певної країни, а також дають право посісти державну посаду.

Проте ставлення інструктора дещо змінилося. Він більше не вважав Віда своїм колегою, що йшов таким же шляхом мечника. Це означало, що дружба між ними, над якою Від так наполегливо працював, трохи погіршилась.

Відвідавши інструктора, він завітав до маєтку Родрігеса, наносячи останній візит. Як завжди, радник був зайнятий дослідженнями.

– Ха-ха. Ви дійсно закінчили завдання, – сказав Родрігес. – Мені було цікаво, як ваші справи, бо ви давно не з'являлися на моєму порозі.

– Так, раднику.

– Гмм... У будь-якому разі, за велінням долі, я маю для тебе одну річ.

Родрігес вручив Віду дерев'яну статуетку, що помістилася в його долоні. Її виконали у вигляді імперського лицаря.

– Що це? – запитав Від.

– Це спадщина Гейхара фон Арпена Величного. Моя сім'я служила імператорській родині Арпенської імперії. Кров, а також обов'язок, який супроводжує її, тече в моїй родині. Я той, хто взяв завдання для цього покоління. Зараз, коли я передаю це вам, я нарешті звільняюсь від цього обов'язку. – Сказав Родрігес.

– Але для чого ця статуетка? – Від уже отримав дерев'яну фігурку іншої форми, коли виконував квест Скульптора місячного світла Захаба.

– Я також не знаю таємниці цієї дерев'яної статуетки. – Мовив Родрігес. – Існує міф, що на материку було п'ять майстрів скульптурного мистецтва. Звісно, це лише давній міф, бо вони з'являлися і зникали, як вітер. Відомо, що вони залишили свої навички, як спадщину, тож я припускаю, що ця статуя, є чимось таким. Згідно з міфом, якщо вам вдасться зібрати всі п'ять

статуеток і вирішити головоломку, яку вони створюють, відкриється головний секрет скульптурного мистецтва.

Все ще сумніваючись, Від ідентифікував дерев'яну статуетку. Через низький рівень у цій навичці, він зміг розпізнати предмет лише після кількох невдалих спроб.

[Дерев'яна статуетка:

Міцність: 1/1

Ця статуетка містить уміння імператора Гейхара фон Арпена.

Надає: дозволяє вам опанувати унікальну навичку, що вдихає життя у будь-яку статую.

Необхідна умова: досягнути рівня експерта зі скульптурного мистецтва.]

Коли Від розпізнав дерев'яну статуетку, залишену Захабом, то виявив у ній техніку гравірувального ножа, необхідною умовою для якої є володіння мечем п'ятого або вище рівня.

– Велика таємниця прихована у скульптурному мистецтві, – мовив Від.

– Ви тепер на шляху скульптурного мистецтва, і я бажаю вам всього найкращого у становленні Великим майстром скульптурного мистецтва. Світ ніколи не бачив Великого майстра, але якщо такий з'явиться, він зможе з легкістю впоратися з долею континенту. – Сказав Родрігес. – Це правда, що я привів вас на цей шлях зі злим наміром, але правдою також є й історію, яку я вам розповів.

Від більше не гнівався на Родрігес. Минуле це минуле, а його раптом охопила цікавість щодо ремесел.

«Той, хто сам створює свій шлях».

Крім того Від сказали, що коли він досягне певного етапу, то його чекає дні багатства і влади.

Родрігес вважав, що він закрити свої старі рахунки, які мав з Відом. Побачивши жалюгідний стан хлопця після того, як той бродив сім тижнів голодний і холодний, образа радника зникла.

– У мене є інше питання, раднику. Кухарі чи ковалі мають власний прихований шлях для того, щоб стати Великими майстрами? – запитав Від.

– Гадаю, що так. Бог щедрий. – Сказав Родрігес. – Пам'ятайте – не всі, хто обрали дорогу кулінарної майстерності, бачать і вловлюють можливість.

– Тоді...

– Мають бути інші Обрані! Вони по-своєму подбають про це. Від них залежить, зроблять вони це чи ні.

Коли Від почув усе, що хотів, він покинув масток.

Даріус відчув, як шалено забилося серце. Він ніколи не очікував, що зможе зайти так далеко, розбираючись із серією тривіальних на вигляд квестів.

Найбільша удача, так він це назвав.

У центрі гри за владу в королівстві Розенхайм було двоє чоловіків – герцог Канус і граф Альбрук. З них двох, герцог Канус, що керував військовими справами, був могутнішим.

Чоловік, про якого йшла мова, зараз опускав до його ніг білосніжний меч.

– Пане Даріусе, цим я дарую вам тимчасове лицарство Розенхайма на знак визнання вашої відданої служби королівському двору. Наказую вам сформувати каральний загін під командування лицаря і врятувати селян на кордоні від їхніх бід.

– До ваших послуг, мілорде. Ви можете розраховувати на мене, – мовив Даріус.

– Сер Даріус, я доручаю вам це завдання. – Сказав герцог Канус.

Даріус відчув легкий дотик леза до одного плеча, затим до іншого, а потім і до голови.

Мабуть, це було жахливе відчуття під час війни, але він був посеред церемонії посвяти у лицарі в королівському палаці Розенхайма. Ба більше, власником меча був герцог Канус.

Замість відчуття страху, це був такий пам'ятний момент для Даріуса, що він мало не закричав від захвату. Йому довелося боротися з цією раптовою спокусою, незважаючи на урочисту атмосферу, він хотів закричати і перетворитися на гобелен. Придушуючи посмішку, на його обличчі проступили лінії, що вказували на неї.

«Тепер я командир карального загону», – Даріус уважав себе дуже і дуже щасливим.

«Я повинен щось зробити».

Від зробив серйозне лице.

Природа класу скульптора, на який він випадково натрапив, була такою: оскільки його головною зброєю був меч, то можна порівнювати Віда з воїном-мечником.

Як тільки клас обрано, воїн отримує 50% бонус до володіння мечем. Звичайно, Від може компенсувати це своїми корисними ремісничими навичками.

Завдяки його завищеним характеристиками, навіть лицар такого самого рівня не становив великої загрози. У випадку відносно нижчих рівнів, Від упевнений, що виграє поєдинок проти двох мечників однакового рівня завдяки техніці Гравірувального ножа і техніці Імперського безформного меча.

Техніка Імперського безформного меча – Від був приголомшений її домінуючою силою, коли випробував цю техніку.

Ця техніка чимось нагадувала чіт-код, удвічі збільшуючи швидкість реакції та силу руйнування, та навіть потроювала відновлення мана. Не дивно, що імператор Гейхар обрав її, щоб залишити своєму наступнику.

Проте воїни і лицарі також мають власні техніки меча і техніки дихання. Коли вони опановують техніку дихання відповідно до свого класу, це сильно впливає на них, навіть якщо рівень техніки меча, яку вони знають, нижчий за техніку Імперського безформного меча.

Це особливе право, яким користуються лицарі та воїни, два стандартні класи, що спеціалізуються на бойових навичках.

Іншими словами, незалежно від того, як завзято Від буде розвивати свої ремісничі навички та інші характеристики, чи отримає ще якусь навичку схожу на чіт-код, одного разу противники його спіймають. Навіть зараз Від лише трохи випереджав їх, якщо тільки він не використовував підступну тактику.

Очевидно, що він би був набагато слабшим за звичайного воїна, якби свого часу не вклався у ремісничі навички, а також у техніку Імперського безформного меча, а ще додаткові характеристики, які він отримав у тренувальному залі.

«Але клас скульптора має більший потенціал, ніж здається. Інакше імператор Гейхар не зміг би підкорити континент, і важко було би пояснити силу Захаба». – Сказав собі Від.

Цитадель Серабург, столиця королівства Розенхайм.

Перед Центральним фонтаном, прямо посеред процвітаючого району міста, ряд аватарів дивився на різноманітні статуетки. Від відкрив другу ятку, щоб підняти рівень навички скульптурного мистецтва.

– Привіт. Скільки це коштує? – спитала дівчина.

– П'ять срібних. – Сказав Від.

– О, це занадто дорого. Чи могли б ви зробити мені невелику знижку? Будь ласка? Я куплю дві.

Симпатична дівчина дивилась на Віда сяючими очима, намагаючись умовити його, але він був безжалісним. Особливо коли справа стосувалась грошей, хлопець ставився однакого і до чоловіків, і до жінок.

– З усією повагою, юна леді, знижка – це як образа для моїх витворів мистецтва. Як ви думаєте, вирізаючи цю статуетку, я знецінив свою пристрасть до мистецтва і свою відданість роботі? Витвір мистецтва повинен мати справедливую ціну, яка відображає його справжню вартість, що з часом зростатиме у вашій свідомості. – Сказав Від.

Дівчина була зворушена. Було безглуздо з її боку торгуватися за витвори мистецтва, що містили в собі частинку серця скульптора. Охоплена каяттям, вона дістала з кишені блискучі срібні монети.

– Мені так шкода. Ось десять срібних. – Мовила дівчина.

– Дякую, юна леді.

Від стримано посміхнувся, передаючи дві статуетки. Це була посмішка переможця, який пишався тим, що продав статуетки за ціною, яку вони мали з самого початку.

Як скульптор зі сміливим описом «Легендарний місячний», чому він старанно протистояв, але зрештою прийняв цей клас, Від вирізав чудові статуї навіть за стандартами *Pratique Des Arts, Peinture, Sculpture, Gravure*. (*Pratique Des Arts, Peinture, Sculpture, Gravure* – здається, це все журнали, перші два, схоже, французькі)

Наразі його рівень у скульптурному мистецтві був четвертим. З того часу, як Від став Скульптором місячного світла, ефект од його скульптурного мистецтва подвоївся, не кажучи вже про те, що йому належав один із найкращих предметів, який теж можна прирівняти до чіт-коду – гравірувальний ніж Захаба.

Асортимент Віда поки що обмежувався статуетками невеликих розмірів і з простих матеріалів через його невеликий досвід у скульптурному мистецтві. Їхня простота і низька ціна швидше привернула увагу широкого кола клієнтів.

Деякі з його фанатів навіть вишикувалися в ряд, щоб забрати витвори мистецтва, над якими Від працював прямо на місці.

Лисиці та кролики, що коштували менше десяти мідних через матеріал, були найпопулярнішими товарами в його ятці, і продавалися з блискавичною швидкістю, хоча ціна у них була п'ять срібних.

Від уважав, що його бізнес – чесна справа. Він нікого не примушував купувати статуетки. Що він міг зробити з людьми, що скупчилися тут, щоб купити їх за названу ціну?

Від швидко рухав гравірувальний ніж. Він піднімав свій ранг у скульптурному мистецтві, поки заробляв гроші.

Скульптурне мистецтво, як і кулінарія, ремонт та інші ремісничі навички переходять від базового до середнього рангу, коли досягають десятого рівня, а після досягнення цього – рівень знову повертається до першого.

Для навички Кулінарія це оновлення принесе хороші варіанти з бонусів пов'язаних з життям і маною для страв приготовлених власноруч. Для навички Ремонт середній ранг представляє нову гілку технологій для виробництва та вдосконалення зброї і спорядження.

І це не кінець.

Коли рівень навички знову досягає десятого рівня, проходячи таким чином середній ранг, відбувається перехід до рангу експерт, що можна прирівняти до повноцінного майстра, який гідно себе зарекомендував, виконавши всі необхідні кроки.

Майстер у сфері будь-якої навички, бойової чи ремісничої, визнається і шанується виняткового на основі його заслуг і досвіду в цій навичці, але загалом ремісничі навички, такі як скульптурне мистецтво і навичка кулінарії, дуже обмежені в перспективі.

Пріоритетом Віда було оновлення базової навички Ремесло до середнього рангу.

Навичка досягла дев'ятого рівня, поки він присвячував себе ремонту пошкодженого спорядження і приготуванню та поданню страв війську в лігві Літварт. Ще один рівень і навичка Ремесло досягне середнього рангу.

Навичка Ремесло середнього рангу покращує володіння мечем і стрільбу з лука, збільшуючи загальну силу атаки на 30%.

Ця навичка є обов'язковою для скульптора, чия сила атаки у кращому випадку нижча за нормальну атаку інших класів, через обмеження характеристик цього класу.

«Навичка Ремесло дуже корисна».

З ростом навички Ремесло всі інші ремісничі навички робляться більш ефективнішими. Навичка Ремесло рангу експерта може зняти обмеження гільдії для гравців у широкій сфері навичок, таких як ковальська й алхімічна.

Клас Легендарний місячний скульптор уже дав вільний доступ до всіх ремісничих навичок, пов'язаних з іншими професіями, але Від усвідомлював, що високий рівень навички Ремесло, полегшить і прискорить їх набуття та розвиток.

Можливо, ремісники поволі перетинаються одне з одним, поки не досягнуть точки, де вони сходяться на тому ж самому шляху до вищості Верховного майстра.

Насправді це применшення, що ремісники вимерли би без навички Ремесло. Вони не можуть наздогнати бойових спеціалістів, поки не посилять свої жалюгідні бойові здібності.

«Тепер я закінчив сотню статуеток!»

Незважаючи на те, що Від невпинно вирізав статуї, смуга його навички в скульптурному мистецтві застрягла на 98% четвертного рівня. На відміну від швидкого зростання навички Ремесло, ріст скульптурного мистецтва сповільнився.

«Сподіваюсь рівень зросте після ще п'ятдесяти статуеток».

У цю мить клієнтки раптово стривожено подалися в боки, і в коридорі, що утворився, з'явився високий чоловік моторошного вигляду, він ішов до Віда.

Людина, здавалося, настільки сповнена смертельної аури, що хлопець відчув, як у нього замерзає хребет.

– Що я зробив неправильно, щоби спровокувати цього головоріза? – промимрив собі під ніс Від.

Чоловік озирнувся навколо прищуреними очима.

Крик.

– Він бачив мене! – верескнула дівчина.

Чоловік повільно наблизився до Віда, а потім нещасно вклонився, як засмикана миша.

– Я б хотів попросити вас про послугу, – мовив він.

– Уперед... – неправильне слово підібрав.

– Я тут, щоб купити статую. Але я не можу знайти нічого, щоби припало мені до душі. – Сказав чоловік, опускаючись на коліна перед Відом. – Чи можете ви зробити статую так, як я скажу? Ні, я прошу вас, будь ласка. Ви маєте зробити для мене статую, щоб я міг зробити пропозицію леді.

Від спробував підняти чоловіка та вислухати його. Цю людину звали Волк.

Волк закохався у жінку. Основним мотивом розпочати грати в онлайн гру було захищати її та бути поряд з нею. Заради цієї людини, яка була жрицею, він обрав для свого аватара клас лицаря-паладіна.

За рік численних місій і битв вона жодного разу не загинула завдяки його відданості та жертвності. Він також насолоджувався своїм другим життям, яке супроводжувалося

благословеннями і зціленнями від неї. Зв'язок між ними глибшав із плином місяців, і він був щасливим кожного разу, коли її бачив.

Настав час йому запропонувати їй одружитися.

– Я хочу подарувати їй те, що вона ніколи не забуде. Не квітка, що колись зав'яне. Я хочу, щоб ви вирізали квіти, які ніколи не зав'януть – щоб викарбувати в них моє серце! Прошу вас!

Волк продовжував стояти на колінах.

Його обличчя лякало, але серце – ні.

Скільки чоловіків стане перед незнайомцем на коліна заради такої беззастережної любові, яку зберігає в серці?

Глибоко зітхнувши, Від озирнувся. Багато жінок виглядали зворушеними. Навіть він, засліплений грошима, міг відчутти глибокий смуток Волка.

«Я кохаю її. Я кохаю її, але чому вона не бачить цього в мені?»

«Я хочу говорити моїм серцем».

«Я тисячу разів намагався сказати у своєму серці: Я КОХАЮ ТЕБЕ!»

«Але чому я не можу сказати їй ці самі слова?»

Будучи чоловіком, Від симпатизував Волку. Він взяв паладина за руку і допоміг йому встати на ноги.

– Заради такої послуги... – ввічливо почав Від, – вам не потрібно ставати на коліна, Волку. Ви можете попросити про це, стоячи прямо. Я слабкий до таких прохань. Я з радістю прийму ваше замовлення.

Волк лив сльози.

– Щиро дякую вам, Віде.

– Будь ласка. Тож, які квіти ви хочете?

– Зробіть, буда ласка, сім соняшників. Це втілить моє серце, що слідує за нею, сонячним світлом мого життя, протягом семи років.

– Розумію. Можете зачекати хвилину?

Від вивчав деревину поряд із собою та вибрав найкращу – ельфійське дерево.

Це була дуже товсте і тверде дерево, що, як відомо, росте лише при теплому кліматі на півдні. Воно ще залишалось цілим, розміром з каменяку, його потрібно було б нарізати на менші шматки, які підійшли статуеткам.

«Цього разу я маю викластись на повну, щоб зробити статую».

Зараз Від міг вирізати лисицю чи кролика із заплющеними очима, але квіти здавалися викликом.

«Якщо я виріжу кожен квітку окремо, то це буде просто, але як я зможу зібрати їх потім разом? Сім соняшників і сотня троян як мій особистий подарунок для цієї пари. Ліпше вирізати букет з усіх квітів одночасно».

Від зобразив загальну форму фінальної роботи і почав дуже повільно обрізати ельфійське дерево.

Волк та інші клієнти не мали уявлення, що задумав скульптор. Вони не могли зрозуміти, чому він обрав такий великий шматок дерева, щоб вирізати тільки сім соняшників. У будь-якому випадку, коли ельфійське дерево почали обрізати, на поверхню почала потроху впливати форма статуї.

Перші квіти були доволі великими соняшниками, поряд з якими невдовзі з'явилися троянди.

Під магічним танцем рук Віда зверху вниз з'являвся чудовий букет.

– Ого!

– Дивовижно.

Незабаром клієнти, які очікували, перетворилися на захоплених глядачів, що спостерігали за розкриттям скульптурного мистецтва Віда.

Кожного разу, коли гравірувальний ніж видавав тріскучий звук, і кожного разу, коли деревину вирізали, глядачі хвилювались, тривожачись, тому що крихітна помилка могла зламати тендітний стовбур квітки.

– О Боже мій! Нехай він закінчить.

Це було бажанням не тільки Віда і Волка, але й інших присутніх.

Прямо перед ними Від зосередився на квітах.

Як тільки рухався гравірувальний ніж, дерево набувало форми, розцвітаючи квітами, стовбурами і листям.

«Провал тут не допустимий». – Очі Віда блищали.

Якби він був сам-один, то був би прощений за будь-яку невдачу, але зараз хлопець опинився у щільному колі глядачів. Якщо Від зробить помилку перед потенційними клієнтами, його репутація, що стрімко зростала, негайно розвалиться.

Він краще за всіх інших знав, що його популярність зростає, це більшою мірою пояснюється тим, що поблизу немає іншого скульптора, тож він за будь-яку ціну має уникнути зменшення своєї популярності.

Фантазії фанатів дорівнюють грошам!

Від сублімував свою надмірну одержимість мистецькою виставою і нарешті успішно створив букет.

[Рівень зріс: Скульптурне мистецтво [5]

Поліщує красу і складність статуй.

Зменшує показник, при якому ви зазнаєте невдачі при виготовленні статуї.

Оновлення: Навичка Ремесло /перейшла від базового рангу до середнього/ збільшує силу атаки зброєю і голіруч. (+30% до АТАКИ)

Поліпшує кожну сферу ремісничого навичку і володіння мечем.

Мистецтво зростає на 5 очок. (+5 до МИСТЕЦТВА)

Слава зросла на 1 очко. (+1 до СЛАВИ)

Увага: Продаж невдалого витвору може скасувати це.]

Як тільки Від закінчив дерев'яний букет, дві навички зросли одночасно.

Оскільки скульптурне мистецтво застрягло на 98% четвертого рівня навички, перше повідомлення не викликало подиву, але, хоча до заповнення смуги рівня навички Ремесло залишалось ще 6%, вона заповнилась одразу, перейшовши від базового рангу до середнього.

На щастя, характеристика мистецтво, яка постійно його турбувала, бо ніде не було видно її прогресу, зросла на 5 очок.

– Це неймовірно.

– Вікно навички!

Від швидко перевіряв вікно і зрозумів, що навичка скульптурне мистецтво не тільки досягла наступного рівня, але і має зростання на 17% у смугі рангу. Навіть навичка Ремесло набрала 5% після досягнення середнього рангу.

«Хіба я не щасливчик?» Від був схвилюваний своєю фортуною, але незабаром зрозумів, чому це сталося. Скульптурне мистецтво – це не конвеєр.

Рівень рангу не зростає у скульптурному мистецтві за рахунок масово виробництва схожих статуєток, так, ніби вони зроблені формочкою для печива.

Тільки коли скульптор присвячує себе створенню оригінальних робіт з високою художньою цінністю, які раніше не робив, скульптурне мистецтво отримує більшу кількість очок для рангу. Це нагадало Віду про перші фігурки лисиці та кролика, що значно підвищили його кваліфікацію в скульптурному мистецтві на початковому етапі.

Спроби і невдачі, рівень його навички помітно і швидко зростав. Проте, коли він більше не випробовував нові форми і стилі, а керувався лише звичкою і неодноразово виготовляв одноманітні вироби, його прогрес у скульптурному мистецтві сповільнився так, що майже зупинився.

«Я думав, що зростання рівнів має сповільнитись при високому рівні, але це не так. Я пішов неправильним шляхом».

У той час, як Від занурився у свої думки, Волк та інші жінки були зачаровані букетом. Букетом зробленим з дерева. Соняшники і троянди випромінювали м'якість і тепло, несучи життя, немов справжні квіти.

– Закінчено, Волку. – Від передав букет паладину.

Соняшники і троянди сяяли для чоловіка. Для його очей – це була магія.

– О, милостивий Боже. Я не можу... Не можу повірити... – більше сліз полилося з очей Волка. – Воно справді зроблене з дерева? Скульптурне мистецтво створює магію...

– Так, Волку. Ви щойно бачили, як я вирізав букет, чи не так?

– Це просто неймовірно, – сказав Волк, продовжуючи лити сльози.

Інші глядачі також були зачаровані закінченою роботою Віда. Він не міг би створити букет без гравірувального ножа Захаба, а в особливо критичний момент його скульптурне мистецтво та навичка Ремесло поєднались, щоб надати більше фантастичних ефектів для цього витвору.

– Я створив цей букет від щирого серця. Тепер ви підете до неї зі своїм серцем, – мовив Від.

Він вправно підбадьорив Волка. Хлопець був задоволений, що під час створення букета дізнався нову таємницю скульптурного мистецтва.

– Дякую вам, щиро дякую вам, – сказав Волк, безмежно вдячний Віду, засовуючи руку до кишені, щоб дістати плату за букет.

Піднесений скульптор сказав:

– За це три золотих.

Враховуючи кількість вкладених ним зусиль, статуя коштувала більше трьох золотих, але він вирішив задовольнитися цим. Раптом Волк зробився збентеженим і почав нищпорити у кишені.

– Куди... куди вони поділися? – вигукнув Волк. Його рука, що нищпорила в кишені, нічого не тримала.

Проте в цю мить панікував саме Від.

«Він намагається обдурити мене?»

Від уже знав, що буде далі, – точніше, що скаже Волк наступної миті.

«Він стверджуватиме, що загубив гроші деінде».

– М-мені дуже шкода, Віде. Я загубив десь гроші. – Сказав Волк.

«Тому що він не може сказати, що у нього від самого початку не було золота».

Волк не дочекався відповіді Віда і крикнув:

– Гадаю мої кишені обібрали. Прокляті злодюжки!

«Ось воно. Але ти не можеш блефувати таким чином, коли поряд стільки людей стане свідками кожного твого кроку. Якщо він профі у такому бізнесі, то мав би діяти краще, ніж думати, що може обдурити мене та піти звідси живим».

– Ви не проти, якщо вам дам щось вартє тої суми, щоб компенсувати гроші?

Волк виконував кроки, які Від уже передбачив, – типовий трюк, що використовували типчики без копійки в кишені, але він недооцінив скульптора, що поширював жахливу ауру.

«Як ти думаєш, хто ти такий, щоб обманювати мене, дурню?» – подумав Від.

Тоді Волк знову був змушений засунути руку до кишені.

– Яке полегшення. Я знайшов два золотих і дев'яносто срібних. Не могли б ви зробити скидку у десять срібних? – запитав паладин.

– Чому б вам не дати мені щось вартістю десять срібних? Що у вас є?

Гострі очі Віда пробіглися по вбранню Волка. Він вивчав його зброю, спорядження і прикраси.

Десятки тисяч ідентифікованих предметів Королівської Дороги були збережені в алфавітному порядку в куточку його мозку. Він хотів негайно ідентифікувати новий предмет, отримавши його, оцінити ринкову ціну, і радіти вдвічі, навіть утричі більше прямо тут і зараз.

Проте його очі не змогли помітити нічого цінного у Волка, що був бідно вбраний. Паладин дістав книгу та передав її Віду.

– Як щодо того, щоб прийняти цю книгу, як заміну десяти срібним?

Від похапцем глянув на книгу.

[Забуте місто континенту Версаль №4

У небі над південною провінцією королівства Розенхайм знаходиться мегаполіс з казок і легенд, в яких записано, що живе там раса, яка не є людською. Щоб описати їх найкраще, правильним словом буде Птахи.

Вони сильні воїни, раса, що ненавидить монстрів, Птахи виганяли мерзенних чудовиськ з південної провінції, тому почвар не було видно. Проте зараз ця раса зникла, і навіть шлях до Небесного Міста нині втрачено.

Зараз існування міста під питанням, але жителі південної провінції досі вірять у це місто та його відважних мешканців-птахів, оскільки старші передають розповіді про нього наступному поколінню.

Згідно з ненадійним джерелом, потрібне Загадкове насіння, щоб піднятися до Небесного Міста.]

Від почувався обманутим. Хто повірить у таку нісенітницю, як Небесне Місто?

Беручи до уваги, що місто справді пливе десь у повітрі, порушуючи всі закони фізики, його можна побачити з землі. Тому книга, що стверджує існування Небесного Міста, всього лиш містить чутки. Якщо досі це не було безглуздо, то останній абзац про підйом до міста рослиною був обурливим, а той ницим. Ця річ мала нульову правдоподібність.

Немов відчувши, що Від скептично ставиться до змісту книгу, яку він йому дав, Волк поквапився захистити себе:

– Ви можете не повірити в це, але цю книгу важко отримати...

– ...

– Я хотів би дати вам щось краще, але ця книга – найцінніша річ, якою я володію, – сказав Волк, показуючи, що в нього є в рюкзаку: хутро кролика, зміїна луска і невеликий шматок зламаного меча.

Від міг відремонтувати меч, але цю сиру штуку з +2 АТАКИ викинув би навіть кобольд. Можливо він би міг домовитись і продати цю річ за два мідних у ковальській майстерні.

– Мені дуже шкода, Віде.

Хлопець глибоко вдихнув.

«Гаразд, усе добре. Я все-таки дізнався таємницю скульптурного мистецтва. Я б не зрозумів цього, якби продовжив робити один і той самий мотлох вічно. Я пробачу йому те, що він намахав мене на десять срібних. Нічого страшного».

Коли Від мав на увазі три золотих, він думав, що це вже доступна ціна. Його дії в основному мали на меті навмисно викликати неспокій у Волка за цей розіграш з книгою.

Ціна на більшість статуй, вартість на які не була встановлена жодним нормальним стандартом, в основному визначалася тим, як клієнт уклав угоду зі скульптором.

Два золотих і дев'яносто срібних, а також дурнувата книга – це зовсім непогана угода, плюс зростання його рівнів у скульптурному мистецтві та інших навичках. Але тільки Бог знав, що Від би вчинив у випадку, якби це було два золотих і вісім срібних.

– Гадаю, що ця книга коштує десять срібних. Я бажаю вам удачі з вашою пропозицією для неї. А леді, в яку ви закохались...

– Перепрошую? – запитав Волк.

– Вона проживе з вами прекрасне життя. – Саркастично сказав Від. Хоча з одного боку вона ніколи не постраждає з таким чоловіком.

– Дякую, Віде. – Потиснувши руку скульптору, Волк повільно пішов геть. Від дивився, як він йде.

Раптом на вбрані Волка з'явилася блискуча мітрилова броня. Його ноги захищала пара мітрилових щитків, навіть чоботи зробилися мітриловими – такий поворот змусив Віда похитнутися.

«Він носить кільце з бавовни життя, рідкісний предмет, що подвоює максимальну кількість життя! Безцінний скарб! Наскільки мені відомо ті сережки мають опір до блискавки. Я чув, що вони є лише в каталозі, і ніхто насправді їх не мав. Ти, виродок, мав при собі таке – це нечесно, ти просто обібрав бідного скульптора».

Предмети, які мав Волк, були набагато ціннішими, ніж Від міг собі уявити. Деякі з них коштували тисячі золотих.

Закінчивши букет після кількох годин важкої роботи, Від потягнувся і позіхнув.

Раптом глядачі почали показувати Віду жовте золото та кричати:

– Зробіть мені точно такий же букет, будь ласка!

– Я щойно купив двох лисиць, але чи можу я їх повернути і змінити замовлення на букет?

– Прошу вас!

Покинувши цитадель Серабург, Волк яскраво всміхнувся.

Його серце повнилось жартами, що відрізнялось від страшного обличчя, Волк хотів щиро нагородити Віда, який створив букет від усього серця.

Книга про Небесне Місто!.. Чиста правда, Волк витратив два місяці, щоб дістати її. Згідно з книгою, це дуже таємниче місце, і він там ще не був.

Одна з причин, чому він прибув до Розенхайма, – відвідати те місто. Але зробити пропозицію леді, яка вкрала його серце, це переважила все інше.

Волк подарував Віду книгу, як плату за букет, але це не здавалось чимось значним.

«Не викидай її. Збережи. Вона покаже тобі шлях, який ти шукаєш, і колись ти туди потрапиш».

Ніжно тримаючи букет, Волк попрямував до королівства Брент, де була його мила леді.

Дерев'яний букет!

Це був ідеальний подарунок, коли хлопець просить дівчину вийти за нього, тож коли чутки про паладина Волка, його прекрасну леді і дерев'яний букет поширилися, скульптурна ятка просто неба швидко стала помітним об'єктом.

Більшість гравців сприймали статуетки як пам'ятні знаки, що стоять на камінній полиці або застрягли десь у темному кутку, щоб припадати пилом, але ситуація з Волком змінила їхній погляд на статуї.

Того дня Від заявив:

– Прошу вибачення, але я більше не буду робити однакових статуеток!

Він прийшов до такого рішення, породженого його особистими досягненнями, щоб прискорити підняття рівнів скульптурного мистецтва і навички Ремесло. Проте люди були введені в оману.

– Він справжній митець!

– Він такий крутий. Він сказав, що не робити одну й ту саму статую двічі.

– У такому разі вартість його статуеток зросте.

Клієнти у Віда купували одну-дві фігурки у формі кролика або лисиці як сувенір за невелику ціну, але зараз вони замовляли оригінальні дизайни для подарунків.

Кількість виготовленої продукції впала нижче двохзначного числа, тому що робота над одним витвором займала у нього пару годин, але вони були популярнішими за однотипні фігурки – по три золотих за кожну статуетку.

Враховуючи, що бізнес не вимагав значних витрат на виробництво, це була прибуткова справа.

Плюс за короткий час рівні навичок скульптурне мистецтво і Ремесло швидко зростали.

Лише за три дні рівень навички скульптурне мистецтво досягнув восьмого, а зовсім недавно був п'ятий, і його навичка Ремесло середнього рангу зростає до четвертого рівня.

Коли Віду не вистачало нових замовлень, він варив і продавав їжу.

– М'ясо кролика або лисиці! Якщо ви мені його принесете, я приготую м'ясо для вас. Страву не можна довго зберігати, тому ви маєте з'їсти її протягом доби!

Навичка Віда Кулінарія давала бонус до життя та витривалості стравам, які він сам готував. Це був стероїд бідної людини. Ті, кому було важко мати справу з м'ясом, яке вони збирали під час полювання на диких тварин поблизу цитаделі, кинулись до Віда.

– Ось.

– Ви справді готуєте?

– Так. Довіртеся мені. Все, за що вам потрібно заплатити, – це приправи і соуси. Просто принесіть мені будь-яке м'ясо, коли захочете. – Говорив Від.

Їжа була приготована під впливом скульптурного мистецтва – тож страви, які подавав Від були художніми творами. Більше гравців, ніж можна подумати, навчились готуватись, тому що це корисно, коли вони влаштовують табір у польових умовах. Але скільки кухарів-аматорів можуть використовувати мистецьку характеристику, коли готують їжу?

За винятком професійних кухарів, не так багато гравців вкладають час та силу в навичку Кулінарія, а апетитні страви навіть серед профі рідкісне явище.

Продаючи якісну їжу за низькою ціною, ятка Віда стала надзвичайно популярною. Гравці збирались у велику купу, сподіваюсь купити страву з бонусом до життя і витривалості.

Хтось надіслав шепіт Віду, який тиждень займався різьбленням фігурок та готував їжу на продаж:

/Віде, чуєш мене?/

Це був Пейл, лучник, з яким Від познайомився під час нічного полювання на лисиць і вовків.

/Привіт. Давно не бачились./

/Чудово, ти тут. Де ти був? Я надсилав тобі шепіт майже щодня, але він постійно блокувався./

/У мене було робота./

Прихована печера у лігві Літварт – всередині неї шепіт автоматично блокується. Пейл вирішив не засовувати носа у справи Віда.

/Зрозумів. Ти зараз вільний?/

Від роззирнувся. Його статуетки досі популярні, але це був продукт лише на замовлення, тож пік продажів уже пройдений. Теж стосувалося і людей, що хотіли купити подарунки. У цьому сенсі його заява робити тільки оригінальні статуї бумерангом вдарила по ньому самому.

/Еге./

/Тоді чому б тобі разом з нами не приєднатися до карального загону квесту, яке стосується села Баран? Ми вирішили разом взяти завдання, і я спробував зв'язатися з тобою, щоб поцікавитися чи хочеш ти його теж взяти./

Розділ 10. Роль Віда в каральному загоні

Каральний загін спрямований до села Баран!

Розташоване на кордоні людської цивілізації, королівство Розенхайм було оточене чудовиськами.

Королівство зміцнювало стіни та організовувало ополчення у прикордонних містах, але щорічні бенкети гоблінів і орків, що влаштовували набіги для загарбання осінніх врожаїв, були непереборними, це викликало головний біль у королівського двору.

Місія карального загону, підпорядкованого Даріусу, полягала у звільненні села Баран, яке потрапило до рук ящіро-людей. Ті, хто приєднався до карального загону, ділили один і той самий квест, і вони, у кількості трьохсот гравців, ітимуть виганяти ящіро-людей з села.

Ця тема останні кілька днів циркулювала у цитаделі Серабург. Навіть гравці з інших королівств заповнили цитадель, щоб приєднатись до завдання, зробивши місто переповненим людьми.

Людина, яка візьме участь у квесті, отримає досвід, не кажучи вже про славу, що буде визнанням її служінню королівству Розенхайм. Усі обговорювали це, та все ж ця тема уникла уваги Віда, бо він був зайнятий вирішенням фігурок для своєї вуличної ятки.

Від спочатку погодився зустрітись зі своїми колишніми товаришами по команді. Вони чекали в центрі міста.

– Рада тебе бачити, Віде.

– Вау, давно не бачилися!

Сурка й Ірен привітали Віда. Їхнє вбрання сильно змінилося з того дня, коли вони бачились востаннє. На Сурці була чудова туніка, а Ірен мала сніжно-біле вбрання священнослужителя. У Ромуни, мага, була стандартна чорна мантия.

Вони були здивовані тим, що Від ще не змінив своє вбрання.

– Віде, де ти був?

– Це довга історія...

Перш ніж Від зміг дати розгорнуту відповідь, Сурка обірвала його і сказала:

– Я зрозуміла. Ти не заходив тижнями, так?

– ...

– О, ти збираєшся приєднатися до квесту карального загону? Будь ласка, Віде, іди з нами! – Ромуна схопила Віда за руки так, ніби вони були парочкою.

Рейнджер Пейл спостерігав за ними з очима пораненого звіра, що пустило мороз по хребту Віда. Він зрозумів, що Пейл потайки залицяється до Ромуни.

Витягнувши руки з міцної хватки магині, Від запитав:

– Які у вас рівні?

– Я сорок восьмого рівня. Загинула п'ять чи шість разів у боях, тому в мене найнижчий рівень серед нас, – сором'язливо сказала Сурка.

– У мене п'ятдесят перший, – сказала Ірен.

– У мене такий самий, – мовила Ромуна.

– У мене п'ятдесят третій рівень. – Буркнув Пейл досі стурбований тим, що побачив.

Від знав, що його товариша по команді були друзями в реальності, тому вони завжди полювали на монстрів разом, тож їхні рівні зростали приблизно в однаковому темпі. Та все ж очевидно, що вони серйозно займалися полюваннями, бо їхні рівні зростали швидше, ніж у інших гравців.

Вони зізналися Від, що тимчасово не відвідуються коледж. Хоча вони не сказали йому більше, він здогадався, що з того часу квартет безперервно грає у Королівську Дорогу, не спить, замкнений у своїх темних кімнатах, немов ізольовані відлюдники.

Пейл незабаром з'ясував, що Від разом з ними приєднається до карального загону.

– Вони зазначили, що потрібний рівень тридцять і вище. Це завдання дає премію за отриманий досвід. Також можна набути слави.

За планом каральний загін стикнеться з численними видами монстрів. Основною мішенню були ящіро-люди, що захопили село Баран, але також була можливість зустрітися з менш небезпечними гоблінами.

– Місія трохи ризикована, але ми можемо покликати на допомогу НІПів, якщо буде надзвичайна ситуація. Я вже втомився від павуків і бандитів. – Пейл скорчив страшну пику.

Поки Від був у іншому місці, його товариші по команді полювали на монстрів у найближчому підземеллі. Це було павуче підземелля, де за кожним сталактитом ховалися червоні павуки та отруйні арахніди. Про отруту потурбувалася Ірен, але Пейл був травмований, він приклеївся до липкої павутини, жалюгідно борсаючись проти гігантських павуків, що пускали на нього слину.

Від кивнув, розуміючи, що лучник пережив. У нього й самого були важкі часи, коли він знищував гігантських черв'яків.

– Буде непогано приєднатися до карального загону.

– Ми раді цьому, Віде. До речі...

– Так?

– Ти обрав клас?

Щодо класу, то Від ще не визначився з ним, коли доєднався до їхньої групи під час полювання. Вони навіть побились об заклад, коли він обере собі клас.

– У мене є клас, але...

– Що за клас? Розкажи нам.

Зазвичай стримана Ірен підійшла до Від із сяючими очима. Як жриця, що відповідає за зцілення і бафи, які допомагали іншим, вона мала знати клас кожного в їхній групі.

Наприклад, для класу воїна є багато підвидів, що вже говорити про інші бойові класи, які спеціалізуються на різних видах зброї та стилях бою. Типи танкерів з потужним захистом та живучістю, а також типи тих, хто завдає багато шкоди і мають велику силу.

У випадку Сурки і Пейла – вони належали до класів підтримки з високою спритністю, але з меншою силою та живучістю в порівнянні з іншими бійцями ближнього бою.

Крім того є паладини, яких звать святими лицарями, вони можуть використовувати божественну силу, включно з Рукою зцілення для того, щоб лікувати самих себе, усе завдяки їхній ексклюзивній характеристиці «віра».

Від почухав голову:

– Я скульптор.

– Ого, круто! Ти обрав мистецький клас. – Сурка радісно засміялась, але решта виглядала не дуже весело. Упередження, що асоціювало скульптора зі слабкістю, глибоко вкарбувалась у їхній підсвідомості.

По факту клас скульптора – один із ремісничих класів, що не мали нічого спільного з бойовими навичками, тому позбавлені будь-якого впливу на силу та живучість.

Та все ж вони від щирого серця сприймали Віда за свого. Ці люди не були настільки безсердечними, щоб одвернутися від свого колишнього побратима тільки тому, що він обрав один з найменш бажаних класів.

– Ми прямували до сера Даріуса, щоб приєднатися до карального загону. Іди з нами. – Сказав Пейл.

– Але, розумієте, я скульптор. – Мовив Від.

– Не переймайся. Ми можемо компенсувати те, чого тобі не вистачає. Нам потрібно поспішати, перш ніж хтось інший заповнить пусті місця. Кількість карального загону обмежена трьома сотнями гравців і двома сотнями солдатів НІПів. – Пояснив Пейл.

– Ходімо, Віде. – Сказала Ромуна.

– Якщо ти вважаєш, що не відповідаєш вимогам, бо скульптор, ми допоможемо. Будь ласка?
– попросила Сурка.

Тепер, коли Від розкрив свій клас, у нього не було причин говорити ні.

Дівчата відчували до нього щось материнське, тож не могли відкинути його в бік, хоча вважали слабким, а Пейл майже благав хлопця приєднатися до карального загону, щоб відплатити за те, що він зробив для них раніше.

Переконавшись у їхній наполегливості, Від вирушив туди, де були розміщені війська Даріуса.

Герцог Канус проводив чергову зустріч з лицарями. Усіх без винятку лицарів, що були у цитаделі, покликали на неї. На зустрічі вони обговорювали, як вигнати монстрів з Розенхайма, план призову та інші нагальні військові питання.

– Ви зробили чудову роботу, лорде Мідвейл, солдати, яких вам довірили, добре натреновані. Я вражений тим, що їхні рівні вище п'ятдесятого. – Сказав герцог Канус.

– Це не моя робота, ваша світлосте, – мовив сер Мідвейл.

– Що? Я особисто доручив це завдання вам. Розкажіть мені, що сталося. – Зацікавився герцог Канус.

– Якщо ви наполягаєте, ваша світлосте. – Сказав сер Мідвейл. Затим він детально розповів про події, що сталися у лігві Літварт.

– Гм... розумію. – Сказав герцог Канус, потираючи доглянуті вуса.

Інші лицарі теж виглядали здивованими тим, що іноземець, який не походить з Версалю, так добре впорався з цією роботою. НІПи сприймають себе місцевими, людьми, що народилися на континенті Версаль, а гравці – це вільні люди, послані святою провидицею Гесю. НІПи мали емоції, говорили і поводитися як справжні люди, завдяки запрограмованому штучному інтелекту.

– Хороша людина, справді. Лорде Мідвейл, чому ви не завербували його до лав армії Розенхейма? – запитав герцог Канус.

– Я двічі просив його стати офіцером армії, але він сказав, що хоче зберегти свою свободу та вбивати монстрів з власної волі. – Відповів сер Мідвейл.

– Вільна людина. – Сказав вражений герцог Канус.

– Так, ваша світлосте. Хоча він не належить до нашого королівства, мені здається, що це людина, яка присвятить свій час Розенхайму ще раз. – Мовив сер Мідвейл.

– Якщо ви так кажете, ми колись знову побачимо його серед нас, – заговорив герцог Канус, після чого полишив тему лігва Літварт і перейшов до наступної.

По дорозі до Даріуса Від зупинився біля продуктового магазину.

– Віде, чому ми тут зупинились?

– Побачите.

Продуктовий магазин був заповнений клієнтами. В основному це були кур'єри з ресторанів цитаделі. Хлопець, вбраний у те, що нагадувало одяг гінця, закричав:

– Мені потрібні свіжі груди!

– Пха-ха-ха, ви опинилися не в тому місці, юний тигре. Бордель далі по вулиці, на розі. Сподіваюсь у вас є посвідчення особи з фотографією. – Сказав продавець.

– Дідько. Мені потрібні курячі грудки!

Хлопець скривився. Але крамар, улесливий, як зміїний язик, лише всміхнувся.

– Тільки курячі грудки? Хіба вам не потрібні ще і яйця?

– Ой, я забув... Яйця мені теж потрібні.

– Стійте на місці. Я дам вам яйця, коли кури їх знесуть.

– Як щодо курчат?

– Коли вони вилупляться з яєць, сер.

Ірен захихотіла на обмін словами між продавцем і кур'єром.

– Веселий хлопчина.

– Гадаю, він влаштувався на роботу в ресторан, тому що не може покинути цитадель протягом перших чотирьох тижнів.

– Поганий вибір. Чому він вирішив працювати в ресторані, де нема чому вчитися?

На думку Пейла, було нерозумно робити кар'єру в ресторані.

Новачкам рекомендується проходити квести, які добре оплачуються, або, у випадку якщо вони збираються використовувати заклинання, читати і вивчати книги у бібліотеці. Все для того, щоб вони могли купити ліпшу зброю і спорядження, легше полювати на монстрів і піднімати рівні швидше в довгостроковій перспективі.

Однак Він не погодився з думкою Пейла.

– Якщо ви працюєте в ресторані, то можете вивчити навичку Кулінарія. Це того варте. – Мовив він.

– Знаю, але навіщо вчити таку непотрібну навичку, як Кулінарія? Якщо купити житній хліб, під час обробки якого наклали закляття збереження харчових продуктів, він пролежить місяць. – Сказав Пейл.

– Він правий. Нащо нам вчитися готувати, коли ми можемо легко підняти шкалу ситості? – спитала Сурка.

Для Віда слова Пейла і Сурки звучали по дурному, майже по дитячому. Вони недооцінили навичку Кулінарія так само сильно, як і скульптурне мистецтво, не знаючи, який великий вплив може мати їжа на характеристики.

«Ці люди не знають, що таке бідне життя». – Сказав він собі.

Очі Віда потемніли. Ті, хто справді пережив часи фінансових скрут, не недооцінюють значення навички Кулінарія. Уявіть, що ви змушені їсти житній хліб, коли полюєте на монстрів «у полі».

Якщо ви новачок низького рівня, і у вас нема грошей, ви перетерпите це, бо альтернативи немає. Але як тільки рівень досягне такої позначки, що ви зможете дозволити собі купувати більше смачної їжі, ваш язик автоматично відмовиться від житнього хліба.

По правді, навіть Пейл не завжди брав житній хліб до рота. Коли справа доходить до крайньої межі, усі люди однакові. У них схожий список бажань, і коли вони виконують його, він сам по собі стає довшим. Зокрема, основні потреби в житлі, одязі та їжі є невіддільні від нормального життя.

Навіть більше, навичка Кулінарія працює і в реальному житті. З розвитком навички, вона дає вам перелік доступних рецептів на основі тих інгредієнтів, які у вас є зараз. Можна випробувати рецепт у віртуальній грі, і він залишиться у голові після того, як ви вийдете. Якщо оволодіти навичкою Кулінарія хоча б до рангу експерта, то більше не доведеться перейматися пошуками роботи, тому що будь-який ресторан візьме вас до себе з великою радістю.

Віртуальна реальність. Це означає, що уявний світ тут втілений схожим на реальний. Іншими словами те, що вивчене у віртуальності, працює також і в реальності. Королівська Дорога дуже детальна і реалістична гра.

Звичайно, більшість гравців, які не завдають собі клопотів вивченню ремісничих навичок так широко, як Від, ніколи не зрозуміють про що йдеться насправді, поки не відчують це на власному досвіді.

«Цікаво, чи захочуть вони все-таки спробувати щось таке».

Від передбачив, що цінність навички Кулінарія зростатиме, коли гравців, які збільшуватимуть з неї рівні, будуть сотні.

Страви, що готував Від з базовою навичкою Кулінарія, мали тимчасовий бонус до життя, то ж які ефекти матиме їже приготована майстром?

«Упевнений, навіть щасливе подружжя вб'є одне одного, щоб скуштувати хоч шматочок».

Не тільки смак їжі, але й додаткові бонуси будуть приголомшливими.

Твердий житній хліб без запаху вартістю три мідні монети проти французькою кухні, смак якої нагадує рай і додає бонуси до характеристик! Змагання закінчиться ще до початку.

Від уявив, що страви, приготовані шеф-поваром, коштуватимуть купку золота.

Він думав, що цінність статуй буде поверхневою, але навичка кулінарія, поки вона буде невід'ємною частиною життя, ніколи не зменшить свого впливу на повсякденність.

Ранкери жадали б найкращої їжі, яку вони б могли знайти, а цінність професійного кухаря зросла б до небес.

«Ну, деякі люди могли передбачити це раніше. Кухарі одні з найзавзятіших сторожів своїх таємниць. Вони повинні створювати власні рецепти та вдосконалювати свої кулінарні навички».

Від повернувся до своїх товаришів по команді з серйозним обличчям і сказав:

– Я не можу заперечити те, що ви зверхньо дивитеся на ремісничі навички в цілому. Бойові навички важливі. Але я думаю, що ремісничі навички можуть стати необхіднішими в майбутньому. Всі ремісничі навички мають щось спільне, і вони також допомагають бойовим здібностям аватара. Пропоную вам вивчити навичку Кулінарія . Вона необхідна для вашого повсякденного життя.

– ...

– Вибач, – тихим голосом сказала Сурка.

– Я забув, що ти скульптор, і я бездумно пащекував про ремісників. Мені дуже шкода. – Сказав Пейл.

Сурка, Пейл та Ірен почервоніли від ніяковості. Вони думали, що Від злився, бо вони применили навичку кулінарія, одну з ремісничих, прямо перед ним.

«Я не це мав на увазі. Ви не правильно мене зрозуміли». Від похитав головою.

Хай би як він про це розповідав, вони не зрозуміють потреби, доки самі не відчують необхідність цієї навички.

У продуктовому магазині панувала дружня атмосфера, тому що постійні клієнти тут часто могли побачити щось цікаве. Від пройшов крізь натовп і підійшов до прилавку.

– Вітаю. – Сказав Від.

– Привіт. Я чув ваші слова. У вас правильне уявлення щодо навички Кулінарія! – мовив продавець.

– Спасибі.

– Ваше обличчя здається мені знайомим...

– Еге. Я приходив сюди за продуктами кілька днів тому.

Коли Від одночасно поліпшував скульптурне мистецтво і навичку Кулінарія, він навідувався лише до цього магазину, щоб оптом купувати продукти, з дуже простої причини: низька ціна.

Найпростіший спосіб збільшити прибуток – зменшити витрати, купуючи велику кількість продуктів зі знижкою. Від завжди використовував цей магазин для покупок, але це був перший випадок, коли він говорив з продавцем, а не робив замовлення.

– Гаразд. Дякую, що відвідуєте мій магазин. До речі, ви обрали шлях кухаря?

– Ні. Мій клас – не кухар, але я знаю цінність навички Кулінарія.

– Добре. То що я можу для вас зробити? – очі крамаря яскраво сяяли, оцінюючи Віда.

З розмови продавця і кур'єра, хлопець зрозумів, що крамар – гравець.

– Спеції та соуси. – Сказав Від.

– Гмм, у нас є багато видів спецій. – Мовив крамар. – Є сіль, цукор і перець, а ще я можу показати вам дивовижні місцеві приправи, такі як спеції з ельфійських земель, а також пляшки з соком, вичавленим з деяких рослин на півночі.

На великому континенті місцеві фермери збирають багато продуктів з особливими смаками та торгують ними через каравани.

– Мені не потрібні дивовижні приправи. Тільки базові.

– Чудово. Тільки дурні, які хочуть приголомшити інших, шукають чогось особливого. Як щодо якості?

– Звичайно, я хочу найкращі.

– Скільки?

Від порахував скільки грошей в його кишенях. Він ще не продав різні види руд, окрім срібла, зібраного з королів-черв'яків. Хлопець зберіг їх на майбутнє, коли поліпшить навичку ремонту настільки, що та дозволить йому переробляти руду.

– У мене зараз двадцять сім золотих. Я хочу взяти на цю суму. – Відповів Від.

– Добре. Я дам вам ще додаткових. – Сказав крамар.

Коли товариші Віда по команді почули розмову між ним і продавцем, вони відчували, що між цими двома протікає взаєморозуміння і повага, ніби зустрілись двоє старих друзів, що разом перехилили по келиху.

Фактично, крамар був гравцем, який вже обрав шлях кухаря. Побачивши Віда, він зрозумів, що з останньою хвилиною з'явився сильний суперник.

Від також визначив продавця як попередника у сфері кулінарії, тож їм майже не знадобились слова. Лише контакт очима сказав їм достатньо.

Він запакував спеції та соуси, які купив у продуктовому магазині, до рюкзака.

Переконавшись, що він повністю готовий до нової подорожі, хлопець разом з іншими вирушив до табору карального загону Даріуса.

Про каральний загін, який прямуватиме до села Баран, досить багато говорили в місті, тому було багато гравців, які хотіли приєднатись до квесту.

Даріус сидів на невеликому стільці, розмовляючи з претендентами на приєднання до завдання:

– Наступний, будь ласка.

– Вітаю, я Кокран. Лучник 68 рівня. Я добре володію Чисельними пострілами, а моєю зброєю є лук Ласант.

– Добре.

Наступною в черзі була група Віда, очолювана Пейлом, який знервовано підійшов до Даріуса.

Пейл виступав як представник своєї групи:

– Ми всі в одній команді. П'ятдесяті рівні. Жриця, бойовий маг з вогняною стихією, рейнджер, монах і...

Пейл затнувся, перш ніж сказав про Віда, бо боявся, що коли розповість про те, що Від – скульптор, це розчарує Даріуса і він відмовить їм усім.

– Хм, у вас збалансована група. Чудово. А він... – Даріус помітив Віда і запитав Пейла: – Він також у вашій групі?

– Так.

– Загалом п'ятеро. Ідеально підходить до кількості пустих місць, що залишились у моїй армії.

– Тоді...

– Ви приєднаєтесь до квесту, щоб відвоювати село Баран? – запитав Даріус і перед очима Віда з'явилося вікно з повідомленням.

[Каральний загін спрямований до села Баран

За кордоном королівства Розенхайм лежить пустка монстрів. Стіни були збудовані, а війська – відправлені для утримання монстрів, які щорічно вдиралися на землі королівства через діри. Через одну з цих дір проникла хвиля монстрів і захопила село Баран.

З солдатами Розенхайма врятуйте село Баран від лиха і знищте чудовиськ.

Рівень складності: D

Строк: у вас є 30 днів.]

Пейл сказав із великою посмішкою:

– Звичайно.

– Я теж хочу приєднатися.

– Те саме.

– Дякую, що запросили приєднатись до квесту.

– Еге.

Від останнім взяв завдання.

[Ви прийняли квест.]

– Гарзд. Вирушаємо негайно. – Даріус звівся на ноги і закричав: – Усі, хто взяв квест карального загону, будь ласка, підійдіть сюди! У нас достатньо людей, тому ми вирушаємо прямо зараз!

Не було ніякої церемонії пов'язаної з відправленням карального загону до села Баран. Тільки жменька людей, які дружили з кимось із війська, помахали рукою на прощання.

Триста гравців у барвистому вбранні вийшли з Південної брами прямуючи до південної провінції – місцем призначення було село Баран. Їхнє завдання – повернути село, захоплене ящіро-людьми.

– Хе-хе. Я ще ніколи не була так далеко від цитаделі. Це так, ніби ми на екскурсії! – сказала Ромуна.

– Гадаю, я мала принести перекус. – Сказала Ірен.

Дві дівчини весело розмовляли.

Свіже повітря і сонячний день! Це був ідеальний день для екскурсії. Леви і вовки, налякані чисельністю війська, забрались з дороги, що забезпечувало безпечну подорож.

Поки товариші Віда по команді спокійно йшли, насолоджуючись порожніми балачками, хлопець вивчав інших людей у війську, в що вони одягнуті та яке спорядження мають.

«Середній рівень гравців у війську десь між сороковим і шістдесятим. Я чув, що рівень Даріуса десь сто сорок».

У Даріуса п'ять товаришів по команді: три мечники, злодій і звичайний воїн.

«Ліпше припустити, що вони десь на такому ж рівні».

Від зробив висновок, що Даріус зібрав у своє військо всіх, хто прибігав взяти квест, лише для того, щоб задовольнити вимогу «залучити триста гравців». Ця підозра у нього виникла, коли Пейл підійшов до Даріуса, щоб приєднатись до квесту, а той дуже недбало взяв їх до свого карального загону. У випадку Віда, він навіть не запитав про його клас і рівень.

«Думаю, він хоче якнайшвидше виконати завдання карального загону. На карту поставлено багато нагород».

Почуття тривоги проникло до свідомості Віда. Він зробив власне розслідування щодо Даріуса, лідера цього карального загону, відразу ж, як Пейл надіслав йому шепіт стосовно цього квесту. Даріус мав погану репутацію. Це було відомим фактом, що він зробить все, аби подбати про власні інтереси.

– Слухайте всі, – тихо сказав Від.

– Га? – озвалася Сурка.

– Коли ми прибудемо в село Баран, то не маємо довіряти нікому. – Сказав Від.

– Що ти маєш на увазі? – запитала Ромуна.

– Я кажу, що ми тепер самі по собі. – Сказав Від.

Пейл озирнувся, ніби розбуджений словами Віда. Затим він погодився зі скульптором:

– Я зрозумів про що ти, Віде.

– Про що ви? Я не розумію. – Сказала Сурка.

Від похмуро глянув на неї:

– Ми знаємо когось із членів карального загону?

– Ні. – Відповіла Сурка.

– Ти намагаєшся сказати, що коли нам випаде хороший предмет, хтось іншим може вбити нас, щоб забрати його? – спитала Ірен.

Питання, яке вона підняла, приголомшило всіх у її групі. Сурка і Ромуна навіть виглядали наляканими.

– Я не про це говорив. Звичайно, таке може статися. Але я не думаю, що знайдеться хтось настільки сміливий, щоб перейти межу перед такою кількістю свідків із карального загону. Якщо він отримає мітку вбивці, прикінчивши нас, то стане ворогом для тисяч гравців, які вб'ють його на знак помсти. До того ж Даріус не дозволить такому статися, бо це може поставити під загрозу його авторитет.

– То що тебе турбує? – запитала Ромуна.

– Нам нема на кого розраховувати. Ось у чому наша проблема. – Сказав Від.

Він відвів товаришів по команді подалі від війська, щоб уникнути підслуховування, і додав:

– Попри наші низькі рівні, ми будемо боротися з великою кількістю монстрів.

– Саме так! Хіба не для цього зібрали три тисячі гравців і взяли на підмогу дві сотні солдат з армії Розенхайма? Коли закінчимо це завдання, то отримаємо купу досвіду і слави. – Сказала Сурка.

– Тут виникає питання. Як ти будеш битися, коли почнеться бій? – запитав Від. – Так, у нас багато людей, але ми всього лише купка незнайомих, які нічого не знають одне про одного. Ми не знаємо, якими навичками володіє отой рейнджер. Не знаємо, чи тип поряд з ним, який схожий на мага, справді маг, чи просто маскується. Уявіть, що ящіро-люди заскочили нас зненацька, як ви на них зреагуєте? Як ми можемо зібратися разом і дати відсіч?

– Але що в цьому поганого? Рейди мають бути такими, чи не так? – запитала Ірен.

Коли Ірен поставила ще одне питання, Пейл похитав головою:

– Більшість рейдових завдань зосередженні на вбивстві певної кількості монстрів або розчищенні певної території в обмеженому масштабі. Я мало чув про великі битви проти армії монстрів у відкритому полі, як у цьому квесті. У нас тут триста гравців і двісті солдат, але коли розпочнеться битва, ми будемо триматися разом з товаришами по команді та розділимося на групи. – Сказав Пейл.

– Це означає...

– Ірен, цифри завжди брешуть. Триста гравців і дві сотні солдат не гарантують, що загін буде таким же сильним, як сума їхніх сил. Якщо ми переможемо монстрів, це буде добре. Але якщо ми стикнемося з несподіваним поворотом подій, то розвалимося, як картковий будиночок. Ми повинні бути обережними. – Мовив Від.

Даріус був надто нетерплячим і одержимим бажанням досягнути швидкої перемоги.

Оскільки багато гравців хотіли приєднатись до квесту, лідер карального загону міг взяти користувачів з високими рівнями, щоб понизити ризик важких втрат при несподіваних ситуаціях, однак в такому випадку група Віда не змогла би приєднатись. Проте Даріус хотів отримати всі очки державної служби, тому відмовив усім гравцям, рівень яких був вище сотні. Натомість він набрав у загін користувачів з низькими рівнями. Лідер карального загону також велів солдатам Розенхайму залишатися позаду і слідувати за гравцями на невеликій відстані.

«Б'юсь об заклад, він переймається тим, що солдати можуть отримати досвід і славу, яка їм і належить».

Якби Від був лідером карального загону, він би зробив з точністю навпаки. Залишив би осторонь три сотні гравців і замість них використав солдатів Розенхайма. Якби він наказав НІПам знищити банду ящіро-людей, його репутація та харизма зросли б.

Славу або досвід можна отримати кількома різними способами, але характеристиці харизма потрібна саме така можливість, щоб швидко вирости.

Від ще раз нагадав своїм товаришам по команді бути обережними.

Час від часу військо зупинялось, щоб відпочити і поїсти. Гравці у каральному загоні жували сухі перекуси, які взяли з собою, або готували легкі страви. Солдати Розенхайма дотримувались графіку щоденного трьохразового харчування.

– Як ми будемо готувати їжу? – запитала Сурка.

Пейл і Сурка кидали випадкові погляди на Віда, коли говорили про готування їжі. З розмови, що відбулася в продуктовому магазині, вони дізналися, що Від добре готує.

Скульптор вирішив показати свої кулінарні здібності.

– Я приготую вам їжу. Пейле, ти зможеш уполювати кролика чи оленя? Принаймні по двоє кожного виду. – Сказав Від.

– Гаразд, – мовив лучник.

Пейл взяв лук і незабаром повернувся з трьома кроликами і двома оленями. Як рейнджер, що спеціалізується на лукові, зараз він міг випустити стрілу в кролика без промаху.

– Тепер я приготую для вас смачну їжу. – Сказав Від.

Хлопець розклав багаття, зняв шкури з кроликів і оленів, проштрикнув їх шампурами і помістив над вогнем. Поволі обертаючи тушки, він посипав тушки сіллю і перцем.

– Хеейя, виглядає чудово, – сказала Сурка.

– Тепер ми можемо їсти? – спитала Ірен.

Сурка й Ірен ковтали слину від запаху смаженого м'яса – просто непереборна спокуса.

Від уже заволодів язиками і шлунками сера Мідвейла та його війська у лігві Літварт. Вони їли його рагу з яловичиною, як згряя голодних вовків, і мало не вилизували казан до блиску. Порівняно з тими днями, його навичка Кулінарія середнього рангу тепер поглиблювала смак страв, а характеристика мистецтва застосовувалася, щоб м'ясо кролика виглядало більш апетитним. Навіть шампури, які протикали оленів наскрізь і тримали їх над вогнем, виглядали чудово.

– Будь ласка, пригощайтесь. – Сказав Від, коли запевнився, що достатньо помучив товаришів по команді виглядом їжі.

Як кажуть, голод – найкраща приправа.

Жув.

Як тільки Від дав добро своїм товаришам по команді, вони кинулись до смаженини і почали відривати м'ясо від кісток та кидати його до рота.

– О небо, це та-а-ак смачно! – вигукнула Сурка.

– Ти найкращий, Віде, – сказала Ромуна, піднявши великий палець змащеної жиром руки. Навколо її рота також був жовтий жир.

Очевидно, піддавшись одному з семи гріхів, ненажерливості, жриця Ірен з'їла цілого кролика, а Пейл втоптав задню ногу оленя. Вони навіть облизували кістки.

– Спасибі, Віде.

Задоволені смачною їжею, вони знову і знову робили компліменти скульптору.

– Будь ласка.

Від озирнувся і виявив, що багато інших користувачів скупчились навколо невеликої гриль-вечірки так, що він цього не помітив.

– Виглядає так смачно.

– Справді...

– Я заздрую, що вона так сильно насолоджується м'ясом!

Серед очевидців із карального загону апетит зростав ще більше лише від погляну на Ірен і Ромуну, які насолоджувалися життям.

– Ви не проти, якщо я візьму трохи приготованого вами м'яса? – запитав чоловік.

Від спокійно роздавав їжу іншим:

– Пригощайтесь. Але наступного разу вам слід принести м'ясо з собою.

– О, красно дякую. – Люди з вдячністю прийняли їжу. Але вона закінчилась до того, як більша кількість гравців змогла її скуштувати.

Під час наступного прийому їжі Віду довелося добре попрацювати, бо багато користувачів кинулися до нього з м'ясом і попросили хлопця приготувати його. Якщо відверто, деякі з гравців уміли готувати. Вони були змушені готувати їжу, коли під час місій у них закінчувалися сухі перекуси. Відверто кажучи, вісімдесят відсотків війська складали чоловіки. Вони ненавиділи прості кухонні клопоти, такі як чищення картоплі та нарізання цибулі. Те саме стосується і користувачок.

То ж навіть ті, хто вивчили навичку Кулінарія, вважали, що ліпше добути м'ясо і віддати його Віду, аніж готувати самостійно.

– Мені тебе жаль. Я тобі реально винен. – Сказав чоловік на другий день подорожі.

– Та все нормально. Тобі не треба так говорити. Я роблю це для розваги. – Мовив Від.

– Але...

– Тобі справді від цього незручно? Тоді як щодо такого? Давай домовимося. Якщо ти хочеш мені відплатити за те, що відчуваєш себе в боргу переді мною, ти можеш заплатити за їжу. Знаєш, за спеції та соуси, – сказав Від.

– Мені це подобається, згоден. Так я почуватимуся краще.

Чудовий підробіток!

Від почав збирати невелику плату за приготування їжі. Звичайно, вона була більшою, ніж реальна ціна спецій і соусів, але ніхто не скаржився на це, оскільки вважали її прийнятною.

Коли війська на своєму шляху до села Баран зупинилися у містечку, Від придбав у місцевому продуктовому магазині певну кількість харчів.

Йому потрібно оновити свої рецепти, щоб швидше вдосконалювати навичку Кулінарія. Крім того, нові види страв, які раніше люди ще не куштували, завжди схвально приймалися його клієнтами.

З продуктами, які Від купив у магазині, він був зайнятий, готуючи їжу під час зупинок.

Гравірувальний ніж Захаба, крім прямого використання, ідеально підходив для чищення картоплі.

«Ну, вирізання статуї та чищення картоплі у чомусь схожі».

Страви, приготовані Відом, в основному збільшували кількість життя на п'ять відсотків, а оскільки його навичка ремесло була середнього рангу, то це відкривало додаткові опції.

Простими словами, навичка ремесло середнього рангу додає тридцять відсотків до володіння мечем і п'ятдесят – до навички кулінарія.

Таким чином, кінцевий вплив на кількість життя мав збільшення на сім очок і п'ять відсотків. Це може звучати просто, але ця різниця здатна врятувати життя посеред хаосу битви, де завдають удари зі сліпих зон.

До Віда, який був заклопотаний приготуванням їжі, прийшли люди зі знайомими обличчями. Вони були одягнені у форму армії Розенхайма.

– Командире!

Лише купка НІПів зверталася так до Віда. Він припинив нарізати м'ясо, підняв голову і побачив знайомі обличчя.

– Ви... – сказав Від.

– Салют! Вітаємо командира!

Це були Бекер, Хосрам і Дейл, брати по зброї, що билися разом з Відом у лігві Літварт.

– Як ваші справи? – запитав Від.

– Нас підвищили до десятників, командире, – сказав Бекер.

Коли солдати, яких старанно тренував Від, були підвищені до десятників, вони вже не могли повернутись до своїх початкових полків. Тож військові чини призначили їм новобранців і нову місію.

– Гадаю, вам сказали приєднатися до карального загону, що прямує до села Баран. – Сказав Від.

– Так, командире. – Мовив Дейл. – Після того, як місія закінчиться, ми розмістимося в селі, щоб охороняти прилеглу територію.

Певна кількість колишніх підлеглих Віда, включно з Буреном, взяті під крило сером Мідвейлом, але решта, нині десятники, наразі служили в каральному загоні.

Це був собачий нюх Бекера, який відчув запах страв, що готував Від, і пройшов за ним, щоб знайти колишнього командира.

– Хе-хе, – усміхнувся Хосрам.

– Я сумую за вашими стравами, командире, – сказав Бекер.

– Так шкода, що ми більше не під вашим командуванням, але чому б не показати, що старі знайомства так просто не вмирають?

Говорили колишні підлеглі з порожніми шлунками.

– Звідки він знає солдатів Розенхайма?

– Вони не піхотинці. Вони виглядають як десятники.

– Вони щойно назвали його командиром.

Сурка і Пейл не могли приховати здивування. Десятник був досить вагомою позицією, а рівень цих десятників, очевидно, вищий за їхній.

– Добре. Ось.

Від без вагань передав колишнім підлеглим миски з їжею. Не потрібно і говорити, що з цього моменту всі припаси, призначені їхнім взводам, почали контрабандою переправляти до Віда.

Подорож до села Баран зайняла у війська рівно десять днів.

Під час цієї подорожі Від мав намір поліпшити навичку Кулінарія. Щоб досягти вищого рангу для цієї навички, потрібно не тільки добре нею володіти, а і виконати велика кількість фізичної праці.

Ще коли він у лігві Літварт, то подавав їжу тридцяти двом людям тричі на день, це дев'яносто шість порцій щодня, а загалом це було три тисячі мисок рагу з яловичиною.

Потім хлопець відкрив ресторан просто неба у цитаделі. Зараз, коли він годував сотні ротів під час маршу, можна підрахувати, що Від подав щонайменше десять тисяч страв.

За умови, що людина їсть тричі на день, на місяць потрібно дев'яносто порцій, це приблизно тисяча вісімдесят порцій протягом року.

Від зробив те, що для однієї людини могло зайняти десятиліття, щоб пройти до кінця середній ранг навички Кулінарія, і якщо хтось цього не розуміє, то він реально пропавший.

Готування їжі як хобі не можна порівняти з приготуванням тисяч страв для отримання рангу експерта в навичці Кулінарія.

Хоча скульптурне мистецтво найкраще підходило для поліпшення навички ремесла, Від боявся привернути небажану уваги, вирізаючи статуї під час маршу.

Кулінарія не привертає стільки небажаної уваги, приносить гроші та завойовує вдячність, якщо не повагу, в інших.

Війська нарешті побачили здалеку село Баран.

– Ми майже там.

– Як думаєте, що там будуть за монстри? Не могу дочекатися, коли вже зчеплюся з ними.

Ведучи благодушні короткі розмови, Ірен і Сурка йшли дорогою, а Від, який вже закінчив готувати, дивився на небо.

Нічого, крім білих хмар, що пливли по блакитному небу.

«Я знав це. Небесне місто ніщо інше, як міф. Мене збив з пантелику простий міф. Село Баран – у книзі сказано, що це останнє місто, де є якийсь зв'язок з Небесним містом. Ось чому я приєднався до цього завдання, але помилився». – Слабкий промінь надії розсіявся.

Коли війська наблизилися до села Баран, Даріус вигукнув:

– Стоп!

Даріус подав сигнал всім зупинитися. Коли Від із задніх рядів пройшов до передніх, то побачив старого в пошарпаному одязі та десятки дітей, які невпевнено брели до війська.

– Що у тебе за діло? – запитав Даріус, він навіть не спустився з коня – Даріус та його поплічники єдині, хто мали коней.

– Вітаю вас, шановний командире. Ми ті, хто вижили в селі Баран, – мовив старий. – Я – Ґанділва, староста села. Нещодавно я послав Джексона, щоб сповістити Його Величність про біду, яка сталася з моїм селом, і попросити допомоги. Я сподіваюся, ви ті, хто допоможе нам з цією бідою.

– Так, – відповів Даріус.

Ґанділва був старостою села Баран, а перелякані діти, які йшли за ним, втекли з села, коли на нього напали ящіро-люди.

– Ми скоро відвоюємо село Баран. – Сказав Даріус Ґанділві. – Тож заспокойся і почекай трохи на добрі новини.

– Я радий це чути, шановний командире. Проте у мене є особисте прохання... – Мовив староста.

– І що це?

– Будь ласка, врятуйте моїх людей, яких захопили мерзенні істоти. Це останнє прохання бідолашного старого. – Благав Ґанділва зі сльозами на очах.

Очі Даріуса зблиснули.

– Це квест?

– Так, це квест од мого села, шановний командире, – сказав Ґанділва.

– Яку винагороду ти можеш мені дати? – прямо запитав Даріус.

Як гравець високого рівня, Даріус не поспішав брати перше-ліпше завдання, яке йому пропонували. Навколо море квестів, і купа з них просто марна витрата часу.

Ґанділва зробив понуре лице.

– Ми не маємо нічого цінного, щоб дати вам, сер. Усе, що в мене є це... – староста показав на вигляд звичайне насіння.

– Я так і думав. Якої винагороди я чекав од стариганя, що втратив своє село через купку нікчемних ящіро-людей? Ні скарбів, ні предметів, – сказав Даріус.

Він холодно пирхнув. Даріус подумав, що старигань прийшов до нього, щоб викликати суперечку, перш ніж він вижене ящіро-людей з села.

– Що ж, я швидко відвоюю село і, якщо будуть вільні руки після битви, особисто подбаю про те, щоб якесь військо відправилося на порятунок полонених. – Сказав Даріус. – Ми не можемо всерйоз очікувати, що заручники взяті ящіро-людьми, досі живі. Не випробовуй моє терпіння, старий.

Даріус безжально минув Ганділву.

Деякі гравці в каральному загоні тихо кликали своїх лідерів на ім'я, та ніхто не наважився прийти на допомогу старості. Ганділва був у розпачі. Аж раптом хтось схопив його за зморшкуваті руки.

Це був Від.